

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_17-Skleneny_pavouk.pdb

PDB Name: J.P.GAREN-Mark Stone_17-Skleněn

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Jean-Pierre Garen

Mark STONE
SKLENĚNÝ PAVOUK
SCI-FI HORROR

Už po pět století provádí Zemská Unie (federace zahrnující 85 planet) mocnou expanzi do celé Galaxie. Postupem času si však vlády začínají uvědomovat, že sbližování s příliš primitivními civilizacemi vyvolává ekologické katastrofy. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávají sami vyvíjet, stávají se závislými, žebrají o techniku, kterou nejsou schopni pochopit. Na jedné z planet došlo dokonce k tomu, že domorodci téměř vyhnuli; několik málo zbylých párů muselo být umístěno do přírodní rezervace jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

A tak vznikl zákon o nevměšování se. Pokud se stalo, že vesmírná loď objevila planetu s humanoidy, měla příkaz zaregistrovat ji, ale v žádném případě nevstupovat do kontaktu, aniž by byl proveden pečlivý průzkum jejích obyvatel.

Pokud dosáhli určitého prahu technického rozvoje, pak s nimi Ministerstvo pro záležitosti Galaxie navázalo diplomatické styky. V opačném případě byly složky s dokumentačními materiály předány Službě pro dohled nad primitivními planetami a ta, dvakrát v průběhu sta let, byla pověřena vypracováním zprávy o rozvoji domorodců.

A protože se ukázalo, že pozorování pomocí umělých satelitů není dostačující, byly vysílány přímo na

místo skupiny složené z agenta činné služby a z androida, kteří se diskrétně zamíchali do populace. Mark Stone byl jedním z těchto agentů.

1

Mark cítil ostrou, bodavou bolest v levém rameni. Chvílemi se mu rozostřoval zrak. Stiskl zuby a zatřásl hlavou. Všechnu pozornost soustředil na řízení transvozidla, lehkého stroje, pohybuujícího se pomocí antigravu, které se řídilo širokou třídou, v tuto hodinu téměř prázdnou.

Ve zpětném zrcátku zahlédl transvozidlo svých pronásledovatelů, které se neúprosně zvětšovalo. Mark nechápal, proč ho ti muži chtějí zabít. Čtvrt hodiny předtím, když nastupoval do vozu, zahlédl náhle hlaveň laserové pistole, která na něj mířila. Instinktivně se vrhl stranou a zabránil tomu, aby ho paprsek zasáhl do čela. Unikl sice jisté smrti, ale jeho protivník ho druhou ranou zasáhl do ramene.

Tento útěk ulicemi obrovské newyorské aglomerace jakoby patřil do jiného světa. Mark nejprve doufal, že se mu podaří dojet k budově Vesmírné policie, ale rychle mu došlo, že je příliš daleko. Rozhodl se tedy směřovat k bydlišti své přítelkyně Elzy Swensonové. Věděl, že je na cestách, ale byt nejbohatší ženy Galaxie byl permanentně strážěn několika ozbrojenými muži. Mark byl Elzin blízký přítel a všechny hlídky ho znaly. Byl si jistý, že by mu pomohly.

Doufal však marně! Transvozidlo jeho nepřátel už bylo tak blízko, že viděl zbraň, kterou na něj mířili. Sešlápl brzdu a prudce trhl volantem. Před předním sklem se roztančila červená světla. Transvozidlo skočilo na chodník, vrazilo do pouliční lampy a skončilo ve zdi domu. Otřesený Mark ztratil pár vteřin, než se mu podařilo vyškrábat se z vozu. Jeho pronásledovatelé už také zvládli akrobatickou otočku a proplétali se mezi auty, jedoucími v protisměru.

Mark, přidržený si zraněnou ruku, vyrazil ke vchodu do nejbližší budovy. Najít videofon... Rychle... Ačkoliv bylo teprve osm hodin večer, hala byla úplně prázdná. Těžce doběhl k výtahu a zabouchl za sebou dveře kabiny. V okamžiku, kdy už měl prst na tlačítko, si všiml malé cedulky u čísla posledního poschodí: ZAMAS KLUB. Sport, tanec, kulturistika. Vyhrazeno pouze ženám.

Na Markových rtech se objevil úsměv. Že by se na něj konečně usmálo štěstí? Hlavou mu probíhaly známé obrazy. Lágr vyděděnců... Pátrání po synovci Oliverovi... Skupina žen... Amazonky... ZAMAS

...

V posledním patře se dveře výtahu otevřely. Potácející se Mark vklopýtal do chodby. Ukazováčkem stiskl tlačítko zvonku. Uběhlo deset sekund... Zlomek věčnosti.

Zámek zarachotil a ve dveřích se objevila urostlá mužatka s postavou zápasnice.

„Mášo, jsem zraněný, pomozte mi.“

Bruneta se naklonila a napřáhla k němu, potom se lesknoucí svalnatou paží právě ve chvíli, kdy se Mark začal hroutit. Kopnutím zavřela dveře. Byli ve velkém sále plném nejmodernějšího posilovacího zařízení. Do místnosti vešly další dvě ženy. První byla velká svalnatá blondýna, oblečená do elastických kalhot a polokošile. Druhá byla nakrátko ostříhaná zrzka.

„Kapitáne Stone, co se děje?“ zeptala se překvapeně blondýna.

„Pronásledují mě nějací neznámí muži... Nevím proč, ale chtějí mě zabít.“

Přerušily ho silné rány na dveře posilovny.

„Dejte si pozor, Magdo, jsou ozbrojeni.“

Na výrazných rtech blondýny se objevil nepatrný úsměv. Řekla klidným hlasem rusovlásce:

„Debbie, zaveď kapitána do pokoje. Pomoz mu uložit se a podívej se na jeho zranění.“

Mark slabě zaprotestoval:

„Neriskujte... Zavolejte policii.“

„Jen si klidně odpočiňte, kapitáne, já se o všechno postarám.“

Sotva zrzka s Markem opustili posilovnu, vrazili do dveří tři muži v černých kombinézách z umělé kůže. Dva z nich drželi v ruce laserovou pistoli. Třetí, nejmohutnější a snědý, se zdál být jejich vůdcem. Jeho černé lesknoucí se oči přejížděly po místnosti.

„Kde je ten chlap, co sem vešel?“

„Muži mají přístup do klubu přísně zakázán,“ odvětila Magda suše.

„Nekecej! Nemoh' jít jinam. Dělej, mluv! Neradil bych vám, abyste mě naštvally!“

Když se mu nedostalo odpovědi, obrátil se k podsaditému, špatně oholenému pořízovi, který stál po

jeho pravici.

„Dave, postarej se o tu tlustou.“

Pak poručil druhému kumpánovi:

„Karle, popadni tu blondýnu, ať se vymáčkne!“

Muž zvaný Karl, neméně statné postavy, se krátce uchechtl, odkrývaje žluté zuby:

„Ta nevypadá nejhůř, rád bych si s ní trochu užil.“

„Klidně, ale až nám řekne, co potřebujeme.“

Dave se přiblížil k Máše. Vyrázil vpřed rukou třímající zbraň ve snaze zasáhnout její solar plexus. Bolestivý úder, který dokáže protivníka ochromit. Vůbec nechápal, co se pak stalo. Jeho zápěstí jako by se dostalo do svěráku. Náhle se ho zmocnila závrať. Ztratil rovnováhu a ocitl se ve vzduchu. Pád na zem byl zatraceně tvrdý. Dopadl celou vahou s rozhozenýma rukama, když mu jeho protivnice podrazila nohy. Jeho rameno se se zlověstným křupnutím vykloubilo a zároveň mu z hrdla unikl výkřik bolesti.

Davův výkřik na okamžik odvrátil Karlovu pozornost. V tu chvíli mu rána do předloktí vyrazila z ruky laserovou pistolí. Na moment zahlédl zvednutou ruku. Úder malíkovou hranou do krku byl veden takovou silou, že Karl okamžitě ztratil vědomí.

Vůdce bandy měl pocit, že se stal obětí halucinace. Znal své muže, vybral si je, protože byli silní a neměli absolutně žádné zábrany. Zatímco se Karlovo tělo pomalu sesouvalo k zemi, udělala blondýna zvláštní piruetu. Její pravá noha opsala elegantní oblouk a náhle nečekaně zasáhla žaludek svého protivníka silou a prudkostí koňského kopnutí.

Muž, kterému úder vyrazil dech, se zapotácel a s rukou v kapse se snažil nahmatat svou zbraň. Vztek mu zaplavil mysl. Zabít tyhle prokleté ženské! V okamžiku, kdy vytahoval laserovou pistolí z kapsy, mu nějaká obrovská síla přitiskla paže k tělu. Dvě svalnatá předloktí se zkřížila na jeho prsou a v uších mu zazněla ironická poznámka:

„Nejsem tlustá, ale svalnatá!“

Pokoušel se vytrhnout ze sevření, ale tlak se zvýšil. Jedno prasknutí, pak druhé provázelo zlomeninu dvou žeber. Zařval bolestí, dokud mohl ještě nabrat do plic trochu vzduchu. Další prasknutí zvětšilo jeho utrpení. V uších mu hučelo a jeho zrak zahaloval rudý závoj.

„Nech ho trochu nadechnout, Mášo, ať z něj něco dostaneme.“

Mezitím se Dave pomalu plazil po zemi, přestože mu rameno drtila ostrá bolest. Měl v úmyslu dostat se k laserové pistolí, která spadla asi dva kroky od něj. Jeho prsty se zbraně již skoro dotýkaly, když mu do zorného pole vstoupil pár červených kozaček. Zvedl hlavu a zadíval se do usměvavého obličejce pěkné rusovlásky.

„Hledáte něco?“ zašvitořila melodickým hlasem.

„Pistolí... Podej mi ji... rychle.“

„Ale jistě.“

Neměl skoro čas zaznamenat, že jedna bota zmizela. Podpatek tvrdě zasáhl jeho ruku. Bolest ze tří zlomených záprstních kůstek byla tak silná, že okamžitě ztratil vědomí.

„Jak je kapitánovi?“ zeptala se stále klidná Magda.

„Uložila jsem ho do své postele. Myslím, že jeho zranění není moc vážné, ale pro jistotu bychom ho měly zavézt do nemocnice.“

„Jděte na parkoviště a usad' ho do auta. Naložíš nás před domem. My to tu zatím vyřídíme.“

Blondýna se obrátila k muži, kterého Máša nepřestávala svírat.

„Proč jste chtěli zabít našeho přítele kapitána Stonea?“

„Nic vám neřeknu! Maximálně mě můžete dotáhnout na policii, to je jediný, co můžete udělat. Podle zákona!“

„Mám pocit, že děláš velkou chybu,“ řekla Magda mírným, až příliš mírným hlasem. Mrkla na Mášu. Sevření znovu zesílilo a mělo za následek další zlomené žebro.

„Přestaňte... Nemáte právo...“

„Máme stejné právo jako ty, když jsi střílel na kapitána,“ přerušila ho blondýna. „Čekám na odpověď!“

Muže zachvátil strach. On sám byl zvyklý zabíjet a mučit druhé, nikdy ho ale nenapadlo, že by se také

on mohl stát obětí. Nové sevření mu přivodilo pronikavé bolesti. Pak mu povolily nervy.

„Přestaňte,“ zaskučel. „Já jsem jen plnil šéfovy rozkazy.“

„Kdo je to?“

„To nemůže říct... Je hrozný...“

Tlak na rozbolavělý hrudník ho donutil vydechnout:

„Andersen... Kurt Andersen. Bydlí v čísle 3839, 347. ulice.“

Magda potřásla hlavou s ironickým úsměvem.

„Tak vidíš, jak to šlo.“

Sevření povolilo a muž klesl na kolena.“

„Nechtě mě odejít,“ zašeptal. „To bolí...“

Po ráně hranou ruky do zátylku se propadl do milosrdné mlhy.

„Dělají tady jen nepořádek,“ řekla Magda. „Radši je vyneseme na ulici.“

Máša popadla bez většího úsilí pod každou ruku jedno tělo, zatímco blondýna si hodila třetího muže přes rameno.

Přízemí bylo ještě pořád liduprázdné. Před budovou, kousek od Markova nabouraného transvozidla, stál velký vůz s kouřovými skly. Ženy naložily bezvládná těla dovnitř a Magda nastartovala motor, který začal tiše vrčet. Když se Máša přesvědčila, že v protisměru nic nejede, nechala dopadnout nohu jednoho z mužů na plynový pedál a rychle uskočila. Transvozidlo prudce vyrazilo dopředu, aby asi po padesáti metrech skončilo svou cestu tvrdým nárazem do zdi domu.

Obě ženy pak došly klidným krokem ke vchodu na parkoviště. Za chvíli se objevilo transvozidlo, které řídila Debbie. Mark byl pohodlně usazen na zadním sedadle. Magda se posadila k němu, zatímco Máša zaujala místo vepředu.

„Kde jsou ti chlapi?“ zeptal se Mark znepokojeně.

„Poslaly jsme je hrát si jinam. Už nás nebudou otravovat.“

Dodala s ironickým úsměvem:

„Muži nás nikdy moc neohromovali.“

„Díky, málem bych zapomněl.“

„Těší nás, že vám můžeme prokázat službu. Nezapomněly jsme, že jen díky vám Lágr vydědenců zavřeli a my jsme teď na svobodě. Navíc jste nám pomohl vrátit se do tohoto města.“

Když přijeli do nemocnice, odvezli Marka na pohotovost, kde ho rychle prohlédl mladý lékař.

„Slušná rána,“ zabručel. „Musíme zjistit, jestli nemáte vnitřní krvácení.“

S uklidňujícím úsměvem dodal:

„Myslím, že budete v pořádku. Každopádně jistě pochopíte, že když se jedná o ránu z laserové pistole, je mou povinností informovat o tom policii.“

„Přirozeně, doktore. Rád bych vás ale požádal, abyste uvědomil Vesmírnou policii. Znají mě tam dost dobře.“

Doktor pokrčil rameny. Policie taková nebo maková, hlavně když dodrží předpisy. Sanitář už Marka odvážel na rentgen.

Magda, stojící u vchodu do nemocnice, se podívala na své přítelkyně.

„Nezdá se vám, že bychom měly jít někoho navštívit?“

2

Transvozidlo neslyšně zastavilo kousek od vchodu číslo 3839. Byl jím označen nevysoký, omšelý dům. Úzká ulice tonula v polotmě, protože dobrá polovina pouličního osvětlení nefungovala. Toto místo, ležící v těsné blízkosti městské „čtvrti lásky“, netěšící se právě nejlepší pověsti, nebylo příliš vyhledávané návštěvníky.

Trojice mladých žen teď byla oblečena do přiléhavých kalhot a tmavohnědých plátěných bund. Jediná Debbie měla kolem krku dlouhý náhrdelník z lesklých, falešných perel.

Když došly k budově označené číslem 3839, na okamžik zaváhaly. Svítlo se pouze v jednom okně v prvním patře. Ticho náhle prořízl nepříjemný nosový hlas. „To je od vás milé, děvčata, že jste nás přišly pobavit. Už se nám stýskalo po společnosti.“

Z tmavého vchodu do domu se vynořily tři siluety. Huhňavý hlas pokračoval:

„Alberte, zbav nás támhle té šeredy. Dvě zbývající nám budou úplně stačit.“

Pobudové měli na sobě černé koženkové komplety, stejné jako ti co nezvaní vpadli předtím do klubu. Těmhle samcům schází jakákoli představitost, pomyslela si Magda.

To již chlapík, který přicházel jako první, natáhl ruku, aby uchopil rusovlásku za rameno. Ta se uhnula pootočením horní poloviny trupu o devadesát stupňů. Současně se vymrštila její noha a přesně mířený kop zasáhl česku protivníka. Drobná kůstka silou úderu vyskočila ze svého kloubového lože. Muž, pološílený bolestí a vztekem, vytáhl dlouhý vystřelovací nůž. V matném světle pouliční svítilny se zaleskla ostrá čepel.

Debbie uskočila zpět a naučeným pohybem rozeprala sponku náhrdelníku, který se rozvinul do délky dobrého metru. Uchopila jej za jeden konec a roztočila nad hlavou.

„Rozpárám tě od krku až po rozkrok, děvko jedna špinavá,“ vyřázel ze sebe darebák sípavě.

V té chvíli vzdálenější konec náhrdelníku zasáhl mužovu ruku. Nůž odlétl velkým obloukem a s kovovým třeskem dopadl kdesi ve tmě na dlažbu. Falešné perly nebyly ničím jiným než těžkými ocelovými kuličkami. Násilník neměl ani čas vykřiknout. Při další otočce zasáhl náhrdelník muže do spánku. Ten se okamžitě zhroutil v bezvědomí k zemi.

Mezitím chlápek, kterého jeho komplici oslovili jako Alberta, zasáhl prudkým direktem žaludek Máši. Čekal, že se jeho ruka zaboří až po loket do měkké rosolovité hmoty. Místo toho měl pocit, že jeho pěst narazila na betonovou zeď. Než si to stačil srovnat v hlavě, uchopily ho v pase dvě ocelové paže a ucítil nesnesitelný tlak v bedrech. Potom se ozvalo zapraskání, zaplavila ho nesmírná bolest a on se sesul na dlažbu se zlomenou páteří.

Magda se stejně snadno dvěma přesně mířenými kopy zbavila svého protivníka, který se teď se zakrváceným obličejem svíjel u jejích nohou.

„Tihle směšní samci člověka jenom zbytečně zdržují,“ hučela si pro sebe otráveně.

Vešly do domu, kde to bylo cítit přepáleným tukem a špínou. Schodiště, pokryté nejrůznějšími odpadky, je dovedlo do prvního poschodí. Pod jedněmi dveřmi probleskoval úzký proužek světla. Magda udělala bradou výmluvný posunek. Máša se svým mohutným ramenem opřela do veřejí, které se prudce rozlétly.

V křesle seděl asi čtyřicetiletý urostlý blondák a sledoval na trojrozměrné televizi jakýsi pornografický program. Vybavení místnosti doplňovala postel a nízký konferenční stůl.

Nešetrný vpád nezvaných hostů způsobil, že byl jedním skokem na nohou. Ruka mu rychle sklouzla k pouzdru na opasku, kde se ukrývala laserová pistole. Pohyb však nestačil dokončit. Vzduchem zasvištěl Debbiein náhrdelník a zasáhl ho svým koncem do lokte. O zlomek sekundy později ho Mášina pěst udeřila do žaludku takovou silou, že se zvrátil zpět do křesla. Zrzka potom s d'ábelskou hbitostí zataáhla náhrdelník kolem mužova svalnatého krku, takže mu výkřik uvízl v hrdle.

„Kurt Andersen?“ zeptala se blondýnka suše.

Muž, neschopný mluvit, jenom několikrát zoufale zamrkal víčky. Máša se k němu sklonila, rozeprala mu pásek a prudkým trhnutím mu rozpárala vršek kalhot. Objevil se ochlupený podbřišek. Ženina nezvykle velká ruka obejmula mužův šourek.

„Kdysi, to jsem ještě byla v lágru vyděděnců, jsem začala sbírat tyhle rodinné klenoty,“ ušklíbla se.

„Teď mám pocit, že bych svou kolekci mohla zase po čase doplnit.“

Uchopila jedno varle mezi palec a ukazováček a stiskla. Z mužova sevřeného hrdla se vydralo zaúpění. Dusivé objetí náhrdelníku na okamžik povolilo, což mu umožnilo chrčivě promluvit:

„Přestaňte! Zbláznily jste se? Co vlastně chcete?“

Magda se k němu sklonila a téměř nezúčastněným hlasem pronesla:

„Jediná otázka... Jediná odpověď... Jinak přijdeš o ten svůj směšný přívěšek. Proč jsi chtěl zabít kapitána Stonea?“

„Nevím o čem mluvíte... Nechtě mě na pokoji, nebo... Au!“

Bolest, která mu jako rozžhavený nůž projela podbřiškem, způsobila, že svou větu nedokončil.

„Varuji tě! Za několik sekund už bude příliš pozdě.“

Andersenovo vědomí zaplavila dosud nepoznaná vlna strachu.

„Byla to součást dohody,“ vyrazil ze sebe namáhavě. „Zaplatili mi padesát tisíc dolů.“

„Kdo?“

„Jedna žena... Nevím, jak se jmenuje...“

Na zachmuřený výraz plavovlásky si pospíšil doplnit:

„Ve skutečnosti to byl android s ženskou morfologií. Velice pěkný model... Vysoká bruneta...“

Zaplatila mi v tisícidolsových bankovkách.“

„Cožpak ty vyhovíš každému neznámému na potkání?“

„Časy jsou zlé a padesát tisíc babek je slušná suma. Taková příležitost se nenaskytne každý den. Navíc mi řekla, že ji posílá Ivan Bulkov. Je to můj starý kámoš. Bohužel měl loni smůlu, poldové ho načapali a teď sedí.“

Magda si Andersena změřila pohledem, připomínajícím výraz hosta v restauraci, který právě v servírovaném steaku objevil červy.

„Už kvůli tobě bych chtěla věřit, že mluvíš pravdu. V opačném případě se vrátíme a ty se už předem můžeš rozloučit se svým legračním nádobíčkem. Stejně dopadneš, jestli dojde k dalšímu útoku na kapitána Stonea. Modli se, aby se mu nic nestalo. Dobrou noc!“

Po těch slovech dopadla Mašina pěst na mužovo čelo a odeslala ho do říše snů.

3

Mark se pomalu probíral z hlubokého spánku. Jak bylo jeho zvykem, pokusil se telepaticky spojit se svým androidem a přítelem, Rayem. Ray byl jedním z mála modelů vybavených psychickým přijímačem a vysílačem. Jeho výrobní série byla brzy vyřazena z produkce, protože jen velmi málo lidí dokázalo této jejich mimořádné vlastnosti využívat.

Mark, který byl již od přírody nadán telepatickými schopnostmi, se při jedné své výpravě setkal s rostlinným společenstvím, vybaveným zcela výjimečnou psychickou kapacitou. Inteligentní rostliny oplátkou za jeho pomoc znásobily Markovy mentální schopnosti tak, že mohl telepaticky komunikovat na velmi značnou vzdálenost.

Když se na své volání nedočkal odpovědi, uvědomil si, že Ray je v laboratořích Cosmos Jet Corporation, kde měl být vybaven programem pro ovládání nového typu pohonné jednotky kosmické lodi. Ostatně kdyby tomu tak nebylo, Mark by včera nedopadl tak, jak dopadl. Android by ho určitě dokázal ochránit.

Nemocniční pokoj působil studeným, neosobním dojmem. Mark se opatrně zvedl na posteli. Levé rameno ztrácející se v obvazech ho už nebolelo. Udělal několik pomalých cviků, ale pak se rozhodl, že s rehabilitací raději vyčká příchodu lékaře.

Ten se po chvíli skutečně objevil mezi dveřmi. Byl ještě mladý, ale výraz jeho tváře prozrazoval únavu. Mark ho okamžitě poznal. Byl to stejný chirurg, jenž ho před dvěma lety operoval po zranění, které jemu i jeho přítelkyni Elze způsobila ta sebranka z Ctihodné Společnosti, jakési následnické organizace někdejší mafie.

„Tak se na to mrknem, co říkáte, kapitáne,“ oslovil Marka přátelsky.

Zručnými pohyby sejmul obvazy a jemně prohmatával zraněné místo.

„Vypadá to skvěle.“

Nastříkal na pokožku jakousi tekutinu ze spreje a přiložil adhesivní obvaz.

„Docela rád bych chtěl přijít na kloub tomu,“ pronesl při práci jakoby mimochodem, „proč se všechny vaše rány tak rychle hojí. Je to téměř neuvěřitelné. Za jedinou noc!“

Mark pozoroval lékařovo počínání a rozpačitě mlčel. Nemohl mu přece vyprávět příběh o prezidentce Maraly, jedné z planet Pozemské unie. Tato pohledná žena vypadala stěží na třicet, ale ve skutečnosti už prožila celá dvě století. Za to, že jí Mark zachránil život, se mu odměnila předáním některých skvělých biologických výdobytků své rasy. Patřilo mezi ně i to, že jeho tkáň dokázala regenerovat desetkrát rychleji, než u normálních lidí.

„Vedu spořádaný život,“ vypravil ze sebe nakonec jakoby napůl žertem, napůl vážně.

Lékař jen potřásl nevěřičně hlavou.

„Protože bych se vsadil, že nestojíte o žádné další vyšetření a kontroly, nemám v principu nic proti vašemu propuštění do domácího ošetřování. Nicméně takový týden odpočinku by vám vůbec neuškodil.“

„Platí, doktore! Slibuji vám, že se nehnu z postele až do úplného uzdravení.“

„A dávejte si na sebe větší pozor! To už je podruhé, co vás léčím na podobné zranění. Potřetí byste už nemusel mít takové štěstí.“

Jakmile za doktorem zapadly dveře, Mark se rychle oblékl. V nemocniční hale se ke svému překvapení srazil s Magdou, která tam na něho zjevně čekala.

„S potěšením konstatuji, že jste už zase ve formě, kapitáne.“

„Máte na tom přinejmenším stejnou zásluhu jako doktoři.“

„Pojďme, venku na nás čeká Debbie s vozem.“ Když si všimla Markovy nejisté chůze, objala ho rukou v pase.

„Klidně se o mne opřete, já něco vydržím.“

„O tom nepochybují,“ ušklíbl se na ni Mark přátelsky.

V takřka mileneckém objetí přešli parkoviště před nemocnicí. Usmívající se rusovláska jim otevřela dveře transvozidla a Magda s Markem se uvelebili na zadních sedadlech. Mezitím co se Debbie usazovala za volantem, doběhla udýchaná Máša a složila svou objemnou postavu na sedadlo vedle řidiče.

„Nikde nikdo,“ hlásila lakonicky, zatímco transvozidlo prudce vyrazilo vpřed, aby krátce nato přešlo do ostré zatáčky.

„Žádný podezřelý vůz na obzoru.“

Mark se pousmál.

„Profesionálky se nezaprou! Nepřeháníte to s tou opatrností trochu?“

„Když jsem na akci,“ řekla Magda vážně, „vždycky dodržuji nezbytná bezpečnostní opatření. Ti, co po vás stříleli, byli také profesionálové.“

„Co se s nimi stalo?“

„Při odjezdu od našeho domu se stali obětí politováníhodné dopravní nehody. Ti dnešní muži jezdí až příliš rychle.“

Stejně ledově klidným tónem dodala:

„Poštval je na vás nějaký Kurt Andersen. Ten ale jednal také na základě smlouvy. Skutečného objednatele vaší vraždy se nám nepodařilo zjistit, protože vyjednával prostřednictvím androida.“

Mark pozoroval okolí přes průhledný plastex kabiny. Debbie i přes značný provoz jela velmi rychle a často měnila směr trasy, aby setřásla případné pronásledovatele.

„Kam jedeme?“

„Nejrozmumnější by asi bylo zavézt vás domů, kapitáne. Pokud nebudete mít nic proti tomu, dělaly bychom vám společnost do doby, než se vrátí Ray. V pět hodin by ho měli propustit z testovací laboratoře. Volala jsem kvůli tomu na Cosmos Jet.“

„Je mi trapné, že vás takhle připravuji o čas.“

„S tím si nedělejte starosti. Jsme rády, že vám můžeme pomoci.“

Když dorazili do bytu, Mark se usadil do hlubokého křesla, jehož polštářování se automaticky přizpůsobilo tvaru jeho těla. Magda nenuceně přistoupila k baru a naplnila sklenici pravou skotskou.

„Na vaše uzdravení, kapitáne. Klidně popíjejte, Debbie se mezitím pokusí vylepšit výtvary vašeho potravinového distributoru.“

Pozdě odpoledne se ve dveřích objevil Ray. Byl podobný Markovi, měl stejné, tmavohnědé vlasy, jen byl o poznání vyšší a rozložitější. Starostlivě se změřil svého přítele a potom nespokojeně zavřel:

„Stačí, abych byl dva dny pryč a hned lítáš v maléru. Kdy už konečně dostaneš rozum?“

Mark se musel usmát. Věděl, že tato nevrlá slova mají zakrýt úzkost, kterou jeho přítel pociťoval. Vědci a technici tvrdili, že žádný robot nemůže prožívat lidské pocity. Jeho reakce jsou pouhou funkcí zabudovaných programů. Mark si o tom ale myslel své. Za tu dobu, kterou společně strávil s Rayem, mezi nimi vznikl jakýsi zvláštní druh symbiózy. Android již mnohokrát projevil zcela neočekávanou iniciativu, zvláště v případech, kdy byl Mark v nebezpečí. Ten zase naopak neváhal riskovat život, když musel zachraňovat androida, zbaveného přívodu energie.

„Přestaň lamentovat, jak vidíš, jsem stále na živu... díky našim přítelkyním.“

„Za to jim děkuji. Teď by sis už ale měl konečně odpočinout.“

Magda si to namířila ke dveřím.

„Ray má pravdu. Přeji vám brzké uzdravení. Kdybyste s čímkoli potřeboval pomoci, neváhejte nám dát vědět.“

Máša objala přátelsky androida.

„Když jsme se poprvé potkali v táboře vyžděděnců, dělal sis ze mne takovou legraci, že jsem nejdřív věřila, že jsi člověk.“

„Brzy jsi ale zjistila, že je to trochu jinak. Ovšem musím přiznat, že lepšího boxera jsem zatím nepotkal.“

„Nech si toho, starý lichotníku,“ reagovala žena s úsměvem.

Ray ji políbil na obě tváře.

„Kromě zápasu a boxu mám ještě jiné přednosti,“ uculil se android. „Záleží jen na tobě, abys zjistila jaké.“

Máša zavrtěla hlavou s ústy od ucha k uchu.

„Víš dobře, že to s muži nemáme rády. Ovšem, pokud bych náhodou jednoho krásného dne změnila názor, slibuji ti, že budeš první, komu o tom řeknu.“

4

Mark se protáhl a udělal několik jednoduchých cviků na rozhýbání těla. Jak předpokládal, rána se mu úplně zacelila během čtyřiaadvaceti hodin. Pod nesouhlasným pohledem Raye se nasoukal do astronautské kombinézy.

„Nedělej na mne tyhle obličej! Cítím se úplně v pořádku. Víš přece, že máme být v jedenáct hodin na Cosmos Jet Corporation, abychom se zúčastnili mimořádně důležitých testů.“

„Samozřejmě, že vím, protože kvůli tomu jsem musel strávit celou noc a den v tovární laboratoři. Byl bych ale raději, kdyby se ta záležitost mohla o pár dnů posunout.“

„Byla by to zbytečná ztráta času a peněz. Dal jsi opravit moje transvozidlo?“

„Zabýval jsem se tím, když jsi spal. Bohužel tvůj vůz je v tak žalostném stavu, že oprava by přišla dvakrát tak drahá, než nový stroj. Na dobu, než si vybereš nový model, jsem pronajal docela slušné transvozidlo.“

Mark dopjal magnetické přezky kombinézy.

„Můžeme jít.“

„Ještě moment.“

Android podal svému příteli sklenici s opalizující nažloutlou tekutinou.

„Vypij to. Je to povzbuzující tonikum. Namíchal jsem dvojitou dávku účinných látek, protože potřebuješ doplnit zásoby energie.“

Cesta na letiště jim zabrala slabou hodinu. Tam, na ploše rezervované pro Cosmos Jet, je už očekával helijet. Pilot, mladý, usměvavý zrzek, seskočil z kabiny na zem.

„Můžete si nastoupit, kapitáne. Startujeme za deset minut.“

V přesně oznámenou dobu se stroj odlepil od startovací plochy a nabral jihozápadní kurz. Přelet newyorské aglomerace, která se během staletí rozrostla tak, že z Washingtonu se stalo její předměstí, trval celou věčnost.

Potom však už netrvalo dlouho a na obzoru se objevil soukromý astroport společnosti Cosmos Jet Corporation. Proti nebi se na něm tyčily siluety několika kosmických lodí. Helijet opsal velký oblouk a pak zvolna dosedl před gigantickou stopatrovou budovu.

V prostorné vstupní hale se desítka osob tísnila kolem mladé, asi třicetileté tmavovlasé ženy, s pěknou souměrnou postavou. Obličej s výraznými, ale pěkně modelovanými lícními kostmi doplňoval pár nádherných tyrkysově zelených očí. Kromě své krásy měla Elza Swensonová další přednost: byla nejbohatší ženou Galaxie. Řídila Cosmos Jet pevnou rukou, a zároveň velice moudře a obratně.

Když spatřila nově příchozí, chvatným krokem jim vyšla v ústrety. Mark musel v duchu znovu obdivovat její graciézní chůzi. Setkal se s touto ženou před léty za dosti dramatických okolností a zachránil jí tehdy život. Od té doby se datovala jejich vzájemná náklonnost, kterou se však snažili, pokud to šlo, udržet v tajnosti před veřejností.

„Marku, právě jsem se vrátila ze služební cesty. Když jsem dorazila sem, řekli mi, že jsi byl zraněn.“

„Bylo to jenom škrábnutí. Hlavní obětí se stalo moje transvozidlo, které je dobré tak akorát do šrotu. Nedělej si starosti, jsem připraven zúčastnit se zkušebního letu.“

Tlumeným hlasem pak dodal:

„Jakmile se vrátím, dokáži ti, že tohle zranění na mně nezanechalo žádné nežádoucí následky.“

„Ráda to posoudím,“ zareagovala s úsměvem polohlasně.

Protože se mezitím přiblížili ostatní členové představenstva firmy, pokračovala úředním tónem:

„Vážení přátelé, můžeme nyní přistoupit k letovému testu našeho nového propulsoru.“

Warwick, hubený dloubán s prošedivělými vlasy, zástupce ředitele Cosmos Jetu, se okamžitě ujal okázale slova:

„Tento den bude zapsán zlatým písmem v historii naší společnosti, protože zahajuje novou etapu jejího rozvoje. Naši konstrukční kanceláři se po letech usilovné práce podařilo s předstihem proti plánovanému termínu vyvinout jednoduchý, ale přitom úplně revoluční systém, který umožní zvýšit výkon pohonných jednotek našich lodí o padesát procent.“

Nabral dech, aby mohl stejně slavnostním tónem pokračovat.

„Vzhledem k nečekané rychlosti, s níž se podařilo uskutečnit závěrečné práce, jsme se rozhodli namontovat tento nový motor do soukromého astronefu pana Stonea, neboť Merkur je jediná loď, která v současnosti disponuje potřebným antigravitačním zařízením.“

Ukázal na asi čtyřicetiletého blondýna s přívětivou tváří a atletickou postavou a pronesl závěrečnou frázi:

„James Dodd, ředitel projektu, se zúčastní prvního zkušebního letu. Pánové, buďte tak laskaví a zaujměte svá místa v Merкуру.“

O deset minut později už Mark seděl za řídicím pultem lodi, zatímco Dodd se uvelebil v křesle druhého pilota. Ray zaujal místo před obrazovkou řídicího letového počítače.

Z reproduktoru zazněl zvukný Warwickův hlas.

„Tady kontrolní věž. Povolení ke startu za šest minut. Připomínám vám základní letové údaje. Progresivní akcelerace až k maximálnímu výkonu, kterého bude dosaženo za sedm minut. Za dalších stodvacet sekund dosáhnete rychlosti potřebné k ponoření do subprostoru. Protože se jedná o první zkušební let, naprogramujete počítač na systém Vega a vrátíte se na Zemi. Zůstanete ve stálém radiovém spojení. Hodně štěstí!“

Mark stiskl ovládací tlačítko zážehu propulsoru a z útroby lodi se ozvalo známé tiché vrnění.

„Zapněte si magnetické popruhy a pořádně je přitáhněte. Dostaneme pořádně do těla,“ oznamoval Dodd.

Zvuk motorů přešel v ostrý svist.

„Start za pět sekund... tři... dvě... jedna...“

Merkur vystřelil k nebi jako ohnivý šíp. Pro pozorovatele na astroportu se brzy změnil v nepatrný zářící bod, který krátce nato pohltila modrá obloha.

Přes zdokonalené antigravitační zařízení, pracující na plný výkon, zavalila Markův hrudník obrovská tíha, která ho doslova přibila do sedadla. Doddův křečovitě stažený obličej prozrazoval stejné pocity. Minuty se vlekly nekonečně dlouho. Ztráta vědomí lidských členů posádky signalizovala přechod lodi do subprostoru.

Mark pomalu přicházel k sobě. Narovnal se v sedadle a třesoucí se rukou uchopil pohárek s ionizující tekutinou, který mu podával starostlivý Ray.

Sípavé vzdechy z křesla druhého pilota oznamovaly, že Dodd se rovněž probírá z bezvědomí. O pár minut později už napjatě kontroloval výstupní data z počítače.

„Vynikající,“ usmál se na celé kolo. „Překonává to naše neoptimističtější předpoklady.“

Mark, masírující si končetiny rozbolavěle přestálým přetížením, se zašklebil:

„Pokud namontujete tenhle motor do nějaké turistické lodi, na první zastávce jste bez pasažérů.“

„To nejspíš ano, ale vojáci přírůstek zrychlení určitě ocení. Budeme jim k tomu ovšem muset prodat nové, účinnější antigravitační zařízení. Takže společnost z toho bude mít dvojitý zisk.“

Mark se rozesmál.

„Musím se přiznat, že takhle mě zatím nenapadlo celý problém posuzovat. Jako podnikatel a finančník

jsem nikdy za moc nestál. Pojd'te, teď když máme chvíli klid, zasloužíme si sklenku staré dobré skotské.“

V prostorné kajutě sloužící jako salon, která sousedila s pilotní kabinou, otevřel Mark příruční bar. Nespokojeně zamručel, když spatřil téměř prázdnou láhev.

„Vypadá to, že technici, kteří pracovali na Merkuru, trpěli nesmírnou žízní. Doufejme, že neobjevili naše železné zásoby.“

„Hned se na to podívám,“ reagoval rozmrzele Ray. „Není nad to, když si před startem všechno zkontroluji sám,“ mručel ještě mezi dveřmi.

Mark rozlil zbytek obsahu lahve do dvou sklenic.

„Než dorazí další zásoby, můžeme si připít na Cosmos Jet.“

Dodd se poočku podíval na hodinky. Jeho rty se roztáhly do podivného úsměvu.

„Na zdar mojím mise!“

Oba muži naráz vyprázdnili poloprázdné sklenky. V tu chvíli pronikly do Markových neuronů Rayovy myšlenky.

„Děsný průšvih. Mé obvody napadl informační virus. Zničil už značnou část mých spojů.“

Po kratičké pauze se android znovu mentálně ozval:

„Teď už zasáhl primární okruh. Musím se inaktivovat, abych zachránil své paměťové krystaly... Dávej pozor... Je to určitě léčka...“

Spojení bylo náhle přerušeno. Mark se neovládl a vykřikl:

„Rayi... Rayi... odpověz!“

Chtěl vyběhnout z kajuty, ale Dodd mu zastoupil cestu. V ruce třímал laserovou pistoli.

„Ani hnout, Stone! Jak jste už nejspíš zjistil, váš android je mimo provoz.“

Navzdory zbrani, mířící na jeho břicho udělal Mark krok vpřed.

„Stát! Jinak si dopřeji to potěšení a upálím vám obě nohy nad kotníky.“

„Vy jste se zbláznil! O co vám jde?“

„Hned se to dozvíte. Přejděte teď do pilotní kabiny. A žádné hlouposti. Při sebemenším podezřelém gestu střílím.“

Mark, jehož nitro se zmítalo vztekem, poslechl. Neodpustil si však nenávistný pohled na inženýra. Ten ustoupil za něho o dobré dva metry, takže na nějaký překvapivý výpad nebylo ani pomyšlení.

„Tak, v pořádku. Teď se usad'te do křesla druhého pilota. Výborně. Zapněte si magnetické popruhy a uzamkněte je.“

Dodd pečlivě zkontroloval splnění svých příkazů a pak se posadil k letovému počítači.

„Jak vidíte, právě jsem se stal pánem vašeho astronefu.“

„Ale proč? Co si od toho slibujete?“

„Peníze,“ ušklíbl se inženýr. „Spoustu peněz.“

Tónem, ze kterého zazněla neskrývaná pýcha, pokračoval:

„To mne jako prvního napadlo řešení nového pohonného systému. Celá léta jsem se dřel jako mezek na jeho uskutečnění. A teď, když je můj vynález hotov, co mohu očekávat jako odměnu? Směšnou prémii. A to mě ten pokrytec Warwick celou dobu vodil za nos a sliboval kdovíco, včetně povýšení. Cosmos Jet přitom na mé práci vydělává pohádkové zisky, které si mezi sebou rozdělí akcionáři. Třeba vy a slečna Swensonová.“

„Bez laboratoří a finanční podpory Cosmos Jetu byste nikdy své výzkumy nemohl uskutečnit,“ namítl Mark.

„Jinde by mne rádi přijali s otevřenou náručí.“

Dodd přistoupil k řídicímu počítači.

„Je čas změnit naši letovou dráhu. Mám v jednom nepříliš navštěvovaném solárním systému schůzku s přáteli.“

Jeho prsty se rozběhly po klávesnici počítače. Mark zavřel oči a rysy se mu stáhly usilovným přemýšlením.

„No vida,“ ozval se inženýr tónem plným sebeuspokojení, „za necelých osm hodin ze mne bude díky mým zázračným propulsorům boháč.“

„Kolik vám slíbili?“

„Pětset miliónů dolsů, půl miliardy.“

„Kdo jsou ti šlechtění mecenáši?“

„Skupina pirátů, kteří velice touží po tom být prvními, kdo využijí vymožeností vědy a techniky. Poskytnu jim to jednoznačnou výhodu před vojenskými stroji.“

„Ta ale nemůže mít dlouhé trvání.“

Dodd si s ironickým úsměškem poklepal na kapsu své kombinézy.

„Bude trvat mnohem déle, než si myslíte. Než jsme odešli, vymazal jsem z počítače všechny potřebné údaje. Jedinou existující sadu výpočtů a nákresů mám já. Cosmos Jet bude muset začít od nuly. Beze mne jim to zabere nejméně dva roky.“

„Jakmile vyjde vaše zrada najevo, Vesmírná policie po vás zahájí pátrání a nedopřeje vám oddechu. Nikde si nebudete připadat jistý.“

„Můžete mi věřit, že jsem s touto eventualitou počítal. Mé zmizení je dokonale připraveno. Když má člověk dost peněz, může si koupit všechno. I novou totožnost.“

„Na vašem místě bych si tím bohatstvím nebyl tak jistý. S piráty jsem se utkal již mnohokrát a myslím si, že je znám docela dobře. S dodržováním slova si hlavu příliš nelámou. A jak podle vás seženou půl miliardy v hotovosti? Jakmile od vás dostanou to, co potřebují, bez váhání vás zlikvidují.“

„Nejsem tak naivní, jak si myslíte. Samotný váš astronef jim bude k ničemu. Musí k němu mít ještě paměťové krystaly počítačů. A přístupové kódy k nim znám jenom já.“

„Vy zase nepodceňujte vaše komplice. Tohle určitě vědí taky. Vsadil bych se, že už si nějaký trik vymyslí. Dopadne to tak, že jim budete sloužit, aniž by vám dali jediný dols.“

Doddova tvář se zkřivila zlostí. Namířil svou laserovou pistoli Markovi do obličeje. Okamžik to mezi oběma muži napětím doslova vibrovalo. Potom inženýr nechal pomalu klesnou svou paži držící zbraň.

„Nenechám se od vás vyprovokovat. Původně jsem vás chtěl zlikvidovat, abych mohl uskutečnit zkušební let sám s androidem, který mě poslouchá. Neúspěch najatých zabijáků mě donutil změnit plán. Navrhl jsem vás odstranit současně s vaším androidem, ale objednavatel mi slíbil zvláštní prémii, když vás dodám živého. Zdá se, že se třese na to, aby vás dostal do rukou. Před několika lety jste mu prý způsobil značné nepříjemnosti a touží se vám pomstít. Jestli jsem dobře pochopil jeho narážky, váš osud není příliš záviděníhodný.“

„Myslím, že nebude o nic horší než váš. Chcete se vsadit?“

„Pokoušíte se mě zastrašit, ale na to vám neskočím.“

„Co se stalo s Rayem?“

„Po pravdě řečeno, nemám tušení. Ujistili mě pouze, že hodinu po startu bude neutralizován. Předpokládám, že mu implantovali informační virus v době, kdy byl v tovární laboratoři.“

5

Peter Warwick se očima vpíjel do obrazovek, na kterých se objevovaly letové parametry Merkura. Po nekonečných minutách napjatého ticha se konečně obrátil k Elze Swensonové, sedící vedle něho.

„Vypadá to, že naše neoptimistější předpovědi se naplňují. Poprvé v historii se nějaké kosmické lodi podařilo dosáhnout rychlosti potřebné k přechodu do subprostoru za méně než deset minut. Ted' směřují do systému Vegy, kterého by měli dosáhnout za poloviční dobu, než je běžné.“

Elze, od startu zaplavené úzkostí, se poněkud ulevilo.

„Kdy se má Merkur vrátit zpět?“

„Nejdříve za šest hodin... Pokud nedojde k nějaké nepředvídané poruše,“ doplnil svůj údaj Warwick. „Můžete si jít odpočinout, slečno. Zůstanu s nimi v nepřetržitém kontaktu.“

„Raději bych zůstala tady.“

Minuty plynuly jedna za druhou, doprovázené monotóním cvakáním počítačových tiskáren.

Náhle dobrá polovina displejů potemněla.

„Co se to k saku děje?“ uklouzlo Warwickovi.

Jeden z operátorů, sedící před velkým ovládacím panelem, nervózně stiskl několik spínačů, avšak bez viditelného výsledku.

„Tak co je?“ vyštěkl netrpělivě ředitel.

„Ztratili jsme veškeré spojení s Merkurem. Pokouším se znovu navázat kontakt, ale nejde to.“

„Myslíte, že závada je na vašich přístrojích?“ zeptala se příškrčeným hlasem zbledlá Elza.

„Právě to ověřují, ale je to velice nepravděpodobné,“ odpověděl operátor s očima přikovanými k ovládacímu panelu.

„A co z toho vyvozujete?“

Warwick, který se horečně probíral v údajích počítače, váhavě řekl:

„Při těchto rychlostech, kterými se až dosud žádná loď v subprostoru nepohybovala, může dojít k narušení spojení. Tak se jim mohl porouchat vysílač... Ovšem možná je i ta nejhorší hypotéza... zničení Merkura.“

Na panelu se náhle rozzářila jedna postranní obrazovka, ukazující vyděšený obličej asi padesátileté ženy.

„Pane Warwicku... katastrofa...“

„No tak, uklidněte se paní Strentonová, co se děje?“

„Všechny počítače Výzkumného střediska se nejspíš zbláznily... Ukazují zcela nesmyslné údaje... Vypadá to, že se počítačovou sítí šíří velkou rychlostí nějaký informační virus a ničí všechny paměti. Byla jsem nucena dát příkaz k odpojení všech přístrojů. Obávám se, že škody budou nenahraditelné...“

Žena na okamžik odvrátila pohled, aby si přečetla lístek papíru, který ji někdo podal. Oči se jí rozšířily překvapením a na čele jí vyrazily drobné krůpěje potu. Když znovu promluvila, hlas se jí trásl rozčilením:

„Požádala jsem před chvilkou svého asistenta, aby z trezoru přinesl náhradní paměťové krystaly.“

Hrdlo se jí stáhlo, takže na okamžik nebyla schopna vysoukat ze sebe jediné slovo. Nakonec se ale ovládla a s námahou ze sebe vypravila:

„Veškerá dokumentace, týkající se nového propulsoru, zmizela!“

Warwick se neovládl a zaklel.

„Zůstaňte u sebe, hned jsem tam!“

Vyběhl z místnosti, aniž by zmatené Elze věnoval jediný pohled. Ta chvíli bez hnutí uvažovala. Potom její zelené oči potemněly. Za fasádou krásné tváře se rozběhl chladný počítačový stroj. Vstala a přistoupila k nejbližšímu videotelefonu. Se stisknutými čelistmi vytřukala číslo Vesmírné policie.

V pilotní kajutě Merkura vládlo tíživé ticho. Mark, stále připoutaný v křesle, sledoval koutkem oka hodiny zavěšené nad automatickým pilotem, které ukazovaly světový čas. Dodd si prohlížel údaje z výstupu počítače. Obrátil se k Markovi a na rtech mu pohrával domýšlivý úsměv.

„Tyhle propulsory jsou skutečný poklad. Od startu až doted' ani sebemenší závada.“

Přistoupil k distributoru a naplnil si pohárek syntetickým džusem.

„Ještě tak něco přes čtyři hodinky trpělivosti.“

„Jak se má uskutečnit výměna?“

„Očekávají nás dva pirátské astronefy. Jakmile se vynořím v tom pustém solárním systému ze subprostoru, poletí mi naproti. Posádka, která je už sestavena, převezme Merkura. Spolu s jedním z astronefů pak odletíte... přiznám se, že nevím kam. Piráti mají svá tajemství, o která upřímně řečeno ani nestojím. Druhý astronef mě dopraví na Solan.“

Solan byl vzdálenou planetou, která sice formálně přistoupila k Pozemské unii, ale jejíž obyvatelé nedodržovali prakticky žádné závazky z této aliance plynoucí. Její poloha na periférii obydlené části Galaxie jí vtiskovala osobitý charakter. Místní vláda udělovala povolení k přistání podle svérázných kritérií. Vybírala značné poplatky, aniž by se starala o původ peněz nebo zboží, plynoucích na planetu. To vše k nemalé spokojenosti všech darebáků, zvláště pak kosmických pirátů.

„Až tam dorazím,“ pokračoval Dodd, „dostanu zbytek slíbené částky a novou totožnost. Už teď mám přesně naplánováno, co s tou sumičkou podniknu.“

„Mám pocit hraničící s jistotou, že z toho vašeho krásného snu nic nebude,“ pronesl lakonicky Mark a zavřel oči.

Dodd si náhle přitiskl křečovitě ruku na čelo a zhroutil se na podlahu kajuty.

Mark se pomalu probíral z bezvědomí, způsobeného přechodem do normálního prostoru. Jeho mozkem projela naléhavá myšlenka. Rychle! Musí být schopen pohybu dřív než Dodd! Třesoucí se

rukou rozeplal magnetické přezky. Musí vstát! Když kladl nohy na podlahu, z hrdla se mu vydralo bolestivé zasténání.

Stiskl pevně zuby. Dodd, ležící asi dva metry od něho, se pohnul. Nejdřív se musí zmocnit jeho laserové pistole. Na okamžik ho zachvátila panika, když zjistil, že pouzdro je prázdné. Nakonec zbraň objevil. Při Doddově pádu vyklouzla a teď ležela u podstavce automatického pilota. Těch pár metrů připadalo Markovi, posunujícimu se vpřed po všech čtyřech, nekonečných. Když ucítil v dlani pažbu pistole, projela jím vlna úlevy.

Vzepřel se o pult řízení a pokusil se vstát. Podařilo se. Teprve teď si uvědomil, že je zmáčený potem.

Odepnul popruh z pilotního křesla a přistoupil k inženýrovi, který se právě probíral z bezvědomí. Nepříliš šetrně mu zkroutil paže za zády a svázal mu ruce v zápěstích.

„Co je... Co se to stalo?“ drmolil nesouvisle Dodd.

Mark uchopil inženýra v podpaží a silným trhnutím ho převálil přes opěradlo křesla druhého pilota. Cvakly magnetické přezky. Spokojený se svým dílem zamířil ještě trochu nejistým krokem k distributoru, napil se a pak se posadil k řízení.

Dodd se pomalu vzpamatoval.

„Nerozumím tomu, měli jsme se vypořádat až za čtyři hodiny.“

Když se nedočkal odpovědi, dodal:

„V každém případě jste ztracen, Stone! Sám nedokážete vzdorovat dvěma astronefům. Už nás musely zaregistrovat a míří k nám. Když neodpovím na jejich výzvu, zahájí palbu.“

„Mýlíte se, Dodde. Nenacházíme se totiž tam, kde si myslíte. Vaši přátelé se vás nedočkají. Podívejte se na obrazovku vnější kamery. Není vám tahle velká planeta s prstenci povědomá?“

„Saturn! To přece není možné! Nemůžeme být v naší sluneční soustavě! Sám jsem programoval letovou dráhu.“

Mark se srdečně rozesmál.

„Zdá se, že jste prohlídku Merkura dost odbyl. Věnovaly mi jej totiž mimozemské bytosti, pro které jsem plnil jistý úkol. Okopírovaly sice stroj S.D.P.P., ale provedly na něm některé úpravy. Například kvůli mému pohodlí vylepšily antigravitační systém lodi. Ale o té hlavní změně, kterou jste ostatně ani nemohl zaregistrovat, vím jenom já a Ray. Moji přátelé instalovali do Merkura zařízení k jeho psychickému dálkovému ovládání, abych mohl za jakýchkoli okolností zasáhnout.“

„Na tyhle mentální kousky nevěřím. Už dávno se od toho upustilo, protože to prostě nefungovalo.“

„Jistě, je k tomu zapotřebí určitých, řekněme, vloh a také to chce potkat někoho, kdo vás je naučí využívat. Díky tomu jsem mohl, aniž jste si toho povšiml, změnit souřadnice i čas vypořádku ze subprostoru.“

Mark vstal a prohledal kapsy Doddovy kombinézy. Z jedné vylovil dvě plochá pouzdra.

„Předpokládám, že je normální, když si Cosmos Jet vezme zpátky to, co je jeho majetkem.“

Mark si ještě jednou ověřil letovou trajektorii a potom se usadil před videoradiem. Za okamžik se na displeji objevila tvář operátora.

„Kapitáne Stone! Naše spojení bylo přerušeno.“

Někdo mimo zorný úhel kamery odstrčil operátora a místo jeho obličeje se objevila Elzina tvář.

„Marku, co se proboha stalo? Byla jsem k smrti vyděšená.“

„Taková nepříjemná záležitost, ale už je zase všechno v pořádku. Měním plánovaný průběh pokusného letu a vracím se. Na astroportu bych měl být za slabou hodinku. Uvědom Vesmírnou policii, budu ji potřebovat.“

„Už je na místě, ve Výzkumném středisku došlo ke krádeži důležitých materiálů.“

„Můžete být klidní, přivážím jak uloupenou dokumentaci, tak i jejího zloděje.“

Aby předešel dalším otázkám, rychle dodal:

„Spoj mě se Steemanem z továrny na androidy. Ray má velké problémy.“

Když si to situace vyžadovala, dokázala být Elza mimořádně aktivní. Za necelé tři minuty byl Steeman k dispozici. Mark se s ním poznal na jedné velice zvláštní safari, na jejíž průběh oba do smrti nezapomenou. Oběma jim šlo tehdy o život.

„Co se stalo Rayovi?“

„Nevím, stačil mi jenom sdělit, že jeho obvody napadl nějaký virus. Potom okamžitě vypnul energetický zdroj, aby nedošlo k zničení paměťových krystalů. Od té doby s ním nemám kontakt.“

„Má dobré reflexy. Máte nějakou představu, o jakého infromatického parazita by se mohlo jednat?“
Než stačil Mark zavrtět hlavou, ozvala se Elza.

„Bude to nejspíš stejný virus, který napadl počítačovou síť Cosmos Jetu. Všichni naši infromatici na tom už pracují, ale zatím bezvýsledně.“

„Když budete mít nějaké nové zprávy, řekněte mi je, až dorazím na astroport. Ty, Marku, nech v každém případě Raye zatím odpojeného. Jakmile přistanete, přijedeme si pro něho s antigravitačními nosítky.“

„Díky!“

Mark se vrátil do pilotního křesla, aby naprogramoval sestupovou fázi letu. Protože nechtěl ztrácet čas, vybral variantu se zpožděným brzděním, která s sebou nutně nesla značně nepříjemné pocity pro posádku astronefu.

Na obrazovce vnější viditelnosti se rychle zvětšovala modrá koule Země. Za chvíli vyplnila celé zorné pole.

„Vy jste zešilel, Stone,“ ječel Dodd, „vždyť se vypaříme. Ach...“

Brzdné rakety začaly pracovat na plný výkon. Setrvačná síla způsobila, že se mu popruhy zařízly hluboko do masa. Měl pocit, jakoby mu někdo rval oči z důlků a drtil žaludek. Čas ztratil jakýkoli význam. Byla jen nesnesitelná bolest. Náhle v jeho uších zazněl ironický Markův hlas:

„Právě jsme přistáli. Přichází Vesmírná policie. Odvážou vás, takže se konečně budete moci trochu protáhnout, než vám nasadí jiné náramky.“

6

Den se pomalu chýlil ke konci. Mark, pohodlně usazený v relaxačním křesle, sledoval pohledem Elzu, oblečenou do elegantní domácí tuniky. Mladá žena naplnila dvě sklenky a jednu podala Markovi, který si s neskrývaným potěšením nepřestával prohlížet její postavu.

„Tvá oblíbená whisky.“

„Díky!“

Předchozího dne ho Elza pozvala k sobě pod záminkou, že tam bude ve větším bezpečí. Jak se dalo očekávat, společný večer skončil tím nejpříjemnějším možným způsobem.

Nazítří ráno zavolal Mark Steemana, aby zjistil, co je s Rayem. Bylo mu řečeno, že práce na identifikaci a odstranění viru pokračují. Co ho ale nejvíc potěšilo bylo sdělení, že se podařilo zachránit neporušené paměťové krystaly. Všechny jejich společné zážitky byly tedy zachovány a Ray neztratí svou identitu.

Mark vzal Elzu kolem pasu a jemně ji k sobě přitáhl. Mladá žena se nebránila. Jejich zaměstnání jim dovolovalo jenom vzácná a většinou krátká setkání. Příjemnou atmosféru nastupujícího večera narušil hlas domovního hlídače.

„Slečno Swensonová, velice lituji, že vás ruším, ale jdou k vám nahoru dva důstojníci Vesmírné policie. Odmítlí se nechat ohlásit.“

„Děkuji, Pette. Pokračujte ve střežení domu. Připomínám vám, že si přeji permanentní ostrahu, ve dne i v noci.“

Rozezněl se domovní zvonek.

„Moment,“ obrátila se Elza k Markovi. „Opatrnosti nezbývá, vezmi si tohle.“

Podala mu speciální velmi plochou laserovou pistoli. Její obavy však byly tentokrát zbytečné. Mark v příchozím okamžité poznal admirála Neumana, všemocného šéfa Vesmírné policie. Byl to vysoký, stíhlý muž s přísnou tváří lemovanou šedivými vlasy. Doprovázel ho důstojník atletické postavy, v parádní černé uniformě.

„Vždycky vás ráda vidím, admirále,“ přivítala ho upřímně Elza. „Dáte si s námi skleničku? Mám výbornou whisky.“

„O tom vůbec nepochybuji, ale snad až někdy příště. Rád bych s vámi o něčem pohovořil. Přiznám se, že události několika posledních dnů mě poněkud zneklidňují.“

Obrátil se k Markovi a pokračoval:

„Když z nemocnice nahlásili, že jste byl zraněn, dostala se ta informace až do mé kanceláře. Naštěstí měl právě službu můj zástupce, plukovník Still. Ten ví o mém zájmu o vaši osobu.“

Úzké rty admirála se roztáhly do ironického úsměvu.

„Není to jenom kvůli tomu, jaké služby jste nám v minulosti prokázal, ale i proto, že shodou okolností kromě svých funkcí u S.D.P.P. jste zároveň majoritním akcionářem Cosmos Jetu. Společnost, která vyrábí dobrou polovinu kosmických lodí Pozemské unie a téměř všechna válečná plavidla, nemůžeme nechat bez dohledu. Takže plukovník si dal dost rychle dohromady, že mezi místem, kde jste byl přepaden a vozidlem, havarovaným asi o sto metrů dále, by mohla být jistá spojitost. Oběti nehody, nebezpeční recidivisté, figurovaly v našich záznamech. Nebylo těžké zjistit, že si je ke své práci obvykle najímá jistý Kurt Anderson. Still si pro něj proto poslal. Anderson byl při výslechu až překvapivě hovorný. Zřejmě to byl důsledek předchozí návštěvy tří drsných ženštin, jejíž průběh ho šokoval a on se nejspíš ještě úplně nevzpamatoval. Hlídka, která si pro něho přišla, našla mimo to před domem tři zmasakrované darebáky. Bohužel Anderson byl schopen poskytnout jen zcela vágní popis těch ženských násilníků, takže pátrání po nich bylo bezvysledné.“

Admirálova tvář zůstala při těch slovech vážná, ale v očích se mu ironicky zablesklo. Bylo zřejmé, že dobře věděl, kdo jsou ty ženy, ale rozhodl se nechat je na pokoji. Mark se stejně vážným výrazem přikyvoval, když se Neuman po kratičkém odmlce znovu rozhovořil:

„Víme, že vaše smrt měla zabránit tomu, abyste se zúčastnil zkušebního letu s novými propulsory. Byl to ale jediný důvod? Potřeboval bych vědět, komu v případě vašeho úmrtí připadne váš majetek.“

„Loni jsem upravil svou závěť, kterou má u sebe soudce Whitcomb. Mé jmění má být rovným dílem rozděleno mezi slečnu Swensonovou a mého synovce Olivera Standmana.“

„Takže z toho vyplývá, že ten, kdo si objednal vaši smrt, neměl žádnou šanci získat vaše akcie Cosmos Jet,“ řekl admirál zamyšleně.

„Kdo vlastně tedy chtěl zabít Marka a zmocnit se našeho objevu?“ ozvala se netrpělivě Elza.

„To je to, co se pokoušíme zjistit,“ povzdechl si Neuman. „Anderson, který byl pouhým vykonavatelem, nám řekl jedno jméno. Ivan Bulkov. Ten si v současné době odpykává trest v satelitní káznici. Když jsme to prověřovali, vyšlo najevo, že sdílel celu s jistým Mac Nabem.“

„Kdo to má být?“

„Vynikající odborník v informatice, který bohužel použil svůj talent nesprávným způsobem. Pokusil se převést na své konto peníze společnosti, u které byl zaměstnán. Byl odsouzen k osmi letům vězení. Zatím nevím jak, ale před čtyřmi měsíci se mu podařilo dosáhnout zkrácení trestu a byl podmíněčně propuštěn na svobodu. Od té doby jakoby se po něm slehla zem.“

„Myslíte, že by mohl mít na svědomí ten virus?“ zeptala se Elza.

„Schopnosti by na to bezpochyby měl. Mohl své dílo předat Doddovi, který se postaral o jeho zabudování do Rayova programu i do počítačové sítě Cosmos Jetu.“

„Co vlastně přinesl Doddův výslech?“

„Téměř nic. Neřekl víc, než to, co sám od sebe už napovídal vám. Byl v kontaktu pouze s tou pohlednou tmavovlasou androidkou.“

„Takže stopy veškeré žádné,“ zabručel si spíš pro sebe Mark.

„Ne tak docela. Tenhle zdokonalený model androida, který je schopen sám se o sebe postarat v cizím městě, je docela vzácný a především velice drahý. To předem vylučuje ze hry drobné delikventy. Dále, jednat prostřednictvím androida je velice praktické. I kdyby se nám ho podařilo chytit, paměťové krystaly jsou naprogramované k autodestrukci, takže se zase nic nedozvíme. Tyhle „pracovní metody“ používala svého času Ctihodná společnost. Předpokládám, že si na tuto zločineckou organizaci ještě vzpomínáte.“

„Na tu se nedá jen tak zapomenout. Málem nás to, mě i Elzu, stálo život, když se tihle lotři pokusili zmocnit rodinného majetku Swensonových. Díky Rayovi se pak vaši službě podařil jeden z největších záťahů v historii.“

„To byly nádherné časy pro policii,“ zasnul se admirál. „Obrovský úspěch, možná až příliš. Nejspíš nás to trochu ukolébalo. Těch pár členů Ctihodné společnosti, kteří unikli zatčení, muselo opustit Zemi. Přeorientovali se na jediný obor, který nemáme pod kontrolou, pirátství. Během uplynulého roku jsme

zaznamenali překvapivý jev. Kosmičtí lupiči, pracující obvykle jako vlci-samotáři, se začínají houfovat, vytvářet smečky. Nu a je zcela evidentní, že výlučné vlastnictví super-propulsorů by je dostalo do nesporné výhody proti mým jednotkám.“

„Vlastnit plány je jedna věc,“ vmísila se do hovoru Elza, „a realizovat je v průmyslovém měřítku, druhá. K tomu je zapotřebí disponovat solidní infrastrukturou. Dokonce ani Solaňané by se neodvážili okopírovat model, ukradený Cosmos Jetu. Vystavili by se tak nebezpečí obchodních sankcí, jako například zastavení dodávek náhradních dílů ke svým kosmickým lodím.“

„Myslím, že Solan za tímhle případem nestojí,“ zamumlal polohlasně admirál.

Chvilí si nepřítomným pohledem prohlížel své nehty a pak spustil:

„To, co vám teď řeknu, je přísně důvěrné. Podle informací, které jsme získali z různých zdrojů to vypadá, že piráti budují na jedné opuštěné planetě tajnou základnu. Tam by potom byli schopni vyrábět propulsory a montoval je do standardních kosmických lodí. Od techniků jsem se dozvěděl, že se jedná o nepříliš náročnou úpravu existujících motorů, nevyžadující nějakou mimořádně velkou a složitou výrobní halu.“

„To je pravda,“ uznala Elza. „Vlastní modifikace motorů není materiálově příliš náročná. Nicméně nyní tato verze padá, protože se Markovi podařilo vrátit zpět na Zemi jak Merkura, tak plány a dokonce i Dodda, který tím pádem není pirátům k dispozici.“

Vrásky na Neumanově čele se prohloubily.

„Dodd, aby vzbudil zájem potencionálních kupců, předal část svých výpočtů a plánů na ukázkou. Tyto informace nám potvrdila hloubková psychická sondáž, použitá při jeho výslechu. A představa, že Ctihodná společnost si dokáže opatřit schopné odborníky, kteří by naznačenou metodu dokázali dotáhnout k úspěšnému konci, není zase tak fantastická. Ale i kdyby mé úvahy neměly reálné jádro, už sama skutečnost existence tajné základny pirátů je znepokojující.“

„Máte představu, kde by se ta planeta měla nacházet?“ zeptal se Marek.

„Máme jisté, dosti silné podezření, bohužel nikoli jistotu.“

„Pokud se jedná skutečně o neobydlenou planetu, proč tam nepošlete válečné plavidlo na průzkum?“ Admirál nervózně zabubnoval prsty po stolku.

„To je opět jeden z důkazů mazanosti Ctihodné společnosti. Vybrala si planetu, ležící na samém okraji sféry našeho vlivu v těsném sousedství Denebského císařství. Kdyby se v těch končinách objevila naše bitevní loď, vyvolalo by to okamžitě diplomatický incident s těžko odhaditelnými následky.“

„Jak tedy hodláte tento rébus řešit?“ zeptal se Mark, ve kterém klíčilo nejasné podezření.

Admirál se zadíval na podlahu, jako by tam právě objevil něco nesmírně zajímavého. Pak si odkašlal a s nevinným výrazem spustil:

„Jestli se nepletu, budete muset uskutečnit s Merkurem další pokusný let, protože první test musel být přerušen. Tak mě napadlo, jestli byste přitom nemohl udělat malý průzkum okolí planety, která nás zajímá. Civilní lodě si mohou létat po Galaxii jak chtějí, takže Denebanům by to nemělo vadit.“

Než mohla Elza začít protestovat, rychle dodal:

„Samozřejmě by se nejednalo o žádnou válečnou výpravu. Pouhý průzkumný let, nic víc. A pokud se tam piráti skutečně usadili, budou v pohotovosti dva křižníky, které budou čekat v sousedním solárním systému na vaše zavolání.“

„A co Denebané?“

„Smlouvám, uzavřená s Císařstvím umožňuje válečným plavidlům pronásledovat piráty až na samotné hranice Pozemské unie. Musí však existovat důkaz, že tam piráti skutečně jsou.“

Mark dlouhou chvíli mlčky zamyšleně seděl se svrstětlým obočím. Pak promluvil rozhodným tónem:

„Nemám rád, když mě chce někdo zabít. Nemohu proto zůstat sedět se založenýma rukama a čekat, až se o to někdo pokusí znovu. Nejlepší obrana je útok. Přijímám vaši misi, admirále, ale žádám vás, abyste se v době mé nepřítomnosti postaral o bezpečnost slečny Swensonové. Jsem přesvědčen, že může být rovněž těmi bandity ohrožena.“

Neuman se potutelně usmál.

„Nečekal jsem, až mě o to požádáte. Dokonce i teď vás už sřeží moji lidé, stejně jako včera. Kdy jste schopen vyrazit?“

„Jakmile bude Ray zase v pořádku. Nemělo by to trvat déle než dva nebo tři dny.“

„Výborně,“ řekl admirál spokojeně. „Stejně by to dřív nešlo, musím mít čas, aby křižníky zaujaly svou pozici. Váš astronef je teď nejrychlejší loď v Galaxii.“

7

Mark, pohodlně natažený na sklopeném sedadle druhého pilota, podřimoval. Rayova ruka třímající sklenku ho vytrhla z lenošení.

„Za hodinu se vynoříme ze subprostoru. Teď je ten správný čas na doušek tvé oblíbené whisky.“

Mezitímco Mark vychutnával charakteristickou vůni a říz nápoje, Ray dodal:

„Tyhle nové motory nám přinesou značné časové úspory.“

„Můžeš si být jistý, že na délce mé dovolené se to nikterak neprojeví. Jak se cítíš?“

„V maximální formě. Všechna kolečka jsou dobře naolejována, dostal jsem dokonce spoustu nových obvodů,“ zavtipkoval android.

„Můžeš za to poděkovat Steemanovi a informatikům z Cosmos Jetu, kteří přišli na způsob, jak tě zbavit toho odporného viru.“

„Přiznávám, že to byla velice nepříjemná zkušenost. Teď teprve chápu co asi cítí lidé, když se stanou obětí nějaké infekční choroby. Pocit, že tvůj organizmus zaplavují paraziti, je značně deprimující.“

Rayova oprava si vyžádala tři dny. Během té doby technici pod ostržím dohledem Warwicka prostudovali všechny údaje z hlavního počítače Merkura. Kontrola potvrdila kvalitu a spolehlivost motorů. Ty byly podrobeny detailní prohlídce, po které následovalo doplnění energetických zdrojů.

„Tenhle druh akcí se mi ani trochu nelíbí,“ meditoval rozmrzele Ray. „Můžeme se klidně vynořit uprostřed pirátského hnízda. Vzpomeň si, co nás potkalo na Sylvě.“

„Admirál nám slíbil ochranu dvou křižníků.“

„Než k nám dorazí, můžeme se dávno smažit v pekle.“

„Nech už těch pesimistických vizí. Informace, kterými Neuman disponuje, jsou velice chabé. Nejspíš to dopadne tak, že nic nenajdeme a po malé zajižďce se vrátíme na Zemi.“

„Přál bych si, abys měl pravdu. Teď se ale připoutej, za chvíli se začneme vynořovat.“

Když nevolnost pominula, Mark se posadil, zatímco Ray začal odříkávat údaje z počítače:

„Nacházíme se v referenčním systému ME-79-08-64-60. Centrální hvězda magnitudy F, okolo které obíhá šest planet. Tři, slunci nejbližší, jsou malá tělesa s rozžhaveným povrchem, skutečné pece. Dvě nejvzdálenější jsou naopak objemné rotující mrazničky. Pouze na čtvrté planetě vládnou přijatelné klimatické podmínky.“

„Zaměř na ni senzory.“

„Už se stalo. Za okamžik tu mám první údaje. No prosím, už je to tady. Objem 0,9 pozemského. Jedna otočka okolo vlastní osy za 30 hodin, kolem slunce za 285 dní.“

Na obrazovce vnější viditelnosti se objevila zbarvená koule s velmi členitým povrchem.

„Zvláštní,“ hučel si pro sebe Mark, „atmosféra sice obsahuje dusík a kyslík, ale žádný oxid uhličitý a jen nepatrné množství vodní páry. Žádné oceány, ani stopa po molekulách DNA. Takže šance na život prakticky nulová.“

„Škoda,“ zašklebil se Ray. „Mohl jsem s nějakou mladou a hezkou domorodou dívkou otestovat své nové obvody.“

„Pořád stejný smilník. Tentokrát však tvé nízké pudy zůstanou zřejmě neukojeny. Tahle planeta je jedna obří poušť.“

„Pozor! Právě jsme se dostali do kužele radarových vln. Zdá se, že vycházejí z rovníkové oblasti, táhle, kde infračervené detektory zaznamenaly potencionální energetický zdroj...“

Ostrý zvuk výstražného signálu ho přerušil. Kovový hlas počítače oznamoval:

„Astronef v sektoru 220, míří k nám.“

Na obrazovce se objevila silueta velké štíhlé lodi, konstruované nepochybně pro velké rychlosti.

„Pirát,“ uklouzlo bezděčně Markovi. „Nemá žádné výsostné znaky. Ukrýval se ve stínu páté planety a odřízl nám ústupovou cestu. Pokud bychom mu chtěli uniknout, musíme proletět těsně kolem čtvrté planety.“

„Kde nás určitě zaměří pozemní raketová síla,“ zavrčel Ray.

Rozblikala se signální kontrolka videoradia. Mark navyklým pohybem ukazováčku zapnul přístroj. Na obrazovce se objevila kulatá tvář s hrubými rysy, nos podobný zobáku dravce, žlutá lstivá očka ztrácející se pod hustým obočím. Břidlicově zbarvená pleť prozrazovala směsici ras s převládajícími solanskými geny.

„Už vás očekáváme, kapitáne Stone. Je od vás velice laskavé, že nám osobně přivážíte tuto loď, kterou ten imbecil Dodd nebyl schopen doručit.“

Mark se přinutil k ledabylé póze. Nevzrušeným hlasem opáčil:

„Ten chudák prostě neměl štěstí. Byl to naivní, přímo básnický typ. Představte si, že dokonce věřil, že od vás dostane milióny dolů.“

„Tihle vědátoři jsou všichni stejní snilkové,“ ušklíbl se pirát.

Mark se psychicky obrátil na Raye:

„Musíme se s ním utkat! Připrav čtyři střely, divergentní technika.“

„Potřebuji na to pár minut. Snaž se ho nějak zabavit.“

Mentální dialog zabral pouhou sekundu. Mark stejně ledabylým tónem pokračoval:

„Nevzpomínám si, že by nás někdo představil.“

Pirát se poněkud nuceně rozesmál.

„Myslím, že mezi astronauty mám jistou pověst. Ušetřím vám listování v galaktických příručkách. Jsem komandant So-Ghun.“

Mark rychle vytiskl na klávesnici počítače zadání a vzápětí obdržel odpověď. Seznam pirátových zločinů se zdál nekonečný.

„Tady vidím, že jste vynikal hlavně svými útoky na bezbranné kořisti. Před rovnocenným partnerem berete raději nohy na ramena.“

„Dnes udělám výjimku,“ zachrčel vztekle So-Ghun, a jeho obličej dostal nenávidný výraz. „Moje rozkazy jsou následující. Vypněte motory a přestupte do záchranného člunu! S ním doletíte k mému stroji. Ještě než přestoupíte, inaktivujete svého androida. Slyšel jsem, že je to vynikající mašina a já vždycky toužil mít takového robota.“

„A když odmítnu?“

„To bych vám neradil. Znáám velmi přesně kapacitu vašeho generátoru a počet raket nutných pro zahlcení vašeho ochranného štítu. Jako můj vězeň budete mít dost času litovat své neposlušnosti.“

Oba astronefy se k sobě přibližovaly velikou rychlostí. Na obrazovce se už zřetelně rýsovaly detaily na trupu pirátské lodi.

„Ted’!“ vyslal Mark.

Z boku Merkura vyrazila čtyři torpéda. So-Ghun sražil obočí, ale vzápětí se jeho masité rty roztáhly úsměvem.

„Zdá se, že vaše reputace je dost přehnaná, kapitáne Stone. Čekal jsem od vás víc. Zasáhne mě pouze jedna raketa. Ostatní jdou vedle. Ale když už si chcete hrát na válečníka, ukážu vám, co je to přesná střelba.“

Z pirátského plavidla se odlepilo šest stříbřitých doutníků. V sevřené formaci se hrozivou rychlostí blížily k Merkuru.

„Co uděláme?“ zeptal se celkem zbytečně Ray, protože už předem znal odpověď.

„Vypusť fantoma a změň kurs o třicet stupňů!“

Frantomem nazývali dokonalou maketu, poskytující přesný objemový, termický a magnetický obraz Merkura. Naváděcí zařízení v hlavicích raket se zaměřilo na klamný cíl, zatímco loď prudce změnila letovou dráhu.

„Připni si popruhy,“ zamručel Ray, „pěkně to s tebou zacvičí.“

„Je mi známo. Ty nezapomeň vypálit další salvy, jakmile se vrátíme na původní trajektorii. Dvě plus dvě, jako obvykle.“

Přes účinné antigravitační zařízení Merkura měl Mark pocit, jakoby se mu nějaká obří ruka pokoušela vyrvat oči z důlků a rozdrtit žaludek. Přes pevně stisknuté zuby mu uniklo zasténání a ztratil vědomí.

So-Ghun zlostně zaklel, když spatřil, jak se jeho střely vzdalují od Merkura, který prudce změnil letový

kurs.

„Tehle zatracený Stone musí být snad z armovaného betonu, aby vydržel takové přetížení. Uvidíme, jestli se dokáže vyhnout i druhé salvě.“

Pečlivě naprogramoval letové parametry šesti nových raket. Přes obrazovku vnější viditelnosti přelétl světelný záblesk. Jak předpokládal, jeho ochranný štít vyvolal explozi osamělé střely z Merkura.

V okamžiku, kdy chtěl So-Ghun vypnout ochranné silové pole, ozval se hlasový syntezátor palubního počítače:

„Tři rakety v bezprostřední blízkosti. Kontakt za jednadvacet sekund.“

Piráta, zjevně vyvedený z míry, rychle přelétl zrakem obrazovky. Zdánlivě špatné zaměřené střely opsaly oblouk a teď se všechny tři řítily k jeho lodi. Na použití fantoma už nezbyval čas.

Na výsledek nemusel čekat dlouho. Perfektně naprogramovaná torpéda explodovala při kontaktu se silovým polem prakticky současně. Důsledkem byl energetický šok generátoru. Osvětlení řídicího pultu na sekundu zhaslo, než se zapnulo nouzové zařízení.

Rozblikaly se červené kontrolky. Jeden okruh generátoru vypadl v důsledku krátkého spojení. So-Ghun, vytrénovaný léty provozovaným pirátským řemeslem, zareagoval instinktivně. Jeho silné prsty se rozběhly po klávesnici počítače, který vydal pokyn k odpojení poškozené sekce. Generátor se opět rozběhl, rozsvítla se normální světla.

„To přece není možné,“ procedil pirát mezi zuby. „Tak přesná synchronizace není možná,“ opakoval nevěřicně.

Chtěl odpálit své rakety, ale znovu mu v tom zabránil nezúčastněný hlas počítače:

„Neodpojívat ochranné pole. Míří k nám další střely.“

Piráta na okamžik zaváhal. Bleskový výpočet mu potvrdil, že jeho generátor i přes poškození má ještě dostatečnou energetickou rezervu, aby absorboval očekávanou explozi.

Torpéda narazila do štítu se stejnou d'ábelsky přesnou synchronizací jako předtím. So-Ghun zařval vzteky, když zjistil, že vypadla další generátorová sekce. Utřel si čelo zbrocené potem. Tentokrát už jeho generátor ztratil značnou část svého výkonu. Za těchto okolností by bylo šílenstvím pokračovat v boji. Vychrlil ze sebe sérii nadávek, chopil se ručního řízení a nastavil propulsory na maximální výkon. Naneštěstí pro něho, nutnost nechat zapnuté ochraně pole způsobila, že motory dostaly jen minimální energetický příděl, který v žádném případě nestačil k rychlé změně kurzu.

V zorném poli se objevily další štíhlé doutníky s hrozivě rudými hlavicemi. So-Ghun si uvědomil, že jsou velmi blízko, až příliš blízko. Znamenalo to jediné – ochranné silové pole zesláblo a zmenšilo svůj objem. Natáhl ruku, aby zastavil motory a převedl všechnu disponibilní energii do ochranného štítu. Svůj pohyb však již nedokončil.

Obě střely explodovaly ve stejném zlomku sekundy. Loď se otřásla jako listí stromu v přicházející bouři. Magnetické popruhy, které přidržovaly piráta v křesle, povolily. Byl vržen prudce vpřed a jeho hlava narazila do ocelové traverzy automatického pilota. Zhasla všechna světla, včetně nouzového osvětlení.

So-Ghun se potmě pokusil zvednout. Hlavou mu projela prudká bolest a ucítil, jak mu po obličejí stéká hustá, teplá tekutina. Rukama nahmatl podpěrnou traverzu a podařilo se mu postavit na nohy. Bylo však už příliš pozdě.

Ledový závan, pocit dušení, světlo vzdáleného mrazivého slunce. So-Ghun se propadl do nicoty.

8

Mark, kterému se začalo vracet vědomí, zaregistroval, jak do jeho neuronů pronikají úzkostí naplněné Rayovy myšlenky.

„Všechno je O.K.“ ujistil androida a posadil se. „Jaká je situace na bitevním poli?“

„Návnada odlákala všechny rakety kromě jediné, která se poněkud opozdila. Náš ochranný štít ji však v pohodě absorboval. Odpověděl jsem podle tvých pokynů, takže pirát nestíhl odpálit novou salvu. Pokusil se vymáněvovat, ale bylo už příliš pozdě, takže naše dvě poslední střely ho za pár sekund zasáhnou.“

Fialový záblesk na obrazovce vnější viditelnosti potvrdil jeho slova. Když se obraz uklidnil, na stínítku se znovu objevila nedotčená pirátská loď.

„Rychle, Rayi, další salvu, než stačí vystřelit!“

„Se vším je počítáno.“

Androidovy prsty se lehce dotkly několika spínačů, ale pak znehybněly.

„Nebude to nutné. Podívej na ten tenký proužek páry, unikající z trupu. Skořápka praskla.“

O pět sekund později se astronef změnil v gigantický duhový oblak, pomalu se rozpínající do okolního kosmického prostoru. Mark si s úlevou oddychl.

„Zase o jednoho gaunera méně,“ poznamenal Ray lakonicky místo pohřební řeči. „Nechceš přivolat Vesmírnou policii?“

Mark po delší odmlce zamumlal: „Bylo by to předčasné. Vyřídili jsme jednoho piráta, ale nemáme důkaz, že na planetě se nenacházejí další. Nicméně pro všechny případy přepni na režim automatické obrany. To nám, alespoň na jistou dobu, zaručí neviditelnost. Nasměruj Merkura přímo ke čtvrté planetě, musíme se po ní trochu porozhlédnout.“

„Zůstaneme na parkovací oběžné dráze?“

„To nepřipadá v úvahu. Pečlivější pozorovatel by dříve nebo později naši loď odhalil. Musíme přistát. Vyber nějaké místo, kde by se dal Merkur ukrýt před zvědavci.“

„To nebude tak jednoduché.“

Astronef se rychle přibližoval k planetě, jejíž obraz teď zabíral celé zorné pole kamery vnější viditelnosti. Okrová barva koule se místy střídala s tmavšími oblastmi. Členitý reliéf s množstvím širokých údolí lemovaných horskými štíty, z nichž mnohé dosahovaly výšky pěti až šesti tisíc metrů. Ray ukázal prstem na obrazovku.

„Tááhle! U úpatí té načervenalé skály. Okolní vršky zabrání průniku radarových vln.“

„Výborně, ale pospěš si. Automatická obrana nás před zkušeným slídilem dlouho neochrání.“

„Zapni si popruhy. Přistání bude poněkud tvrdší.“

Marka náhle přepadl pocit, že mu žaludek stoupá až někam do hrdla. Merkur se řítí přímým letem k planetě, brzdící zařízení nastavené na maximální výkon. Ray se nezdržoval přibrzdováním ve vyšších vrstvách atmosféry, protože by tak byl nucen obletět několikrát planetu po spirále.

Nuk-So byl obr vysoký dva metry a vážící sto dvacet kilo. Při každém nadechnutí se jeho astronautská kombinéza napjala, jako by s největšími obtížemi zadržovala tu horu svalů. Vráskami rozrytý obličej kryla plet' olivové barvy, svědčící o směsici genů různých ras. Jeho černé oči spočinuly na operátorovi, sledujícímu nástěnný panel s obrazovkami.

„Tak co mi povíš, Vi-To?“

„Jeden ze strojů právě zmizel z displeje.“

Nuk-So vychrlil sérii nadávek.

„Ten pitomec! Říkal jsem mu přece alespoň stokrát, že chci astronef nepoškozený.“

„Veliteli, já... já si nejsem jist,“ blábolil vyděšený technik.

„Čím si ksakru nejsi jist,“ vyštěkl na něho pirát.

„Která z lodí tam zůstala. S touhle primitivní aparaturou se to nedá přesně identifikovat.“

Nuk-So potlačil další výbuch vzteku.

„Snad si nemyslíš, že So-Ghuna by vyřídil nějaký amatér z S.D.P.P.?“

„To jistě ne,“ pospíšil si s ujištěním operátor, „ale podle pozice, kterou lodi zaujímaly... mohlo by se... Proč nás tedy nevolá, aby oznámil své vítězství?“

„Má rozkaz nepoužívat rádio.“

Vi-To náhle vyjekl, až sebou pirát trhl.

„Co se děje?“

„Druhý astronef... právě zmizel.“

Technik nervózně manipuloval s přístroji.

„Ztratil jsem veškerý kontakt.“

Nuk-So udělal netrpělivé gesto.

„To není možné, tvoje přístroje musí mít poruchu.“

„Ne, veliteli. Jsou v pořádku. Právě jsem překontroloval jejich funkce. Je třeba se s tím faktem smířit.“

Oba stroje jsou ztraceny.“

Nuk-So procedil skrze stisknuté čelisti:

„Pokračuj ve střežení prostoru okolo planety. Mohl bys přehlédnout záchranný modul.“

„Je to sice velice nepravděpodobné, nicméně možné. Od začátku říkám, že tohle technické vybavení nestojí za nic.“

„S tím se budeš muset ještě na pár měsíců smířit, než začne pracovat naše továrna na propulsory. Potom si budeme moci dopřát, na co si vzpomeneme. Naši přátelé rádi zaplatí jakoukoli cenu, aby mohli disponovat motory výkonnějšími než mají lodi Vesmírné policie.“

Po krátkém přemýšlení Nuk-So dodal:

„Hlídej také okolí základny. Nerad bych se dočkal nějakého nepříjemného překvapení.“

„Z téhle strany nám nebezpečí nehrozí. Planeta je jedna velká, pustá poušť.“

„Platím tě, abys vykonával mé příkazy a ne abys se mnou diskutoval. Sleduj ty svoje ztracené mašiny a drž zobák.“

Merkur dosedl na okrově žlutou písčitou půdu, několik metrů od vysoké načervenalé skalní stěny. Ze skladištního prostoru se vysunul modul, válec, jehož horní polovina byla z průhledného plastexu.

Ray se chopil řízení, zatímco Mark se usadil po jeho boku. Modul se začal pomalým letem vzdalovat od astronefu.

„Tak kde začneme s průzkumem?“ obrátil se android na svého přítele.

„Oblastí, ve které jsi zaznamenal zdroj radarových vln.“

„Jasně! Je to asi tisíc kilometrů západním směrem.“

„Drž se těsně nad povrchem, pokud možno v údolích, pro případ, že by jejich radarový dozor pokrýval i spodní vrstvy atmosféry.“

„Je to dost nebezpečné.“

„Zanech zbytečné skromnosti, vím, že jsi specialista na tenhle druh slalomu. Zatím jsi to vždycky zvládl.“

„Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu až se uši utrhnou,“ blýskl se android svou znalostí přísloví.

„Ucho, Rayi, ne uši. Ale jinak to bylo perfektní. Kromě toho nespěcháme, takže můžeš letět pomalu. Alespoň se pokocháme krajinou.“

Modul se vnořil do údolí, táhnoucího se možná stovky kilometrů západním směrem. Pod nimi ubíhala jednotvárná pouštní krajina, žlutý písek, ze kterého tu a tam vyčnívaly červené skalní bloky. Občas minuli zvláštní modrozelené kamenné kupy, připomínající svým tvarem cypřiš. Měly nejružnější rozměry a nejvyšší z nich měřily dobrých dvacet metrů.

„Údolí se stáčí k jihu, budeme je muset opustit. Nezbyvá nám než přeletět tamhleten horský hřeben.“

Mark ukázal rukou na řadu vrcholků, připomínající otevřenou čelist nějaké obří šelmy.

„Proleť mezi dvěma štíty a sestup do jiného údolí.“

Modul pomalu nabíral výšku. Hory před nimi byly nádherně červenožlutě zbarvené s tmavým až černým tečkováním.

„Vypadá to jako vchody do jeskyň,“ poznamenal Mark.

„Je to možné,“ připustil Ray, „ale tak blízko, abychom měli jistotu, se nedostaneme. Modul by mohl narazit do skály. V téhle atmosféře se podél stěn vytvářejí silné stoupavé proudy, což dost komplikuje pilotování.“

Stroj prolétl mezi dvěma skalními štíty a ocitl se v údolí, které vypadalo stejně jako to, které právě opustili.

„Sláva,“ ozval se android. „Je orientováno přesně východozápadním směrem. Mělo by nás dovést až k místu, které nás zajímá.“

O hodinu později ukázal Ray na horu připomínající vyhaslou sopku.

„Podle mých záznamů vycházely radarové vlny odtud. Chceš prozkoumat úbočí toho vulkánu?“

„Ve dne by to bylo příliš riskantní. Najdi nějaké místo, kde bychom ukryli modul. Tamhle ten vršek vypadá nadějně.“

Android změnil směr letu modulu, který teď kličkoval několik metrů nad zemí mezi pyramidami. Temná

skvrna úpatí kopce přilákala Markovu pozornost.

„Vypadá to na jeskyni.“

A skutečně, tmavá prohlubeň o průměru dobrých tří metrů se ztrácela v útrokách kopce. Ray opatrně posadil modul na okraj jeskyně, kde byl dobře maskován před případnými nežádoucími zraky. Mark napřáhl ruku k ovládání ovládacího systému.

„Počkej, až budou hotové analýzy,“ zarazil ho android. „Kdoví, jestli tu nejsou nějaké toxické výpary.“

O dvě minuty později potvrdily měřicí přístroje dýchatelnost atmosféry. Mark seskočil na zem a z plných plic nasál teplý, suchý vzduch.

„Rozsviť reflektory modulu.“

Jeskyně byla asi sto metrů dlouhá a na konci se zužovala.

„Jestli budeme mít čas, tak se tady porozhlédneme. Teď zaměř své detektory na tu sousední, vyhaslou sopku. Jestli tady někde jsou nějakí piráti, dříve nebo později se to dozvíme.“

Slunce stojící v zenitu rozpalovalo planinu před nimi. Chvillemi náhlý poryv větru zvedl závoj jemného prachu. Největším dojmem však působilo absolutní ticho.

„Ideální místo pro nervové sanatorium,“ zamručel Mark.

„Na neznámé planetě by člověk neměl nikdy dát na první dojem,“ opáčil suše Ray. „Než to tady lépe poznáme, aktivuj svůj ochranný opasek.“

Tohle zařízení bylo malým zázrakem pozemské techniky, určeným výlučně pro agenty S.D.P.P. v akci. Vytvářelo okolo těla ochranné silové pole. K jeho narušení bylo třeba vyvinout více energie, než poskytoval miniaturní atomový generátor, ukrytý v přezce opasku. Dokázalo svého majitele ochránit před klasickými projektily a dokonce i před laserovými paprsky.

Když Mark nasadil odmítavý výraz, android přísně dodal:

„Nemá cenu o tom diskutovat. Je to základní pravidlo pro všechny agenty S.D.P.P. na misi.“

Mark se odevzdaně posadil na výčnělek skály vedle vchodu do jeskyně, tak, aby zůstal ve stínu. Uběhlo několik jednotvárných hodin. Zmohla ho sladká dřímota.

9

„Marku, támhle se něco hýbe.“

Stone byl skokem na nohou.

„Podívej, asi deset kroků od té zelenavé pyramidy.“

Skutečně, písek se v těch místech vlnil a nadzvedával. Potom se z něho vynořila koule o průměru asi jednoho metru, červené barvy, se dvěma velkými černými body na povrchu. Tři minuty uběhly a koule ležela bez hnutí na písku. Náhle se začala zvedat do výšky, podpírána válcem, který ji vynesl dobré čtyři metry nad zem. Pak se válcovitý útvar zakončený koulí položil na zem a vlnitým pohybem se začal posouvat vpřed.

„Vypadá to jako nějaká obří housenka,“ vydechl překvapeně Mark.

Věc nebo tvor se přiblížil těsně k pyramidě. Pod dvěma černými kuličkami, připomínajícími oči, se objevil kruhovitý otvor s četnými hrbolky. Podivná ústa se přisála k povrchu pyramidy.

Po chvíli se koule posunula, odkrývající dutinu vyhloubenou do modrozelené substance.

„Vypadá to, jako by to stvoření obědvalo. Co tomu říkají tvé analyzátoři, Rayi?“

„Je to zvláštní... velice zvláštní. Tahle věc je tvořena vodíkem, dusíkem, trochou kyslíku, ale žádný atom uhlíku. Místo toho spoustou křemíku.“

„Živá anorganická bytost!“ téměř vykřikl Mark. „Všechno to nahraj! Exobiologové budou u vytržení.“

„Mohli bychom jim jeden exemplář dopravit na Zemi.“

„Díky, raději ne. Nemám nejmenší chuť cestovat jednou lodí s touhle bizarní housenkou. Navíc myslím, že distributor na Merkuru by pro ni stěží připravil tu správnou potravu.“

„Vypadá to, že má pořádný apetit,“ poznamenal ironicky Ray. „Už spolykala dobrou čtvrtinu té zvláštní skály.“

Hostina pokračovala ještě hodnou chvíli.

„Á, tady se zřejmě někdo chystá narušit její hodování. Podívej, co to právě vylezlo z támhleté jeskyně.“

Necelých sto metrů od místa, kde se ukrývali pozemšťané, se ze stínu vynořilo prazvláštní stvoření.

Čočkovité tělo o průměru asi dvou metrů podíralo osm tenkých článkovitých nohou, zakončených malými drápkami. Celek byl tvořen poloprůhlednou narůžovělou hmotou. Stvoření kráčelo lehce a neslyšně, téměř graciálně jako baletka.

„Skleněný pavouk,“ zamumlal tiše Mark.

„Doufejme, že není tak agresivní jako ten, kterého jsme potkali na planetě Elza,“ reagoval Ray ustaraně. „Mám na něj nepříliš pěknou vzpomínku.“

„Za chvíli se o tom přesvědčíme. Už je kousek od té housenky.“

Ta, jakoby zaslechla, že se o ní mluví, otočila hlavu a její černá očka spočinula na příchozím. Pak se nevzrušeně pustila opět do jídla. Pavouk se zastavil u pyramidy a přitiskl čočkovité tělo ke kameni. Drobná kusadla, téměř neviditelná v procházejících slunečních paprscích, se dala do díla. Odlamovala kousky minerálu, které mizely v něčem, co mohlo sloužit jako zažívací trubice, ale co se jen nejasně rýsovalo pod poloprůhledným povrchem těla.

„Zdá se, že si nepřekáží,“ poznamenal Ray.

„Uvidíme, jak dlouho jim to příměří vydrží.“

Náhle se písek po dvou protilehlých stranách pyramidy pohnul. To, co do té doby vypadalo jako zaváté balvany, se vynořilo na povrch. Bylo to ploché, žlutavého zabarvení dokonale knutujícího okolního písku. Na spodní straně vyčnívalo šest tlap, krátkých a silných, opatřených dvěma drápy. Trojúhelníkovitá hlava byla ukončena jakýmsi zobcem, takže celek připomínal obří želvu.

„Na neobydlenou planetu je tady dost živo,“ ozval se ironicky Mark.

Necelých dvěstě metrů od pozemšťanů se situace náhle prudce změnila. Housenka, jakoby vycítila nebezpečí, přerušila svůj hodokvas, zakývala hlavou ze strany na stranu a potom se nečekaně rychle odplazila do své díry. Neopomněla přitom zamaskovat pískem vstupní otvor.

Pavouk se dostal do nezáviděníhodné pozice. Zareagoval později než housenka a když se pokusil uprchnout, jedna z želv, pohyblivější než naznačoval její těžkopádný zjev, mu přehradila cestu. Druhá se chystala zaútočit zezadu. Z tlamy jí v krátkých intervalech vystřikoval tenký proud tekutiny, která musela být silnou žíravinou, protože na písku, kam dopadla, zanechávala černé, dýmající skvrny.

Pavouk mrštně uskakoval, fingoval únik na jedné straně, aby se pak rozběhl na druhou, ale želvy mu pokaždé stačily zablokovat cestu.

Bylo zřejmé, že výsledek boje na sebe nenechá dlouho čekat.

Pojednou se Markových neutronů dotkla psychická vlna. Trvalo mu několik sekund, než se stačil naladit na tyto cizí myšlenky, podle způsobu, který ho naučilo jedno inteligentní rostlinné společenství. Pak už jeho mozek zřetelně dešifroval smysl poselství:

„Strach... Pomozte... Pomoc...“

Mark, poháněný zvědavostí, neváhal ani okamžik.

„Rayi, použij svůj digitální laser. To stvoření prosí o pomoc. Míř těm želvám na hlavu.“

„Nevím, jestli bude paprsek dost účinný a navíc tím na sebe upozorníme. Proč se chceš míchat do místních šarvátok?“ bručel nespokojeně android.

Nicméně zareagoval s obvyklou rychlostí a přesností. Rudý svazek zasáhl obludu stojící blíž k pavoukovi. Nepříjemná nejistota trvala několik sekund. Nejprve se zdálo, že laserový paprsek nemá na tvora žádný účinek, ale pak se želva náhle zastavila, podlomily se jí tlapy, několikrát sebou škubla a znehybněla.

Druhou želvu potkal o pět sekund později stejný osud. Pavouk váhal, jakoby se obával, že je to nějaká lest jeho nepřátel. Potom udělal náhle krok stranou. Želvy se ani nepohnuly, což ho zřejmě uklidnilo. Otočil se kolem své osy a po kratičkém zaváhání vyrazil na svých tenkých nohou přímo k pozemšťanům.

„Kdo Jste? Jak jste to dokázali?“

Mentální poselství bylo tentokrát mnohem jasnější, srozumitelnější. Pavouk se svým tanečním krokem blížil k jeskyni, kde se ukrýval modul.

„Zkontroluj si nastavení ochranného štítu,“ řekl tiše Ray. „Kdo ví, jestli tě za odměnu nezařadí na svůj jídelní lístek jako oblíbený chod?“

„Doufám, že nikoli. Nahraj všechno. Služba to může vždycky nabídnout televizi.“

Nebylo tajemstvím, že S.D.P.P. prodávala kvůli vylepšení rozpočtu některé záběry pořízené na

primitivních planetách filmovým a televizním producentům. Ti si tak vylepšovali své dobrodružné a hororové filmy.

Pavouk se zastavil asi deset metrů od vchodu do jeskyně.

„Nechcete vyjít ven?“

„Zatím bychom raději zůstali ve stínu.“

„To je zvláštní, podobáte se cizím bytostem, které se tady loni usídlily ve vyhaslém vulkánu, ale se kterými se nám nikdy nepodařilo navázat kontakt.“

„Humanoidé s telepatickými schopnostmi jsou velice řídkým jevem. Já patřím mezi výjimky.“

„Tvoje mysl se zdá být otevřená a upřímná, zatímco z mentálního pole těch druhých jsme vycítily jenom krutost a nepoctivost.“

„Jsou to zločinci, špatní lidé.“

„Několik týdnů hloubili na úpatí sopky velký otvor a pak se přestěhovali do podzemí. Čas od času jim podivný létající předmět přivezl nějaký náklad. Teď už pronikli až do kráteru. Protože tyto bytosti teď už nevycházejí ven, a zřejmě se zabýdli v téhle části hor, rozhodli jsme se jim raději neukazovat.“

„To od vás bylo moudré, jinak by vás nejspíš zlikvidovali. Vlastní totiž zbraně se strašnými účinky.“

Pavouk rozpačitě přešlapoval na místě.

„Já jsem ještě velice mladý, rád bych, abyste se setkali s mými staršími druhy.“ Když zaregistroval, že Mark váhá, dodal: „Pokud se obáváte slunečních paprsků, můžeme se k nim dostat podzemními chodbami.“

Mark se krátce zasmál.

„To, co nám vadí, není světlo, ale zvědavé pohledy. Nikoliv vaše, ale našich soukmenovců, kteří se ukrývají uvnitř sopky.“

„Pojďte, povedu vás.“

Pavouk pokročil k Markovi, který musel vyvinout značné úsilí, aby zůstal navenek klidný. V úrovni toho, co mohlo být hlavou, kousek nad kusadly, byly posazeny dva velké, černé kotoučky. Na zlomek sekundy se v nich objevil záblesk světla.

„Nemusíme se ničeho bát. Nemáme jedové zuby a neživíme se živou kořistí.“

Bytost pronikla do Markových tajných myšlenek, které před ní nedokázal ukrýt. Zdálo se, že ji to pobavilo. Pozemšťan se musel v duchu rovněž usmát.

„Promiňte, ale na naší planetě žijí malá stvoření, která mají morfologii velmi podobnou vaší, ale nejsou vždy příliš přátelská.“

„Chápu vás velice dobře, protože jsem v jednu chvíli prožíval podobné pocity. Některým druhům vaší rasy je také lepší se vyhnout.“

Pavouk teď již stál na prahu jeskyně. Krátce spočinul pohledem na modulu, který bránil vstupu dovnitř, nechávaje jen úzký průchod po jedné své straně.

„Přejete si, abychom s ním pohnuli kousek stranou?“ zeptal se zdvořile Mark.

„Není třeba.“

Pavouk přistoupil ke stěně jeskyně a začal šplhat po skále. Jeho pohyby byly jisté a svým způsobem elegantní. Prolezl nad modulem hlavou dolů, jakoby přilepen ke stropu. Za strojem opět sestoupil na zem a zaujal normální polohu.

„Držte se těsně za mnou, protože tu není žádné osvětlení. Sám se řídím výhradně čichem.“

„S tím si nedělejte starosti,“ vyslal Ray a rozžal svítilnu, zabudovanou v úrovni svého krku.

To pavouka poněkud vyvedlo z míry, ale když se ujistil, že mu nehrozí žádné nebezpečí, pokračoval v chůzi.

10

Vi-To potlačil zívání a promnul si oči, začervenalé od nepřetržitého sledování radarových obrazovek. Už dvacet hodin se nehnul z operační místnosti, kde trpně očekával, až mu Nuk-So povolí odpočinek.

Ten právě vstoupil těžkopádným krokem se zachmuřeným výrazem v obličeji.

„Je něco nového?“

„Nic, veliteli. Žádná z obou lodí se už neukázala. Bude třeba se smířit s tím, že jsou zničené.“

Piráta začal své obrovské pěsti. Z jeho impozantního hrudníku se vydral povzdech připomínající tajfun zuřící v Čínském moři.

„Se-Ghun byl můj starý kamarád. Dva roky jsme létali na jedné lodi, než jsem se udělal pro sebe. Hodně jsem se od něho naučil.“

Hrubou kletbou ukončil vzpomínky na svou temnou minulost.

„Přál bych si mít možnost osobně rozsekat toho Stonea na kousky. Zemřít v kosmu při výbuchu astronefu je pro něho příliš milosrdný osud. Jinak jsi nic podezřelého nepozoroval?“

„Ne, veliteli... ledaže, ale to je hloupost...“

Nuk-So stáhl výhrůžně obočí.

„Co tím myslíš?“

Nešťastný operátor cítil, jak se mu čelo pokrývá potem a vykoktal ze sebe:

„Na obrazovce přístroje sledující blízké okolí... měl jsem dojem, že došlo ke kontaktu nad těmi sousedními vrcholky... trvalo to ale jenom velmi krátce... myslel jsem, že je to nějaký odraz... už se to neopakovalo.“

„Nějaký astronef?“

„To určitě ne! Spíš záchranný člun, něco menšího... ale jsem přesvědčen, že to byl nějaký artefakt... jinak by měl přece směřovat k základně a já bych ho musel zachytit.“

Piráta chvíli mlčel a pak ze sebe najednou vyrazil:

„Přízemní let... Aby překonal horský hřbet, musel nabrat výšku a pak se zase hned snesl těsně nad povrch. Brzy ráno vyšlu pátrací skupinu pročesat okolí.“

S divokým úsměvem dodal:

„Jestli se ten prokletý Stone někdy dotkne nohou povrchu této planety, bude toho hořce litovat.“

Vi-To se nesměle ozval:

„Veliteli, potřeboval bych si na pár hodin zdřímnout. Protože...“

Nuk-So ho nesmlouvavým tónem přerušil:

„To teď nepřipadá v úvahu! Budeš sledovat okolí základny. Při sebemenší podezřelé anomálii, i kdyby sis zase myslel, že je to artefakt, mě zavolaš, jinak tě pošlu k čertu.“

Jeskyně byla prostorná a se stupňovitě vytesanými terasami připomínala velký amfiteátr. Malé světelné zdroje, jakoby přilepené na skalních stěnách, poskytovaly mdlé světlo. Na terasách se shromáždila dobrá dvacítká pavouků.

„To by byl krásný záběr pro televizní horor,“ zašeptal Ray Markovi do ucha.

Jeden z tvorů vyšel Markovi vstříc. Jeho rozměry byly impozantní, průsvitné tenké nohy jednou tak dlouhé než měl pavouk, kterého zachránili. Černé oči se mu podivně leskly. Jeho psychické impulsy byly silné a zřetelné.

„Zdravím vás, přátelé. Já jsem Ko-Tak, nejstarší ze zdejší populace Arliksů. Děkuji, že jsi zachránil Ko-Ana před Tyrkasy.“

V Markově mozku se při posledních slovech objevil obraz velké želvy.

„Mlsný jazyk způsobí někdy mladým velké potíže.“

Vycítil otázku rodící se v hlavě pozemšťana a pospíšil si s odpovědí.

„Ty pyramidu tvoří nejdůležitější složku naší potravy. Stejný význam mají pro Nilcose, gigantické housenky, které tráví většinu času pod zemí. Jsou to dosti jednoduchá stvoření, se kterými velmi dobře vycházíme. S Tyrkasy je to ovšem jiné. Jsou agresivní a nebezpeční. Myslí jen na to, jak nás zabít.“

„Aby vás snědli?“

„Vůbec ne! Živí se stejně jako my hmotou pyramid, kterých je zde hojnost. Zabíjejí pouze pro potěšení z lovu. Nikdy se nám s nimi nepodařilo uzavřít mír ani příměří.“

„Jak jste se jim dokázali ubránit?“

„Musíme vždycky čekat až přijde noc. Pro jejich metabolismus jsou nezbytné sluneční paprsky. Jakmile se setmí, jsou paralyzováni. Z toho důvodu se jim nepodařilo proniknout do našich jeskyní. Takže když zapadne slunce, můžeme se bezpečně pohybovat po údolí a obstarávat si tam potravu.“

„Proč toho nevyužijete a jednou provždy se nezbavíte svých nepřátel?“ zeptal se udiveně Mark.

Vzápětí ucítil ve svém mozku nesouhlasné vlny.

„Nepřejeme si vyhubení žádných živých bytostí. A i kdyby nás to napadlo, Tyrkasové se s příchodem noci zahrabávají hluboko do písku. Už celá staletí spolu žijeme v neměnné rovnováze. Jim patří den, nám zase noc. Každý máme své.“

„Jste velice moudří tvorové,“ vyslal Mark. „Moje rasa není tak prozíravá. Čím jsou vlastně tvořeny ty modrozelené pyramidy?“

„Jsou zdrojem veškerého zdejšího života. Jejich kořeny prorůstají hluboko pod povrch, kde protékají podzemní řeky a potoky. Kapilární jev způsobuje, že voda stoupá jejich kořeny vzhůru. Díky působení slunečních paprsků dokáží fixovat vzdušný dusík, který spolu s křemíkem z písku vytváří tu modrozelenou nadzemní substanci.“

„Vidím, že máte solidní znalosti chemie.“

„Studium je pro nás zdrojem velkého potěšení, ale upřímně řečeno dáváme přednost filozofii před technikou. Příroda nám zajišťuje dostatek potravy, takže nemusíme vyrábět předměty, které by nám byly k ničemu. Ovšem musím přiznat, že váš příchod, ale především příchod vašich druhů, nám způsobil značné problémy a nastolil řadu otázek. Kdo vůbec jste a odkud přicházíte?“

Mark po krátké úvaze odpověděl:

„Můj přítel vám podá stručnou informaci o našem světě.“

Pozemské instituce pod dohledem speciálních služeb už dávno zpracovaly obrazový informační materiál o Pozemské unii. Neobsahoval žádné utajované strategické údaje. Tato zhuštěná kronika lidstva byla používána právě při prvních setkáních s neznámými civilizacemi. Více než půl hodiny sledovali pavouci svým vnitřním zrakem Rayovu psychickou přednášku.

„Tvůj svět je velice zajímavý a krásný, ale zároveň děsivý. Proč ostatní humanoidé nejsou jako ty?“

„Mnoho jiných takových je. Někteří však sejdou ze správné cesty. Eliminovat je, je pak úkolem naší policie. U vás nic podobného neexistuje?“

„Žijeme ve vzájemné harmonii a nemáme proto žádný důvod na sebe žárlit a už vůbec ne se nenávidět.“

„To pro nás zní jako pohádka,“ povzdechl si Mark.

„Příteli, venku je noc a přišel čas našeho jídla. Bohužel jeho složení je pro váš organizmus nevhodné a já nevím, co bych vám mohl nabídnout?“

„Momentálně nic nepotřebujeme, leda trochu vody.“

„Na konci jeskyně prýští ze skály pramen. Co bys ještě potřeboval, abys mohl splnit zdejší poslání?“

„Určitě by mi pomohly informace o umístění základny mých soukmenovců, ale nevím, jestli byste je dokázali získat.“

„Naši přátelé Nilcosové se dobře vyznají v okolí vulkánů i jeho vnitřku. Snášejí vysoké teploty mnohem lépe než my. Zeptám se jich. Buď trpělivý, bude to nějakou dobu trvat, než se vrátíme.“

Pavouci svým baletním krokem zamířili k východu z jeskyně. Mark se polohlasně obrátil k Rayovi:

„Jsou to nesporné báječná stvoření, ale není snadné si přivyknout na jejich vzhled. Pojdme se raději poohlédnout po zdejším baru.“

Pozemšťané prošli amfiteátre a úzkou skalní galerií dorazili k místu, kde ze skály tryskal tenký pramen vody. O kousek níž byla v kameni vyhloubena mělká kašna, ze které tekutina přetékala do dutiny, kde se ztrácela znovu kdesi ve skále.

„Koupelna by se sem nevešla,“ ušklíbl se Ray a nabral vodu do dlaní.

Výsledek analýzy, doprovázený výmluvnou grimasou, na sebe nenechal dlouho čekat.

„Žádná velká sláva! Velká koncentrace minerálních solí, zvláště křemičitanu vápenatého. Mimo to je dost teplá. Ovšem podstatné je, že neobsahuje žádné patogenní příměsi a dá se tedy pít.“

Mark ponořil ruce do kašny a polkl několik doušků.

„Že by to byla kdovíjaká slast, to tedy není, ale je to lepší než umřít žízní.“

Android souhlasně přikývl a podal mu výživnou tabletu.

„Tady máš večeri. Nic víc nebude. Pochybuji, že zdejší želvy jsou požitelné.“

Bylo už hodně po půlnoci, když se pavouci vrátili do svého skalního příbytku a zaujali místa na galeriích. Zřejmě si mezi sebou vyměňovali informace o Markovi, protože v myšlenkovém šumu několikrát zaznamenal svůj obraz.

Konečně se mentálně ozval Ko-Tak.

„Podařilo se mi dohodnout se s Nilcosy. Prozkoumají útroby sopky. Ani oni nejsou příchodem cizinců nadšeni. Přílety a odlety jejich lodí způsobují vibrace, které se pod zemí přenášejí do velké vzdálenosti, a mohou způsobit sesutí jejich chodeb. Rádi by ti proto pomohli je odsud dostat. Setkáme se s nimi znovu před východem slunce. To by už pro tebe měli mít první informace.“

„Ať si dávají pozor! Naši nepřátelé mají tak strašlivé zbraně, že si to nedokážete vůbec představit. Neznají slitování a neváhali by je použít.“

„Ted' si, příteli, odpočiň. Za pár hodin budeme vědět víc.“

Mark se natáhl na lože z písku, které mu nepřípadalo dvakrát pohodlné. V okamžiku, kdy začal usínat, pronikla do jeho neutronů nevtrlivá myšlenka plná vděku.

„Nepoděkoval jsem ti za to, žeš mě zachránil před Tyrkasy. Byl jsem velice neopatrný, ale zmátla mě přítomnost Nilcose. Obvykle už na dálku vycítí naše společné nepřátele.“

„Jak docilujete té luminiscence skalních stěn?“

„Mícháme dohromady různé minerály. Jejich vzájemná reakce vyvolává tohle fosforeskování. Ted' ti přejí příjemný odpočinek.“

„Děkuji, Ko-An. Jsem rád, že jsme ti mohli pomoci.“

11

Nuk-So si přísným pohledem přeměřil tři muže, stojící v řadě před ním.

„Vaším úkolem bude propátrat všechny okolní pahorky, odsud až k horskému hřbetu.“

„Nemáme ale žádné transvozidlo,“ zaprotestoval jeden z nich, muž tmavé pleti a kulatého obličeje.

Velitel pirátů ho probodl vzteklym pohledem.

„Nebylo by vám k ničemu, protože musíte prozkoumat všechny jeskyně, jednu po druhé. Trochu fyzické námahy vám jenom prospěje. Uvědomte si, že vás neplatím jenom za chlastání a válení se, ale že občas musíte udělat i nějakou práci. Až doposud jste se ve vaší funkci bezpečnostních agentů nepřetřhli. Ted' máte příležitost dokázat, že neberete svoje peníze zadarmo.“

Muž byl dostatečně inteligentní, aby svému šéfovi už neodporoval.

„Co máme hledat?“

„Záchranný modul. Jsem si téměř jist, že sem včera pronikl přes horský hřeben. Protože tu zjevně nikde není, musí se ukrývat v některé jeskyni nebo soutěsce. Chci, abyste ho našli a pilota mi přivedli živého. Na tom mi obzvlášť záleží. Jestli se jedná, jak se domnívám, o kapitána Stonea, vytrpí se svoje, než zdechne.“

Ted' se ozval druhý člen strážního komanda. Byl to vysoký blondák, vyrovnaného, klidného vzezření, i když z jeho hlasu zaznívala určitá nejistota.

„Doposud jsme nikdy neopustili prostor základny. Nemůže nás tam překvapit něco nečekaného, nebezpečného?“

„Tato planeta je zcela pustá, bez života. Než jsme se definitivně rozhodli vybudovat tady svá zařízení, detektory ji celou podrobně prozkoumaly. Nenašly tady ani stopy po nějaké vegetaci nebo zvířatech. Ted' už ale nechci slyšet žádné vytáčky. Do večera chci mít vaše hlášení.“

Tři muži se na podpatku otočili a zamířili ke galerii vyhloubené ve skále a ukončené ocelovými dveřmi. Doprovázel je bojový robot vejčitého tvaru, pohybující se na principu antigravitačního efektu. Z horní poloviny jeho těla vyčnívala čtyři chapadla ukrývající analyzátory a detektory, a vyzbrojená laserem a výkonným dezintegrátorem.

Když piráti vyšli ven, byli na chvíli oslepeni prudkým světlem vycházejícího slunce.

„Kde začneme, Borisi?“ zeptal se černocho.

Blondák si pozorně prohlížel planinu před nimi, lemovanou ze všech stran pahorky.

„Vezmeme to zprava,“ rozhodl nakonec. „Vidím tam asi desítku vchodů do jeskyní. Potom budeme po svazích pokračovat a vrátíme se z druhé strany.“

„To nás tedy čeká pěkná procházka, dobrých třicet kilometrů. To nemůžeme do večera stihnout,“ ozval se třetí z mužů.

„O důvod víc, abychom začali hned. Slyšel jsi šéfa, Vinci. Netoužím po tom, naštvat ho. Dokáže se pěkně rozzuřit. Nechtěl bych být v kůži toho chlápka, kterého mu máme přivést.“

První skalní rozsedlina ležela na úpatí kopce vzdáleného dobrý kilometr. Trojice pirátů vykročila a brzy se všichni brodili žlutavým pískem, který ztěžoval chůzi. Vinci, zaujatý velkými modrozelenými pyramidami trčícími z písku, se vzdálil od svých druhů.

Zcela zaujatý prohlídkou minerálů, nepostřehl, jak se písek kousek od něho zavlhl a ve vzdálenosti asi tří metrů se vynořil Tyrkas.

„Vinci, pozor, něco je za tebou,“ zařval na něho Boris.

Pirát se otočil a spatřil velkou želvu, která se právě vyhrabala z písku. Upřela na něho dvě malá očka posazená po stranách trojúhelníkové hlavy. Náhle se otevřela tlama přecházející v zobec a na pirátovu kombinézu se snesla sprška jakési tekutiny. Muž překvapeně ustoupil o několik kroků.

Náhle jim projela prudká bolest, jako by ho někdo páčil rozžhaveným železem. Tkanina jeho oblečení se rozpadla a objevilo se holé tělo. Proces pokračoval neuvěřitelnou rychlostí. Za pár sekund zmizela kůže, maso a odkryla se bělavá žebra.

Z mužova hrdla se vydral bolestný řev. Chtěl utéct, ale cestu k jeho druhům přehradil druhý Tyrkas. Mlhavě zaregistroval, že ho zasáhl druhý gejzír. Jeho utrpení se ještě vystupňovalo. Válel se po zemi, jakoby chtěl uhasit neexistující plameny. Želvy se k němu přibližovaly rychlostí, kterou dokázalo vyvinout jejich šest končetin.

Boris, v první chvíli konsternovaný rychlostí, jakou se všechno seběhlo, konečně zareagoval a přikázal bojovému robotovi, aby zasáhl. Jedno chapadlo se napřáhlo a laserový svazek v sekundovém intervalu zasáhl obě želvy. Boris si opatrně prohlédl obě nehybná monstra a pak teprve přistoupil k ležícímu Vincimu. Ten již nežil. Místo hrudníku zela jedna velká rána se začernalými okraji. Hrudní koš zmizel a bylo vidět srdce a levou plíci. Silná kyselina působila dále a tkáň se pod jejím účinkem měnila v bublající kaši, z níž stoupal nahnědlý dým. Už neexistovalo ani srdce ani plíce...

Boris nebyl žádná měkota. Za dvacet let pirátského života se zúčastnil zabíjení, mučení a znásilňování a neváhal se na něm podílet. Tahle podívaná jím však otrásla. Zvedl se mu žaludek a on se odpotácel vyzvracet.

Když si hřbetem ruky otřel ústa, stiskl knoflík vysílačky zavěšené na opasku. Třesoucím se hlasem zavolal základnu.

„Veliteli! Máme problém!“

„Mluvte!“

„Vinci... Dvě obří želvy... Je mrtvý!“

Trvalo několik minut, než Nuk-So dostal z Borise souvislejší informace. Velitel pirátů rozhodně netrpěl přecitlivělostí.

„Je to nepříjemná záležitost. Pošlu k vám robota, aby sem dopravil Vinciho tělo a ty dvě mrtvé bestie. Mac Nab teď nemá co na práci, tak si je trochu prohlédne. Vy dva pokračujte v plnění úkolu, ale dávejte si lepší pozor. Nechte jít vpředu bojového robota a nařídte mu, aby zlikvidoval každého nehumanoidního tvora. Kdybyste měli nějaké další potíže, zavolejte, zůstanu na příjmu.“

Návrat Arliksů do jejich jeskyně Marka probudil. Protáhl se a udělal několik cviků, aby rozhýbal tělo ztuhlé nocováním na holé zemi. Ray mu podal výživnou tabletku a pohárek vody. Ta byla stále stejně teplá a slaná.

Markových neuronů se dotkly myšlenky Ko-Taka.

„Nilcosové už začali s průzkumem. Základna pirátů se nachází v hlavním kráteru sopky. Vyhloubili v něm postranní plošiny, některé značně rozměrné. Naši přátelé teď pracují na plánu základny. Myslíte si, že vaši soukmenovci jsou velmi neopatrní, protože vulkán není zcela vyhaslý a může se probudit k životu.“

„Díky, příteli. Jakmile si udělám celkový obrázek o situaci, rozhodnu se, jak dál postupovat. Přiznávám, že objevení vaší existence mění naše původní představy o provedení akce. Uděláme všechno pro to, aby vás vyřizování našich sporů nepoškodilo.“

Mentální konverzace pak ještě pokračovala velmi dlouho. Mark chtěl získat co nejvíce znalostí o mravech a zvycích tohoto prazvláštního druhu života. Bylo dosti pravděpodobné, že kdyby okamžitě uvědomil Neumana o přítomnosti pirátů, ten by nařídil svým křižníkům bombardovat základnu, aniž by se staral o osud těch, co žijí v okolí sopky.

Náhle se kontakt s Ko-Takem přerušil. Mezi přítomnými Arliksi zavládlo vzrušení a Markův mozek zaplavila divoká směsice jejich emocí, které nedokázal dešifrovat. Pak se znovu ozval Ko-Tak.

„Stalo se něco hrozného, příteli. Lidé pronikli do jednoho z našich úkrytů. Doprovází je nějaká kovová bytost. Vyšlehl z ní fialový blesk a všichni moji přátelé zmizeli. Přežil jen jeden, který byl v tu dobu ukryt v zákřutu chodby. To on nám podal tuto děsivou zprávu. Teď se tví soukmenovci blíží k naší jeskyni.“

Mark horečně uvažoval.

„Obávám se, že jsem se stal nechtěným původcem vašeho neštěstí. Náš létající stroj byl zřejmě odhalen jejich hlídkovým systémem. Jsou přesvědčeni, že se někde ukrývám a rozhodli se to tady systematicky propátrat. Můžete požádat vaše druhy, aby uprchli někam dále, do bezpečí?“

„To je nemožné! Skalní masiv prakticky znemožňuje komunikaci na větší vzdálenost mezi našimi jednotlivými komunitami a naše úkryty nejsou většinou vzájemně propojeny. Museli bychom se k nim dostat zvenčí. V tuto denní dobu jsou ale Tyrkasové nebezpeční a je jich zde v okolí mnoho.“

Mark psychicky kontaktoval Raye.

„Nemohu je nechat zmasakrovat bojovým robotem pirátů. Když se jim vzdám, přestanou tady šmejdít.“

„To nemůžeš udělat! Zabili by tě!“

„Vzpomeň si, co říkal Dodd. Chtějí mě dostat živého. Až mě odvedou na základnu, budeš mít možnost vrátit se zpátky na Merkuru. Modul tady ale nech a použij jenom svůj antigrav.“

„To bude ale trvat dlouho!“

„Nejvýš pár hodin. Pošli zprávu Neumanovi a informuj ho o situaci. Křížníky Vesmírné policie nejsou daleko a budou moci rychle zasáhnout.“

„Jak znám vojáky, jsou schopni bez váhání rozbombardovat celou oblast.“

„Rozmyslí si to, když budou vědět, že mě tady piráti vězní. Začnou vyjednávat, aby dosáhli mého propuštění.“

„Jejich citu pro diplomacii bych příliš nevěřil. Nemohli bychom se s piráty utkat sami?“

„Proti bojovému robotu nemáme žádnou šanci. Ani můj ani tvůj ochranný štít neodolají jeho dezintegrátoru déle než jednu dvě sekundy.“

„Co kdybychom se pokusili uprchnout?“ pokusil se android, rozrušený mnohem víc, než by se na pouhý stroj slušelo, odvrátit Marka od jeho úmyslu.

„Těžko bychom odtud nepozorovaně vyklouzli. Na té planině nás robot okamžitě odhalí. Když se pokusíme uletět s modulem, dopadne to ještě hůř. Okamžitě nás sestřelí. A kdyby se nám to nějakým zázrakem nakrásně povedlo, neřeší to překerní situaci našich přátel Arliksů.“

Ray zmlkl a Mark stručně vysvětlil Ko-Takovi svůj plán.

„Tvoje gesto by zachránilo mé druhy. Je velmi šlechetné, ale nebezpečné. Přeji ti, abys sis zachránil život.“

„Díky. Teď ale rychle opusťte jeskyni, u jejíhož vchodu jsme ukryli náš stroj. Budu nucen o něm pirátům povědět.“

Mark zamířil k východu z jeskyně. Položil se do písku tváří k zemi.

„Chci, aby to vypadalo, že umírám žízni. Rayi, odejdi s našimi přáteli až úplně na konec chodby. Věřím, že až mě objeví, skončí se svým průzkumem. Každopádně zůstaneme v psychickém kontaktu.“

„Jestli ucítím, že jsi v nebezpečí, zasáhnu, i kdybych měl být dezintegrován.“

„Nezapomeň, že nejdříve musíš splnit úkol a informovat Neumana. To je teď prioritní.“

„Vím! Pozor, nehýbej se, piráti přicházejí!“

Za necelých deset minut skutečně chapadlo robota obemklo Markovo tělo, a převrátilo ho na záda. Boris se dotkl špičkou své boty Markova boku. Potom zapnul vysílačku.

„Veliteli, našli jsme nějakého chlápka. Zdá se, že je na tom dost špatně. Nejspíš umírá žízni.“

„Pokuste se ho přivést k sobě a dopravte ho na základnu!“

Piráta podal svému komplici čutoru, kterou odepjal od opasku.

„Dej mu napít!“

Eddy přiklekl k Markovi, nadzvedl mu hlavu a hřbetem ruky setřel písek přilepený na jeho rtech. Potom k nim přiložil hrdlo polní lahve a nechal z něj vytéct tenký pramínek vody.

Mark reagoval zakašláním, po kterém následoval polykací reflex. Pirát po několika doušcích odtáhl láhev.

„Ještě,“ zasténal Stone.

„Přichází k vědomí, Borisi. Co budeme dělat dál?“

„Slyšel jsi šéfa, vrátíme se.“

„Ale on ještě není schopn chůze.“

„Žádný problém! Robot ho ponese.“

Krátce na to dvě chapadla objala Markovo tělo a zvedla ho ze země. Skupinka vyrazila rychlým pochodem zpátky k sopce. Oběma pirátům se ulevilo, že budou zase brzy v bezpečí základny. Cestou však kolem sebe vrhali úzkostlivé pohledy ve snaze uhodnout, jestli se tu někde neskřývá nějaká další past. Obraz Vinciho znetvořeného těla jim nedopřával klidu.

12

Nuk-So si s neskřývaným zadostiučiněním prohlížel svého zajatce. Stál rozkročen, vystavujíc na odiv celou svou mohutnou postavu. Vedle něho se tyčil nějaký hubený dloubán. Úzká hlava mu seděla na tenkém krku, z obličeje trčel zahnutý nos, dodávající jeho tváři výraz supa.

Marka, fňgujícího absolutní vyčerpání, podpíral Boris.

„Posaď ho do křesla, ať se nám tu nezhroutí,“ ušklíbl se pohrdavě velitel pirátů.

Pak se otočil na supí tvář.

„Tak tohle je, Mac Nabe, kapitán Stone, který by nám měl ještě leccos povědět, než zdechne. Borisi, probuď ho, ať nám tu nespí.“

Pirát položil svou mohutnou tlapu na Markovo rameno a zatřásl s ním:

„Pít...“ vydralo se zajatci ze rtů.

„Dokud neodpovíš na moje otázky, nedostaneš ani kapku,“ zavrčel Nuk-So.

„Potřebujeme, aby promluvil co nejdříve,“ zasáhl Mac Nab. „Potřebuji vědět, jak se sem dostal. Pak si s ním dělejte co chcete.“

„Dobrá, tak se ale postarejte, aby s ním byla řeč.“

Sup popošel k distributoru u stěny a vrátil se s pohárkem tekutiny, který přiložil k Markovým rtům. Ten dychtivě polkl několik doušků nepřiliš chutného syntetického džusu.

Nacházeli se v malé místnosti bez oken, osvětlené nástěnnými panely. Pozemšťan konečně zvedl hlavu.

„Jak se ti podařilo uniknout So-Ghunovi?“ vyštěkl Nuk-So.

„Měl jsem velké štěstí,“ odpověděl Mark slabým hlasem. „Vypálili jsme svá torpéda prakticky ve stejný okamžik. Souhrou náhod explodovaly mé první dvě střely současně a zahltily tak jeho ochranný štít. Následující rakety zničily astronef.“

Pirát sevřel pěsti až mu zbělely klouby, zatímco Mark pokračoval, jako by si toho nevšiml.

„Už jsem se ale nestačil vyhnout jeho torpédům. Poslední vybuchlo v těsné blízkosti trupu mé lodi. Následoval hrozný ořes. Merkur praskl. Jen tak tak se mi podařilo dostat se do záchranného modulu, ale obětoval jsem svého androida. Musel ručně otevřít ejektor. Pět sekund poté, co jsem byl venku, astronef explodoval.“

„Jaký robot vás doprovázel?“ zeptal se podezíravě sup.

Mark na něho vrhl krátký pohled. Byl to nepochybně informatik, který sdílel svého času vězeňskou celu s Ivanem Bulkovem.

„Ray, můj osobní android,“ odpověděl po kratičkém zaváhání.

Mac Nab dupl nespokojeně botou o zem. „To není možné, byl infikován počítačovým virem.“

„To skutečně byl. Ale při prvních příznacích přítomnosti viru sám odpojil všechny obvody. Technici ho potom v továrně dali zase dohromady a za tři dny už byl zase u mne.“

Rysy Mac Nabova obličeje se stáhly zlostnou grimasou.

„Tomu nechci věřit, byl to velice důmyslný virus.“ Mark se pousmál, což byl jediný luxus, který si mohl ve své situaci dovolit.

„Ve svém oboru jste určitě velmi dobrý, ale je třeba si uvědomit, že Cosmos Jet si díky svým finančním prostředkům může dovolit najmout ty nejlepší specialisty na informatiku. Díky tomu bylo brzy zase všechno v pořádku.“

Nuk-So se při pohledu na protáhlý Mac Nabův obličej neubránil smíchu.

„Kde jsi přistál se svým záchranným modulem?“

„U vchodu jedné jeskyně, kousek od místa, kde mě vaši lidé našli.“

„Co jsi tam hledal?“

„Vodu. Tahle planeta je jedna velká pustina, bez života a bez vegetace. Vyprahlá jakou poušť. Doufal jsem, že v téhle horské oblasti by mohlo být vlhčeji.“

„Vyslal jsi nouzový signál?“

„Na astronefu na to nebyl čas a záchranný člun nemá hyperprostorový vysílač.“

Mac Nab pokývl zamyšleně hlavou.

„Vypadá to pravděpodobně. Odposlouchávací služba nezachytila žádné radiové vysílání.“

Nuk-So se s rukama v bok naklonil k Markovu křeslu.

„Kdo tě sem poslal?“

„Nikdo, měl jsem otestovat nové motory.“

Na Markovu tvář dopadl hřbet pirátovy ruky. Pozemšťan ucítil v ústech kovovou pachut' krve.

„Nesnáším, když si ze mne někdo dělá blázny. Pravděpodobnost, že se vynoříš právě tady, je prakticky nulová.“

Mark rychle uvažoval. Hlavní je teď získat čas. Bude se muset uchýlit ke lsti. Nejlepší byla v tom případě polopravda. V okamžiku, kdy Nu-So znovu napřáhl ruku, ze sebe vyrazil:

„Požádal mě o to admirál Neuman.“

„Proč? Jak ti to zdůvodnil?“

„Vlastně nijak. Není zvyklý něco vysvětlovat. Z toho, co říkal, jsem jenom pochopil, že jeho služba provádí průzkum některých opuštěných planet.“

„Proč si to tady neprozkoumali sami a poslali sem tebe?“

„Tahle planeta je příliš blízko hranic Denebského císařství. Kdyby sem poslali vojenské plavidlo, riskovali by diplomatický konflikt. Civilní astronef není tak nápadný...“

„Dobře vymyšleno,“ ušklíbl se Nuk-So. „Bohužel na neštěstí pro tebe. Co jsi tady měl za úkol?“

„Pořídít snímky povrchu planety a hledat oblasti s infračervenými odezvami, které by mohly znamenat přítomnost energetických zdrojů. Což jsem z pochopitelných důvodů nestihl uskutečnit.“

„Počítalo se i s přistáním?“

„Ne.“

Sup potřásl hlavou a uspokojeným tónem řekl:

„Myslím, že naše situace není tak špatná.“

Nuk-So mu nakvašeně odporoval:

„Když se Stone nevrátí, Vesmírná policie sem vyšle další loď. Tentokrát svou.“

„A ta nic nenajde, protože se bude muset spokojit s krátkou prohlídkou povrchu planety. Nemůže si kvůli Denebanům dovolit produčirovat se tady dlouho a naše maskování je perfektní.“

„Jak si vysvětlí Stoneovo zmizení?“ namítl ještě Nuk-So.

Mac Nab se skřípavě zasmál.

„Propulsory mají ještě své mouchy. Byl to zkušební let a mohlo dojít k nehodě. Náš člověk tak bude mít skvělou technickou záminku, jak přibrzdit tempo dalších prací Cosmos Jet. S trochou štěstí tak získáme možná roční náskok.“

„Kéž by,“ reagoval pochybovačně pirát. „Chci, aby naše astronefy byly upravenými motory vybaveny nejdéle do tří měsíců.“

Markovi nechtěně uklouzlo:

„Myslím, že nemáte šanci tyhle závody vyhrát. Materiály, které ukradl Dodd, jsou zpátky v trezorech Cosmos Jetu a můj astronef je zničen.“

Pirát se bujaře rozesmál.

„Dodd byl jen návnada, záloha pro všechny případy, hlavní triumf máme stále k dispozici. Vždycky je třeba myslet na zadní kolečka. Za necelých osmačtyřicet hodin sem dvě lodi dopraví poslední potřebné stroje a zařízení a kopii plánů nových propulsorů. Dodržím slovo, které jsem dal svým společníkům. Za pár měsíců budou naše stroje nejrychlejší v Galaxii a Vesmírné policii i vojákům zbudou jenom oči pro

pláč. Narušíme meziplanetární spoje takovým způsobem, že váš prezident bude nucen s námi vyjednávat. V opačném případě vystoupí řada planet z Pozemské unie a bude si žádat naši ochranu.“

Mac Nab se ozval nesouhlasným tónem.

„Myslím, že není třeba zasvěcovat kapitána do projektů. I když v žádném případě živý tuto základnu neopustí. Pobavte se s ním jak chcete, ale nechte ho ještě pár dní naživu. Kdoví, jestli nám nebude ještě užitečný, zvláště pokud nám neřekl celou pravdu?“

Ve dveřích se ještě otočil a dodal:

„Jdu do spojového centra. Chci se osobně přesvědčit, že se taky po okolí nepotlouká nějaký nezvaný host a poslechnout si poslední zprávy ze Země.“

Nuk-So se obrátil k Borisovi, líně se opírajícímu o zeď.

„Tak se na toho mizeru podívej. Už dva roky toužím po tom dostat ho do rukou a teď, když se mi můj sen splnil, nevím, jak začít.“

„Nejlepší by bylo ho zlikvidovat,“ pokrčil bez valného zájmu Boris svými mohutnými rameny.

„To by bylo příliš jednoduché. Nejdřív si musí vytrpět svoje, aby tak odčinil své hříchy.“

Mark si neodpustil otázku:

„Co proti mně vlastně máte? Mám dojem, že jsme se v životě nikdy nepotkali.“

Nuk-Soova tvář se zkřivila vztekem. „Vzpomínáš si na komandanta Ar-Kuna? Byl to můj společník a starý kamarád.“

Mark po krátkém zaváhání pomalu odpověděl: „Byl to pirát, který organizoval vybudování tajné základny na jedné primitivní planetě. Vesmírná policie ji objevila a zničila spolu s několika astronefy.“

„Nebud' tak skromný! Poldové by to nikdy nedokázali bez tvých informací a pomoci. To ty neseš hlavní odpovědnost za katastrofu, která stála život mého kamaráda... a taky mě spoustu peněz, protože Ar-Kun zahynul dříve, než mi stačil vyplatit můj podíl.“

„To je mi líto,“ ušklíbl se ironicky Mark. „Měl jste o tom informovat Vesmírnou policii, třeba by vám poslala odškodné.“

Nuk-So zuřivě udeřil pozemšťana do obličeje. „Tvůj smysl pro humor se mi vůbec nelíbí,“ zavrčel.

„Tak co, šéfe, co s ním mám dělat?“ ozval se Boris, který se začínal nudit.

„Zavři ho do náhradního skladiště továrny. Já si mezitím připravím program pro jeho rozptýlení. Slyšel jsi Mac Naba. Bude ho ještě den nebo dva potřebovat.“

„Potom ho můžete předhodit těm odporným písečným želvám. Ujist'uji vás, že už se o něho postarají.“

Velitel pirátů se ušklíbl.

„To není špatný nápad, ale až pro závěrečnou fázi. Nejdřív se musím trochu pobavit. A teď ho odved'! Samozřejmě žádné jídlo ani pití!“

Boris uchopil Marka za límec kombinézy a vyzdvihl ho z křesla.

„Tak sebou hni, jde se! A ne aby tě napadlo pokoušet se o útek. Šéf by se na mne určitě moc nezlobil, kdybych ti zlámal pár kostí.“

Stone, hrubě zezadu postrkovaný, prošel dveřmi. Ocitli se v úzké chodbě, osvětlené obdélníkovými panely, která je asi po dvaceti metrech dovedla do prostorného podzemního sálu. Uprostřed se na teleskopických operách tyčil astronef.

Kráter vyhaslé sopky byl rozšířen, stěny pečlivě opracovány. Piráti rozšířili i hlavní sopouch, takže při obrátěném pilotování jím mohly přistávat i startovat kosmické lodi. Oblohu zakrývala odsuvná, dovedně maskovaná kopule, takže vnější pozorovatel nemohl postřehnout co se ve skutečnosti ukrývá na dně kráteru.

Sál přecházel do širokého tunelu, vyhloubeného ve skále. Ten byl přeplněn spoustou strojů a dalšího zařízení, kolem kterých se hemžila asi desítka mužů. Na překvapený Markův pohled zareagoval Boris povýšeným úšklebkem:

„Všechno je téměř připraveno pro zahájení výroby. Jakmile naši přátelé přivezou chybějící součásti a software, stačí je vložit do počítačů a stroje se rozběhnou. O týden později už budeme schopni modernizované propulsory nabídnout těm, kteří o ně budou mít zájem, a kteří si je budou schopni zaplatit. Velitel do této akce investoval značné prostředky a rozhodně není žádný lidumil.“

„Alespoň jedna věc, na které se určitě shodneme.“

Jeho strážce si v nepřítomnosti svého šéfa dovolil ironický úsměv. Došli k ocelovým dveřím, které Boris odemkl.

„Tak tady máš svůj pokojíček. Není to právě dvakrát pohodlné, ale nic jiného ti nemohu nabídnout. Není tady ani distributor ani hygienické zařízení, ale slyšel jsi velitele. Máš teď dietu. Můžeš to využít a shodit pár nadbytečných kilogramů.“

Když za Markem zaklaply dveře, rozhlédl se po svém novém příbytku. Čtvercová místnost, vyhloubená ve skále dezintegrátorem, měla strany dlouhé asi pět metrů. Vysoká teplota spekla povrch kamene, takže jím teď nemohla prosakovat žádná vlhkost, která by umožnila získat alespoň pár kapek vody. Místnost zjevně sloužila jako skladiště, protože po podlaze se ještě povalovaly prázdné bedny a obaly od strojů. Většina z nich nesla označení svého solanského původu.

Mark si osušil čelo zalité potem. Vzduch v místnosti byl horký a těžký, protože zde nebyl instalován žádný větrací systém. V jednom z koutů však byla pod stropem zavěšená kamera průmyslové televize, jejíž objektiv sledoval vnitřek jeho cely. Mark přistoupil těsně k lesklému oku kamery a spíše z klukoviny než ze vzteku se do něho zašklebil. Potom se posadil na holou kamennou zem, položil se na záda a pokusil se usnout.

13

„Ne, slečno Swensonová, zatím nemáme z Merkura žádné zprávy.“

Peter Warwick nasadil ustaraný výraz.

„Zkuste je znovu zavolat,“ nedala se odbýt Elza.

„To děláme celou dobu letu. Každou půl hodinu vysíláme zprávu, ale nikdo neodpovídá. Dokonce ani nevíme, jestli astronef vůbec dorazil do toho vzdáleného planetárního systému. Upozorňoval jsem je, že takový velký skok v subprostoru je za současné úrovně našich znalostí o nových propulsorech riskantní. Proč nebyla vybrána nějaká blízká, kolonizovaná planeta? V případě potřeby tam mohl Merkur přistát.“

Elza se omezila na neurčité pokývnutí hlavou, protože nechtěla mluvit o podezření admirála Neumana. Warwick po kratší odmlce váhavě pokračoval:

„Na zkušebním zařízení testujeme motor, který pracuje ve stejných simulovaných podmínkách jako motory Merkura.“

Warwick zmlkl a ve zjevných rozpacích sklopil oči.

„No a co?“ pobídla ho netrpělivě Elza.

„Zaregistrovali jsme určité anomálie. Nic vážného,“ pospíšil si dodat, „ale klade se otázka, jestli Dodd záměrně některé své závěry ‚nevylepšil‘.“

Mladá žena stiskla zuby a procedila:

„Informujete mne průběžně o výsledcích testů. Třeba hodinu po hodině, bude-li to nutné,“ dokončila suše a zavěsila.

Chvějícími se prsty vytukala na videofonu číslo Vesmírné policie. Po nezbytné přehlídce tváří více či méně zdvořilých prostředníků se jí podařilo dostat spojení s plukovníkem Stillem, zástupcem admirála Neumana. Still byl malý, obtloustlý chlapík s kulatým obličejem a dětsky narůžovělými tvářemi. Úplný opak svého vysokého a přísně vyhlížejícího nadřízeného. Nicméně bystrý a pronikavý pohled modrých očí svědčil o tom, že jeho dobromyslný vzhled je jen klamným zdáním. Na Elzin dotaz odpověděl pevným hlasem:

„Lituji, ale žádná naše odposlouchávací stanice nezachytila jakoukoli zprávu od kapitána Stonea.“

„Myslíte si, že mohlo dojít... k nějaké nehodě?“

„Zatím nás k těmto závěrům nic neopravňuje. Při tomto charakteru akcí je nutné dodržovat maximální diskretnost. Neznepokojujte se... alespoň zatím. Jakmile se dozvíme něco nového, ať už dobrého nebo špatného, slíbují, že vám ihned zavolám.“

Elza hleděla několik minut nepřítomně na ztemnělou obrazovku. Potom s povzdechem vstala a začala přecházet nervózně sem a tam po přepychově zařízené místnosti. Hlavou jí vířily nejrůznější hypotézy. Po pravdě řečeno, žádná z nich nebyla příliš optimistická. Při přecházení padl její pohled na hnědou obálku, kterou na její pracovní stůl před chvílí položil domácí android. Mechanicky ji roztrhla. Na stůl vypadla fotografie Marka, objímajícího kolem pasu nějakou velmi hezkou blondýnku. Na rubu fotografie stálo tiskacím písmem: „Jestli se chcete dozvědět, jak se baví Stone v době vaší nepřítomnosti, přijďte sama

do domu číslo 1632 na 118. ulici dnes večer v 10 hodin. Nezapomeňte sebou přinést 10.000 dolů.“

Nitrem mladé ženy projel osten žárlivosti. Zlostně roztrhala fotografii. Jeden z útržků dopadl na desku psacího stolu. Znázorňoval obličej světlovlásky. Mechanicky ho vzala do ruky a prohlížela si svou údajnou sokyni. Její rysy se jí zdály povědomé.

Náhle jí hlavou blesklo poznání a s ironickým úsměškem přistoupila k videofonu.

Slečna Swensonová zastavila své transvozidlo u chodníku, proti číslu 1632. Špatné osvětlení ulice stěžilo umožňovalo rozeznat označení domu. Byla to zjevně neobývaná budova určená k demolici.

Elza došla k rezavělým kovovým dveřím, zpod kterých pronikal úzký proužek světla. Strčila do veřejí, které se s hlasitým skřípěním otevřely. Ocitla se v prostorné hale, kde se po zemi válely prázdné bedny a stály jakési staré stroje, pokryté vysokou vrstvou prachu. Od stropu visela jediná holá žárovka, vydávající mdlé světlo.

Po krátkém zaváhání udělala Elza několik kroků dovnitř, vyhýbajíc se temným zákoutím.

„Tudy, slečno!“

Leknutím málem nadskočila. Ze tmy se vynořily dvě siluety. Muži byli podsadití, dobře stavění. Ten, co ji před okamžikem oslovil, svíral v ruce laserovou pistoli. Otočil se ke svému parťákovi a uchechtl se:

„Tak vidíš, Sergeji, neřikal jsem ti, že přijde? Žárlivost dokáže zpitomět i ty nejinteligentnější lidi!“

„Měl jsi pravdu. Co s ní teď uděláme?“

„Znáš příkazy: zlikvidovat ji a pak se zbavit těla tak, aby ho nikdo nikdy nenašel.“

„To by neměl být velký problém. Hrob je připraven a zítra se demoliční četa postará o náhrobek.“

Předtím bychom se ale mohli trochu pobavit. Je moc pěkně rostlá a já už si nezašpásoval ani nepamatuju. Líbí se mi, když se brání a křičí při tom. To mi dělá moc dobře,“ zachrochtal lump v předtuše očekávané rozkoše.

Muž držící zbraň několik sekund váhal.

„Dobrá, ale do svítání musíme být se vším hotovi. Kdo začne?“

Sergej již pokročil k nehybné Elze. V tom okamžiku oba muže oslepilo světlo silných reflektorů.

„Ani hnout! Policie!“

Oba bandité překvapením doslova ztuhli. Potom Sergej rezignoval a zvedl ruce nad hlavu. Jeho komplic se však nevzdal a namířil svou zbraň proti jednomu z reflektorů. Než však stačil stisknout spoušť, zasáhl jeho ruku laserový paprsek. Bolest způsobila, že jeho prsty povolily sevření rukojeti a pistole mu vypadla na zem.

Vzápětí oba zločince obklopili muži v černých uniformách Vesmírné policie. Plukovník Still přistoupil k raněnému.

„Potřebuji pár informací a nehodlám ztrácet čas,“ pronesl ledově klidným hlasem.

Zraněný si uplivil a jeho slina dopadla na zem, několik centimetrů od naleštěných holínek důstojníka.

„Nemám si s tebou o čem povídat, strejdo. Nic jsme neudělali. Můžete nás nejvýš předvést před justiční počítač. Ten musí dojít k závěru, že tahle děvenka sem přišla dobrovolně, aby s námi strávila pár příjemných chvil.“

Plukovník se nenechal přivést z míry. Pouze pohled jeho modrých očí potměněl. Pokračoval stále stejným, nevzrušeným hlasem:

„Myslím, že se mýlíš. Protože nechceš mluvit, budeš podroben psychické sondáži, stejně jako tvůj kamarád. Protože dost spěcháme, budeme nuceni použít zrychlený režim výsledku, což je jednak velice nepříjemný zážitek, jednak ti to může proděravět ten kousek žvýkačky, který máš místo mozku.“

Mužovo čelo se orosilo potem.

„Na to nemáte právo,“ zaprotestoval nejistým hlasem

„Další omyl! Ve výjimečných situacích mám oprávnění tento postup použít. Což je právě váš případ.“

Plukovník se obrátil k policistům a přikázal:

„Naložte je do vozu! Chci mít výsledky sondáže během jedné hodiny!“

Ve chvíli, kdy se ho chopily nemilosrdné paže, bandita ze sebe vyrazil:

„Počkejte! Můžeme si promluvit. Co chcete vědět?“

„Kdo tě požádal, abys sem slečnu Swensonovou vylákal?“

„Jedna žena. Vlastně android, který vypadal jako mladá dívka. Slíbila nám za to padesát tisíc.“

„Metoda ani honorář se nezměnily,“ zamručel si spíše pro sebe Still. „Co jste s ní měli udělat?“

Muž zaváhal, ale mrazivý plukovníkův pohled ho přiměl mluvit pravdu.

„Měli jsme ji zabít a mrtvolu nechat zmizet.“

„Jak?“

„Ve sklepě domu je nádrž na odpadní vody. Chtěli jsme... měli jsme ji tam hodit a zasypat pár pytlí cementu. Zítra se to tady má bourat, takže by tělo nikdo neobjevil.“

Plukovníkovy rty se stáhly do ironického úsměšku.

„Výborně! Tvoje přiznání bylo právě nahráno. Budeš proto, jak sis přál, postaven před justiční počítač, protože slečna Swensonová svou žalobu na pokus o vraždu, jak předpokládám, nestáhne.“

Elza bledá, avšak klidná, sledovala pozorně konverzaci. Okamžitě přikývla.

„Věřím, že vaše služba objeví ještě pár dalších prohřešků těchto individuí. Docela ráda uslyším, že si za mřížemi pobudou tak dlouho, jak to jen bude možné.“

Zatímco policisté odváděli oba zločince z haly, Still se obrátil k Elze:

„Musím se okamžitě spojit s admirálem. Myšlenka, že máte sloužit jako návnada, ho velice znepokojovala.“

„S vámi za zády jsem nic neriskovala, plukovníku.“

„V okamžiku, kdy jsme se objevili, mohl na vás ten lotr reflexivně vystřelit. Dokonce to tak vypadalo, když zvedl zbraň a vypálil na světlo. Přiznám se, že mě v té chvíli zamrazilo.“

Elza se neubrnila potutelnému úsměvu.

„Musím se vám k něčemu přiznat, plukovníku. Mám na sobě ochranný opasek.“

„Ty jsou ale určeny výhradně pro speciální služby a na Zemi si je nelze opatřit,“ namítl Still.

„To je pravda, až na jednu maličkost. Vlastním tu továrnu, kde se vyrábějí, a je přirozené, když generální ředitel čas od času otestuje svůj výrobek.“

„Hmm... i tak to myslím není podle předpisů. Raději na tuto část naší debaty zapomenou. Pojd'te, moji lidé vás doprovodí až domů.“

O hodinu později uzavíral plukovník své hlášení admirálovi.

„Bylo štěstí, že slečna Swensonová nepodlehla návalu žárlivosti a zavolala vás.“

„Poznala tu blondýnu na fotografii. Je to žena, co jí patří ‚Zamas club‘ a je všeobecně známo, že tyhle amazonky nemají muže příliš v lásce, jestli mi rozumíte. Milostná avantýra s kapitánem Stoneem byla tedy krajně nepravděpodobná. To ovšem naši milí lumpové nemohli vědět. Jednalo se tedy zjevně o léčku, což slečna Swensonová správně odhadla. Ovšem polapení těch banditů je nám stejně k ničemu. Tenhle ženský android je dokonalým štítem, který chrání hlavu celého spiknutí.“

Admirál zamyšleně zabubnoval prsty po desce stolu.

„Vyhotovte podrobný popis androida a kontaktujte všechny továrny na výrobu robotů. V celé Unii nemůže existovat více jak dvacítko takovýchto dokonalých exemplářů. Zapojte do akce tolik mužů, kolik uznáte za vhodné, ale potřebuji znát výsledek co nejrychleji!“

Neumanův pohled ztvrdl:

„Tenhle útok proti slečně Swensonové mě poněkud znervózňuje. Vlastní přece jenom čtvrtinu akcií Cosmos Jetu.“

„Ale řídí ho.“

„To je mi známo. Jestliže ji někdo chce zneškodnit, znamenalo by to, že Stone, hlavní akcionář, je již rovněž vyřazen ze hry. Společnost by tak mohla být paralyzovaná přinejmenším na několik měsíců, ne-li déle, než by správní rada našla novou stabilní rovnováhu.“

„Což je ovšem velice nepříjemná perspektiva.“

„Nesmíte dále tápat v nejistotě. Naříd'te plukovníku Parkerovi, ať jeho křižník zamíří do planetárního systému, který měl prozkoumat Stone. Musí ale jednat s největší opatrností. Ukryje se za vnější planetou systému, aby unikl případnému denebskému pozorování, ale sám musí pečlivě sledovat dění okolo.“

14

Od chvíle, kdy Marka zavřeli do téhle přehřáté kobky, uběhlo několik hodin. Po zádech mu stékaly

stružky potu. Přejel si jazykem rozpukané rty. Trápila ho nevýslovná žízeň, ale snažil se ležet bez hnutí, protože to byl jediný způsob jak vzdorovat vedru.

Znovu, už po několikáté, se pokusil kontaktovat psychicky Raye. Až dosud bylo jeho snažení bezvýsledné. Okolní hmota vulkánu zřejmě pohlcovala mentální vlny a znesnadňovala spojení, zvláště pokud se android vrátil na Merkura.

Náhle ucítil, jak do jeho neuronů pronikly Rayovy myšlenky. Kontakt byl zřetelný, i když slabý.

„Je mi moc líto, že jsem nemohl na tvé výzvy odpovědět dřív, ale strávil jsem dlouhou dobu v podzemí. Tvoje myšlenky jsem ale zachytil a tak jsem věděl, že tvoje situace není kritická.“

„Upozornil jsi Neumana?“

V androidových myšlenkách zaznělo nesouhlasné zabarvení.

„Ještě ne.“

„Proč?“

„Dlouho jsem o naší situaci uvažoval. Je víc než pravděpodobné, že piráti provádějí nepřetržitý odposlech radiového vysílání. Když zachytí nějakou zprávu, třeba kódovanou, bude jim jasné, že na téhle planetě se někde ukrývá astronef. Začnou to tady systematicky pročesávat. I když je Merkur nastaven na režim automatické obrany, nedá jim mnoho práce jej objevit a zničit. To by naši situaci jenom zkomplikovalo.“

„Mezitím by ale jednotky Vesmírné policie stačily zasáhnout.“

„A to tak, že by to tady pokropily termojadernými bombami, aniž by si dělaly starosti o tvůj osud nebo o osud Arliksů. Prioritním úkolem pro mě je zařídít tvoje osvobození.“

„To jsem zvědavý jak. Jsem zamčený v hermetické cele na konci jedné podzemní chodby. Na základně je kolem dvaceti pirátů a navíc disponují přinejmenším jedním bojovým robotem.“

„Vím o tom. Lokalizovali jsme velmi přesně místo, kde tě vězní. Náš přítel Ko-Tak mě zprostředkoval kontakt s Nilcosy, těmi velkými housenkami. To oni se postarají o tvůj útek. Doted' jsme usilovně pracovali, ale potřebujeme ještě několik hodin. Pokus se zatím trochu si zdřímnout.“

„I kdyby se mi podařilo uprchnout, Nuk-So na mě poštvě své muže a ti zmasakrují naše pavoučí přátele.“

„Ko-Tak s touto eventualitou počítá. Arliksové už od setmění vyklízejí své jeskyně a stěhují se na druhý konec údolí. Bude-li to nutné, překročí příští noc pohoří. Ted' si odpočiň, dám ti vědět, až bude všechno připraveno.“

Mac Nab vypnul hyperprostorový vysílač. Když se obrátil k Nuk-Soovi, pohrával mu rtech spokojený úsměv.

„Podle posledních zpráv se naše záležitost vyvíjí velmi nadějně. Během čtyřiaadvaceti hodin se dorazí dva naše astronefy.“

„Tu holku už zlikvidovali?“

„Dva specialisté převzali příslušné instrukce. Ted' by právě měli končit svou práci.“

„Už je to potvrzené?“

„Zatím ještě ne, ale nemělo by to dlouho trvat. Po zmizení dvou majoritních akcionářů bude Cosmos Jet paralyzován. Bude jim trvat přes rok, než si udělají ve správné radě pořádek a nastolí alespoň zdání konsenzu. Naši přátelé tak budou mít příležitost nakoupit slušný balík akcií za nízkou cenu.“

„To je práce pro finančníky. Já potřebuji co nejrychleji prodat své nové motory. Ode dneška za dva roky mi získané prostředky umožní stáhnout se do ústraní.“

Sup se chrčivě rozesmál.

„Nedovedu si představit, co v tom ústraní budete dělat. Unudíte se k smrti.“

„Neměj péči! O svém životě mám velmi konkrétní představy. Bude to nepřetržitá řada radovánek s houfy krásných děvčat, která se budou mezi sebou prát o možnost sdílet se mnou jednu postel.“

Když si všiml technika sedícího před stěnou plnou obrazovek, prohodil k němu:

„Pokračuj v ostraze! Já si jdu ted' lehnout, ale při prvním náznaku něčeho neobvyklého mě okamžitě zavolej!“

Operátor, hubený chlapík s podlouhlým obličejem, ukázal na jeden displej, na kterém se promítal

obraz Marka.

„Není na tom nejlíp. Když se bude takhle potit celou noc, do rána bude úplně dehydrovaný.“

„Vydrží víc než si myslíš. Chci, aby si trochu užil předpekli, než se bude smažit v opravdovém pekle.“

Psychický apel probudil Marka z jeho neklidného spánku. Pohlédl na hodinky. Čtyři hodiny. Za chvíli začne svítat.

„Jsme připraveni.“

Mentální vlna byla zcela zřetelná.

„Posaď se zády ke dveřím své cely. Nilcos provrtá zbývající kus skály.“

Marka napadlo, jestli v něm trýznivá žízeň nevyvolala nějaké halucinace. Protější stěna se v jenom místě vybouřila a pak se na zem sesypaly úlomky skály a štěrk. Objevila se červená Nilcosova hlava. Na okamžik znehybněla, zatímco pár černých očí se upřel na pozemšťana. Zjevně uspokojena tím co uviděla, pokračovala housenka ve svém postupu. Brzy se z otvoru vynořilo její článkovité tělo. Když Nilcos dosáhl protější stěny kobky, udělal hadovitým pohybem čelem vzad a znehybněl.

„Marku,“ vyslal Ray, „polož se mu na hřbet a pevně se drž. Donese tě k nám.“

Stone se vyšvihl na střední část živého válce. Kůže housenky, pokud se to tak dalo nazývat, byla pevná, pokrytá četnými hrbolky, nicméně celek byl pružný a teplý.

„Pozor, seхни hlavu, díra je dost úzká.“

To už Nilcos zmizel v otvoru ve stěně, za kterým vládla absolutní tma. Vlnitým pohybem těla postupoval rychle vpřed. Křečovitě se držící Mark měl pocit, že cválá nocí na splašeném koni. Občas se jeho záda otřela o skalní výstupek.

„Odvalu,“ povzbuzoval ho Ray, „za deset minut jsi u nás. Jak se cítíš?“

„Mám dojem, že mě zamkli v sauně a nastavili teplotu na maximum. Je tady příšerné vedro. Žaludek mi lítá nahoru dolů, připadám si jako plátek citronu v šejkru.“

Náhle se Nilcos zastavil. Marka zaplavil přívál rozžhaveného vzduchu. Měl pocit, že mu musí shořet plíce. Ray, který postřehl jeho obavy, vyslal:

„Jenom klid, náš přítel uzavírá otvor za sebou.“

Skutečně! Zadní část těla housenky sebou rychle mrskala sem a tam. Vydávala vysoký tón na hranici slyšitelnosti lidského ucha.

„Pro případ, že by tě tudy chtěli pronásledovat, jsme jim připravili zajímavé překvapení.“

Nilcos mezitím dokončoval svou razičskou práci, což mělo za následek zvednutí oblaku prachu, který vznikl Markovi do průdušek. Pozemšťana přepadl záchvat kašle. K jeho značné úlevě se však housenka dala opět do svého sinusovitého pohybu vpřed.

Netrvalo dlouho a tma zešedla prvními náznaky světla. Krátce nato se bizarní dvojice ocitla u vchodu do jeskyně, osvětleného Rayovým reflektorem. Android vzal svého zuboženého přítele do náruče a opatrně ho posadil o kus dál na zem. Podal mu plastickou nádobku.

„Napij se! Není to sice příliš chutné ani osvěžující, ale musíš okamžitě doplnit zásobu tělních tekutin.“

Mark hltavě polykal vlažnou, mírně slanou vodu.

„Pomalů,“ radil mu Ray. „Pij to po malých doušcích. Zvýšený obsah chloridu sodného v té břečce ti pomůže kompenzovat ztrátu soli způsobenou nadměrným pocením.“

Markův mozek zasáhla myšlenka Ko-Taka.

„Jsem rád, že jsi zůstal naživu. Tvé ušlechtilé gesto zachránilo mnoho mých druhů.“

„Bohužel se obávám, že ne nadlouho. Můj útěk přivede mé žaláříky k nepřičetnosti.“

„O tom nepochybuji, ale Nilcosové a tvůj přítel jim nastražili důmyslnou léčku.“

15

Vi-To hlasitě zívá. Nespál ani celé čtyři hodiny, když ho přišel vzbudit službu konající operátor.

„Doufám,“ bručel si, „že nám šéf nezapomene za tyhle šichty zvednout odměnu.“

Chvilku se nechal unášet představami, jak naloží se získanými penězi. Na Solanu poznal jednu pohlednou rusovlásku s bujným poprsím, která svými vlnami ráda obšťastňovala ty, co slušně platili. Strávil s ní jednu noc, která v něm zanechala velice vzrušující vzpomínky.

Znovu si v duchu představoval velká, špičatá ňadra, tvrdá jako kámen. Jak rád by je teď uchopil do

svých dlaní.

Rezignovaně si povzdechl a zamířil k distributoru, kde si do kelímku z plastu načepoval jedovatě žlutou tekutinu. Po třech doušcích odhodil pohárek i se zbytkem obsahu do krabice, sloužící jako odpadkový koš. Stále ten odporný syntetický džus, po kterém se mu už dělá zle.

Když se pohledem ujistil, že je v místnosti sám, vylovil z kapsy plochou lahvičku a pořádně si z ní přihnul. Potom si spokojeně hřbetem ruky otřel ústa. Byl to starý značkový koňak, jehož zásobu loni Nuk-So zabavil na jednom přepadeném astronefu.

Potom lhostejným pohledem přešel řadu svítících obrazovek. Vězeň stále nehybně ležel na zemi, tvář zbrocenou potem. Vi-To se líně sesul do křesla a zašátral v jedné zásuvce pracovního stolu. Vzadu, za hromádkou papíru, nahmatal pouzdro s minikazetou. Vyjmul ji a zasunul do příslušného otvoru videopřehrávače. Obrazovka se rozzářila a objevil se na ní svalovec se dvěma nymfičkami, provozující milostné hrátky na bělostném písku pláže. Jejich počínání se jim zjevně zamlouvalo, pokud se dalo věřit vzdechům a výkřikům rozkoše linoucím se z reproduktoru. Co by za to teď pirát dal, být na místě toho Herkula. Určitě by byl vynalézavější než on.

Hlavní hrdinové filmu teď na okamžik přestali se svým erotickým škádlením, nejspíš aby nabrali nové síly. Vi-To toho využil, aby mechanicky přehlédl ostatní displeje. Náhle zařval a vrhl se k interfonu.

„Veliteli, rychle! Nějaká obrovská housenka... právě odnáší našeho vězně!“

Nuk-So se rázem probral a vychrlil sérii nadávek.

„Hned jsem tam, ale jestli je to nějaký opilecký vtip, udělám ti z huby mazanec, že tě nepozná ani tvoje vlastní matka.“

Za okamžik už velitel vrazil divoce do spojového sálu.

„Ach! Ano... Ještě...“

Vi-To stačil ještě v poslední chvíli vypnout video, na kterém se právě jedna z nymfiček svíjela rozkoší. Rozespálý Mac Nab dorazil několik sekund po veliteli pirátů.

„Co se děje?“

Vi-To ukázal na obrazovku.

„Podívejte, cela je prázdná. Je tam jenom velká díra ve stěně.“

„To přece není možné! Jak se to mohlo stát?“ hřímal Nuk-So.

Mac Nab několika přesnými pohyby naprogramoval záznamové zařízení kamery, sledující dění uvnitř cely. Brzy se objevily první obrázky. Vězeň sedící s hlavou v dlaních na zemi, zády ke dveřím, obří rudá koule.

„Co je zase tohle za odporné stvoření?“ zařval Nuk-So.

„Nejspíš nás to právě připravilo o vězně,“ komentoval děj odehrávající se před jejich zraky Vi-To.

„Nevypadá to, že by ho ta housenka, nebo co to k čertu je, chtěla zabít. Aktivujte okamžitě bojového robota! Chci, aby Stonea našel, živého nebo mrtvého.“

Mac Nab stiskl několik tlačítek na vedlejší klávesnici. O pět minut později už ovoid odemýkal dveře improvizované cely.

„Ať rozsvítí světlomet a ukáže nám co vidí,“ zavrčel Nuk-So.

Z horní části vejčitého těla robota vytryskl světelný kužel. Jeho chapadla ohmatávala stěny otvoru.

„Žádné známky radioaktivity,“ hlásil Mac Nab, sledující údaje, které naskakovaly na displeji. „Tehle tunel nevyhloubil dezintegrátor. Vypadá to, že ta kreatura používá ultrazvuk. Vede to hluboko do podzemí, konec tunelu není vidět.“

„Nařídte robotovi, ať pronikne dovnitř. Chci mít Stonea zpátky!“

Supí obličej se stáhl do nesouhlasné grimasy.

„Robot se do otvoru stěží vejde. Jestli se tunel dál zužuje, bude v pasti.“

„Když bude zapotřebí, použijte svůj dezintegrátor. A pospěšte si, ztrácíme zbytečně čas,“ rozčilil se pirát.

Naprogramovaný robot nadnášený antigravem zaujal horizontální polohu a vnořil se do otvoru s chapadly nataženými před sebe. Každou chvíli se jeho tělo zadržlo o skálu, takže postupoval vpřed jen pomalu. Na velitelův vkus až příliš pomalu. Pirát se třásl vztekem a nedočkavostí.

Robot urazil dobrých tisíc metrů, ale po uprchlících nebylo ani vidu.

„Pozor, změna směru,“ poznamenal Mac Nab.

A skutečně, tunel vedoucí až dosud přímým směrem, se stácel prakticky do pravého úhlu, což způsobilo robotovi další nesnáze. Aby mohl dál postupovat, musel dvakrát použít dezintegrátor. Urazil dalších pět set metrů. Na Mac-Nabově čele se objevily starostlivé vrásky.

„To je divné, mumlal si. „Vypadá to, že tunel nevede ven z hory, ale naopak do středu sopky.“

Začala blikat červená kontrolka, což ještě prohloubilo vrásky v obličeji inženýra.

„Teplota uvnitř teď dosahuje sto stupňů Celsia. Jestli toho vašeho chlápka táhla ta housenka tudy, musí být spařený jako humr vhozený do vroucí vody.“

„Pečený nebo vařený, chci ho vidět! Naříd'te robotovi ať pokračuje dál.“

„Teplota rychle stoupá a hrozí nebezpečí poškození jeho obvodů. Nejsou na takové drastické podmínky konstruované.“

Zatímco Nuk-So váhal, robot dorazil do kruhové dutiny o průměru asi tří metrů. Chodba tady končila.

„Zatraceně, je to prázdné. Kam se poděli?“

„Možná, že se vypařili,“ plácl nazdařbůh Vi-To.

Divoký pohled jeho šéfa ho odradil od dalšího rozumování. V tu chvíli se ozvaly tři tlumené exploze a před robotem vyšlehly červenooranžové plameny.

„Termické granáty,“ uklouzlo překvapeně Nuk-Soo-vi.

Robot reagoval na útok ve zlomku sekundy. Namířil na neviditelného nepřítele chapadlo, propojené s dezintegrátorem.

„Nééé!“ zařval Mac Nab.

Příliš pozdě! Zazářil fialový blesk a v jeho oslnivém světle zmizela jak ohniska tří požárů, tak dobrých třicet metrů skály za nimi. Dezintegrátor pracoval na maximální výkon.

„Teď tam musí být pekelná teplota,“ reagoval vzrušeně Mac Nab, „musíme ho okamžitě odvolat zpátky.“

Komandant mlčky přikývl, ale v okamžiku, kdy chtěl inženýr vydat příslušný povel, ozvalo se temné dunění. Vzdálenější stěna dutiny, vyhloubené dezintegrátorem, na několika místech popraskala. Potom se rozpukla a vyrazil z ní gejzír nažloutlého plynu a sprška do běla rozpálených skalních úlomků. Žhnoucí mrak v okamžiku zaplnil celou dutinu. Obrazovka zhasla, jak se robotovy obvody roztavily.

Ohromený Mac Nab vydechl:

„Energie dezintegrátoru narušila jeden ze sopouchů magmatického krbu sopky, která není zřejmě ještě úplně vyhaslá. Musíme doufat, že obrovská teplota roztaví skálu a uzavře tak tunel dřív, než se plyn a magma dostanou do prostorů základny.“

„Veliteli,“ zaječel náhle Vi-To, „Tam! Podívejte!“

Třesoucím se prstem ukazoval na obraz Stoneova nedávného vězení. Otvorem ve stěně tam právě vyrazil žlutý oblak, pod jehož žhavým dechem okamžitě vzplanuly zbytky krabic a beden v místnosti. Potom obrazovka zhasla, protože kamera nevydržela obrovskou teplotu.

Mac Nab se vzpamatoval jako první.

„Musíme okamžitě opustit základnu! Plyn za chvíli pronikne všude a většinou bývá prudce jedovatý. Rychle pryč!“

Nuk-So bez váhání souhlasil.

„Vi-To, vyhleš poplach nejvyššího stupně!“

Piráti se rozběhli chodbou, vedoucí do středu kráteru. Sotva popadající dechu, dorazili ke kovovým schůdkům spuštěným ze skladištního prostoru astronefu.

To už se žlutý mrak objevil v ústí jedné z chodeb. Několik mužů před ním zoufale prchalo směrem k lodi, ale plyn byl rychlejší. Po několika krocích se s fialovými rty a vypoulenýma očima zhroutili na zem. Pouze jedinému ze skupinky se podařilo doběhnout až ke schůdkům. Bylo však už pozdě! Vstupní otvor do lodi se zaklapl.

Nuk-So, usazený za řízením, stiskl spínač zážehu propulsorů.

„Mac Nabe, dejte povel k otevření kopule.“

Inženýr přešel prsty po klávesnici počítače a chraptivě ze sebe vyrazil:

„Doufejme, že ovládací mechanismus bude ještě fungovat.“

Měli štěstí! Po deseti sekundách naplněných úzkostným očekáváním se kryt pohnul. O minutu později se už astronef vznesl k nebi. Za ním vzápětí vyrazil z otvoru kráteru žlutý dým promísený kusy rozžhaveného železa z roztavených strojů.

16

Stěnami jeskyně proniklo vzdálené, hluboké dunění. Bylo tak silné, že na několika místech se ze stropu a stěn uvolnila skalní suť a drobnější kameny. Sklenění pavouci, kteří byli v živém mentálním rozhovoru s Markem, znehybněli.

„Nilcosové mě právě informovali, že léčka vymyšlená vaším přítelem dokonale vyšla. Plyn v této chvíli pronikl do kráteru sopky.“

Na Markův tázavý pohled se dal Ray do vysvětlování:

„Nilcosové mě ujistili, že prorazit chodbu až k tvé cele pro ně není žádný problém. Bylo přitom pravděpodobné, i když přiznávám, nikoli jisté, že piráti použijí k tvému pronásledování v podzemí bojového robota. Z toho důvodu vyhloubili Nilcosové klamnou odbočku, vedoucí do středu sopky. Snesou sice vyšší teplotu než člověk, ale ne mnoho nad sto stupňů, takže museli asi po pěti stech metrech s ražením přestat. A právě v tu chvíli jsem dostal, bez falešné skromnosti, přímo geniální nápad.“

Ray se přímo nadýmal pýchou, až se Mark musel poušmat. Co by tomu asi říkali konstruktéři robotů, kteří považovali androidy za pouhé stroje?

„Umístil jsem do skalní stěny tři termické granáty a jejich rozbušku naprogramoval tak, aby je odpálila, až se tam bojový robot objeví. Předtím jsem si vypočítal, jak dlouho by mu to mohlo trvat. Sám víš, že tyhle krácející popelnice jsou sice dokonale vyzbrojené, ale bez inteligence. Vycházel jsem z toho, že jakmile zaregistruje exploze, bude to považovat za útok proti sobě a použije okamžitě dezintegrátor. Tím způsobem dokončí práci za Nilcose a prorazí tunel až ke skalní kapse se stlačeným sopečným plynem.“

„Nebylo tady nebezpečí, že plyn pronikne i do galerií, kde žijí Nilcosové?“

„Dokáží stejně rychle otvory utěsnit jako je vyhloubit,“ uklidnil Marka Ray. „Zabezpečili všechny přístupové cesty a škvíry ke svým obydlím.“

Ko-Tak se vmísil mentálně do rozhovoru:

„Nilcosové znají dokonale svoji sopku. Věděli, že už delší čas se ve skalní dutině hromadí plyn a jeho tlak neustále stoupá. Obávali se, že by v blízké budoucnosti mohlo dojít k erupci vulkánu. To, že se přičiněním vašeho přítele vytvořil jakýsi pojistný ventil, kterým plyn unikl do hlavního kráteru, jim pomohlo vyřešit problém, na který sami nestačili. Teď se z toho velice radují a mám vám vyřídít jejich díky.“

Ozval se nový rachot, měl však tentokrát odlišné zabarvení než předchozí dunění. Mark vyšel před vchod do jeskyně. Vycházející slunce obklopilo masiv vulkánu světelnou aureolou. Náhle se na vrcholku hory objevila silueta astronefu, který se pomalu vynořil z kráteru. Ještě asi dvacet metrů loď stoupala vzhůru, potom však jako šipka vystřelila k nachovějícímu nebi a za několik sekund z ní byl už jen svítící bod. Mark se neovládl a zlostně zaklel.

„Ten mizera Nuk-So nám právě upláchl.“

„Buď klidný, Vesmírná policie ho dříve nebo později dostane. Důležité je, že základna je zničena.“

„Úplně?“

„Myslím, že ano. Podívej, z kráteru létají kusy železa, rozžhaveného do běla. To je všechno, co zbylo z jejich důmyslného a drahého zařízení.“

Jako na potvrzení jeho slov začaly na planinu před nimi dopadat kouřící úlomky, zdvihající gejzíry písku.

„Ještě štěstí, že tady nic nemůže začít hořet,“ komentoval ohňostroj Mark.

Ko-Tak opět navázal psychický kontakt.

„Jsme šťastni, že tito nezvaní hosté opustili naši planetu. Doufejme, že se už nevrátí.“

„Určitě ne! Žádný pirát se nevrací do doupěte, které jednou objevila policie.“

„Ty i tvůj přítel u nás budete vždycky vítáni.“

„Děkuji ti, Ko-Taku, ale neuvažoval jsi o navázání styků s Pozemskou unií?“

Z pavoukových myšlenek bylo cítit váhání a rozpaky.

„To je příliš vážné rozhodnutí a žádá si důkladné promyšlení. Nejspíš o tom budeme mezi sebou velmi dlouho diskutovat. V tuto chvíli si myslím, že pro zachování klidu a dosavadního způsobu života naší rasy bude moudřejší se tohoto spojení zříci.“

„Stane se, jak si přeješ. Přesto budeme bdít, aby se žádný nový vetřelec nepokusil ohrozit vaši existenci.“

„Děkuji, Marku! Cítím ale ve tvé mysli velkou únavu. Odpočň si. Až se sopka zklidní, upozorníme tě.“ Ray podal svému příteli kelímek.

„Vypij ještě tohle! Nechal jsem tam rozpustit výživnou tabletku. Tvůj organizmus potřebuje alespoň zčásti doplnit energetické zásoby.“

Mark se položil na zem posetou drobnými oblázky. Zalitoval, že s sebou nemá antigravitační matraci jako na Merkuru. Když začínal usínat, dotkla se jeho neuronů něžná, takřka nostalgická myšlenka Ko-An:

„Vím, že od nás brzy odejdeš. Je mi z toho smutno. Škoda, že naše organizmy jsou natolik odlišné. Bylo by mi příjemné, zůstat s tebou.“

Pirátská loď opustila ionosféru a změnila směr letu, aby se stabilizovala na oběžné dráze kolem planety. Nuk-So si ještě jednou ověřil letové parametry a vstal z pilotního křesla. Dlouhé minuty sledoval obrazovku vnější viditelnosti a potom seřídil zvětšení optického teleskopu. Na obrazovce se objevila oblast sopky a jejího okolí. Z kráteru stále stoupaly nažloutlé výpary.

Mac-Nab, usazený na postu druhého pilota, vztekle zamručel:

„Základna je totálně zničená. Měli jsme to místo lépe prozkoumat a udělat kontrolní vrty. Vyhaslé sopky bývají velice záluďné a často se znovu probouzejí k činnosti.“

„Těhle někdo k probuzení vydatně pomohl,“ neodpustil si velitel.

„Proč neletíme zpátky na Solan? Tady se nedá už nic zachránit.“

Obrovská pěst Nuk-Soa dopadla na opěradlo křesla, které před chvílí opustil.

„Za prvé musíme počkat na přilet dvou avizovaných astronefů, které sem mají doručit kopie plánů, software a zbytek materiálu. Nemám nejmenší chuť použít radia a upozornit tak na sebe Vesmírnou policii. Kromě toho je tady ještě jeden důvod.“

„Jaký?“ podivil se Mac Nab.

Piráťův pohled ztvrdl, když pomalu promluvil:

„Termické granáty! Nemohly být vyrobeny na téhle prokleté planetě. Ten, kdo je nastražil a nechal explodovat, musel předvídat, že bojový robot použije svůj dezintegrátor. Na to nemohla přijít nějaká přerostlá housenka. Stone tedy musel mít komplice, jehož existenci před námi zatajil. Je mazaný jako tisíc čertů. Měl jsem se držet své původní myšlenky a zmáčkout ho hned, jak jsme ho chytili, aby promluvil.“

„V každém případě je teď ale mrtvý.“

„Co o tom můžeme vědět? Já jsem si naopak téměř jist, že je až moc živý a teď se nám dole směje, až se za břicho popadá. Nemůže tam ale zůstat věčně. Bude se chtít vrátit na Zemi.“

„Myslíte, že pro něho přiletí nějaký astronef?“

„Je to víc než pravděpodobné. Velice rád bych u toho byl. Ukryjeme se teď proto do stínu toho neúživého měsíce, který obíhá kolem planety.“

„Jak dlouho tady chcete zůstat?“ znepokojil se Mac Nab.

„Třeba až do soudného dne, když to bude zapotřebí. Po tom všem, co mi Stone a ten jeho komplic způsobili, je nemohu nechat, aby se beztrápně vrátili na Zemi.“

„Já se osobně hodlám vrátit co nejdříve na Solan. I kdyby to mělo být na palubě jedné z těch nákladních lodí, které čekáme.“

Nuk-So vrhl na svého druha ironický pohled.

„Myslíte si, že vás tam přivítají s otevřenou náručí? Naši spojenci do téhle záležitosti investovali spoustu peněz, o které teď díky Stoneovi přišli. A protože Stonea nemají, budou chtít vyrovnání účtu po nás.“

„Stále ještě máme plány nových motorů. Stačí postavit novou montážní halu na nějaké sympatičtější planetě. Neobydlených světů je v Galaxii dost a dost. Stačilo by nám k tomu pár měsíců. A protože

Cosmos Jet bude na dlouho oslaben vnitřními problémy, zachováme si docela slušný náskok.“

„A kde vezmeme potřebný kapitál?“

Mac Nab se cynicky ušklíbl.

„Pokud budou naši společníci chtít, aby se jim vynaložené náklady vrátily, budou nám muset poskytnout potřebné prostředky. Postavíme jim to jako běžné navýšení kapitálu.“

„Bud'te si jist, že se na nás potom určitě zahojí.“

„To je docela možné, ale i tak nám ještě dost zbyde.“

Piráta dlouho váhal, zmítán protichůdnými pocity. Vidina bohatství v něm zápolila s touhou po pomstě.

„Počkáme na přilet našich astronefů. Potom se rozhodnu.“

17

Na poušť se pomalu snášela noc. Ray vyhlédl z jeskyně a oznamoval:

„Můžeme vyrazit, kovový déšť už přestal. K modulu je to odsud asi půl hodiny chůze.“

V Markově mozku zarezovala Ko-Takova myšlenka.

„Nashledanou, příteli. V tuhle dobu už nejsou Tyrkasové nebezpeční.“

„Opravdu nechcete, abychom vám od nich pomohli?“

„V žádném případě! Nehodláme porušit rovnováhu, která trvá už celé věky. Vaše civilizace, jejíž odraz nacházím v tvé mysli, je obdivuhodná a svým způsobem přitažlivá, ale neodpovídá našemu způsobu života. Přiznám se, že z ní jde strach.“

„Chápu a respektuji tvé rozhodnutí. Přišli jsme sem jenom proto, abychom zde dopadli zločince naší rasy. Teď, když víme o vaší existenci, budeme se alespoň snažit chránit vaši planetu všemi prostředky zvenčí.“

„Poděkuj našim jménem svojí vládě.“

„Spolehni se.“

Ve chvíli, kdy Mark opouštěl jeskyni, zachytil mentální poselství Ko-An, naplněné smutkem.

„Sbohem, nikdy na tebe nezapomenu.“

Pozemšťané se bez dalších nepříjemných překvapení dostali k modulu. Mark se nemohl při chůzi ubránit představě, že možná právě teď šlape po Tyrkasovi zahrabaném v písku.

Proto si s úlevou vydechl, když se za nimi zaklapl kryt modulu. Pomyslel si, že jeho mise nedopadla nakonec tak špatně, přestože Nuk-So uprchl.

Ray spustil motory modulu a pomalu vymanévroval z jeskyně. Teď, když mohli letět v normální výšce, trvala jim cesta k Merkuru pouze něco přes čtvrt hodiny.

Uvnitř astronefu vedly Markovy první kroky k distributoru nápojů. Nalil do sebe dvě sklenice syntetického džusu, který mu za normálních okolností příliš nechutnal.

„Po té koupeli ve vlastním potu, kterou jsem absolvoval v té díře a při své pouti na zádech Nilcose mám pocit, že mě bude trvat týdny, než se zase rehydratuji.“

„Nechceš něco sníst?“

„Jediné, po čem teď momentálně toužím, je koupelna. Jsem obrostlý vrstvou špíny a zaschlého potu.“

Umytý, oholený a převlečený do čisté kombinézy vstoupil Mark asi po půl hodině do pilotní kabiny. Ray právě končil s ověřováním funkcí jednotlivých obvodů.

„Mám naprogramovat návrat na Zemi?“

Mark chvíli váhal s odpovědí. Android si všiml vrásek, které se objevily na čele jeho přítele.

„Něco se ti nezdá?“

„Říkám si, jestli to Nuk-So doopravdy vzdal.“

„Od téhle planety už nemůže nic čekat. Jeho základna je totálně zničena.“

„Jenže nenávidíš vůči mé osobě mu nejspíš zůstala.“

„Myslí si, že jsi mrtvý.“

„To není tak jisté.“

„Tak zavolej Vesmírnou policii.“

„A co jim řeknu? Že se tady možná potlouká někde jeden pirát? Na základě nepodloženého podezření si nemohu dovolit poslat do demilitarizované zóny válečné plavidlo. Odstartujeme, ale předtím ověř stav naší munice.“

„Už se stalo! Víš, že nemám rád nepříjemná překvapení. Musím ti proto oznámit, že předchozí souboj nás připravil o větší část našich střel. Při případném dalším střetnutí by se nám to nemuselo vyplatit. Zvláště kdyby nepřátelská loď měla zesílený generátor.“

Mark si odevzdaně povzddechl.

„To je mi jasné. Startuj, odevzdáme se do rukou božích.“

„Doufejme, že tvůj bůh nebude mít právě jiné starosti,“ zabručel Ray.

Vrnivý zvuk motorů přešel v ostrý svist a Merkur se odlepil od země. V následujících okamžicích přibíla obrovská tíha Marka do jeho sedadla. Na obrazovce vnější viditelnosti se planeta rychle zmenšovala. Balon, míček, kulička... Mark myslel na ty podivné bytosti, moudré a tolik odlišné od lidské rasy.

Jeho úvahy přetrhl ostrý zvuk signálního zařízení.

„Kontakt v sektoru 220,“ hlásil Ray.

Rychle zaostřil a na displeji se objevila silueta astronefu, který se velkou rychlostí přibližoval k Merkuru.

„To je ten syčák Nuk-So! Je jako štěnice,“ ušklíbl se Mark. „Nebudeme to protahovat! Rayi, dvě plus dvě, podle tvé obvyklé techniky.“

Androidovy prsty se rozběhly po klávesnici počítače takovou rychlostí, že je lidské oko stěží dokázalo sledovat. Charakteristický sykot oznámil odpálení střel.

„Už také zahájil palbu. Má větší palebnou kapacitu a kadenci než my. Míří k nám šest torpéd. Jsou pěkně seřazená a hezky rychle jim to šlape. Poslední modely z pozemských arzenálů.“

Markovi bylo proti mysli opustit bojiště a nechat toho lumpa uniknout, ale síly byly příliš nevyrovnané.

„Vypusť návnadu a otoč to o třicet stupňů. Potom nastav superpropulsory na maximální výkon. Musíme se dostat do subprostoru dřív, než nás dostihne druhá vlna raket.“

„Bude to ale o chlup!“

„Nic jiného nám nezbývá.“

Mark zapnul videoradio a horečně se pokoušel naladit frekvenci Vesmírné policie. Konečně se na obrazovce objevila tvář operátora. Mark, aniž by mu poskytl čas na otázky, ze sebe vysypal:

„Tady astronef Merkur, kapitán Stone, na misi v systému ME 79-08-64-60. Žádám o okamžitou pomoc! Jsem přepaden piráty!“

Policista na sobě nedal znát žádné vzrušení a lakonicky odpověděl:

„Zpráva přijata, předávám ji velitelství!“

Obrazovka zhasla právě v okamžiku, kdy Markův zrak obestřel černý závoj. Merkur prudce změnil směr letu.

Když Mark začal normálně vidět, Ray právě sděloval:

„Musel jsem použít dvě návnady, abych tu honící smečku zmátl. Naše střely musely s Nuk-Soem pořádně otrást, protože se zatím nezmohl na další salvu. Naše rychlost prudce roste, takže do subprostoru bychom se měli ponořit za tři minuty a čtyřicet sedm sekund.“

Jeho optimistická vize však byla vzápětí tvrdě vyvrácena objevením se dvou kosmických lodí, které se vyhouply ze subprostoru.

„Další piráti! Přehrazují nám cestu,“ vykřikl rozčileně Ray.

„Rychle! Vypal na každého z nich jednu raketu, aby museli zapnout ochranné štíty. Zabrání jim to ve střelbě a ztratí trochu rychlost. Potom mírně uhní. Než budou opět v palebné pozici, měli bychom být za vodou.“

„Kéž by,“ vzdychl si snad až příliš lidsky android a stiskl odpalovací zařízení střel.

Zdálo se, že pozemšťanům jejich manévr vychází. Oba pirátské astronefy se zapletly do šarvátky v tu nejméně vhodnou chvíli, v okamžiku přechodu ze subprostoru. Stačily proto stěží nastavit ochranné silové pole, takže Rayova torpéda explodovala poměrně blízko u jejich trupů.

Intenzivní záblesky vybuchujících střel vyvolaly na Markově tváři zlomyslný úsměv.

„Způsobili jsme jim nejspíš pěkné zemětřesení. Mělo by jim pár minut trvat, než se z toho vzpamatují.“

Mezitím Nuk-So pokračoval v pronásledování Merkura, ale kvůli méně výkonným motorům začal viditelně zaostávat. Nemohl už ani vypálit další salvu.

Markova morálka začala prudce stoupat. Náhle se mu srdce málem zastavilo. Na obrazovce se objevila další loď, skrývající se do té doby pravděpodobně ve stínu páté planety.

„Tak tentokrát to vypadá, že past doopravdy sklapla,“ vyrazil ze sebe Mark.

„Naštěstí se pleteš,“ reagoval ihned Ray. „Je to křižník Vesmírné policie. Vidím označení na jeho trupu.“

Rozblikala se signální kontrolka videoradia. Mark okamžitě zapnul příjem a obrazovku vyplnila přísná tvář plukovníka Parkera. Mark se s ním znal už řadu let. Zúčastnili se společně mnoha akcí a dokonce si vzájemně několikrát zachránili život. Pouze plukovníkova uzavřená povaha způsobila, že jejich vztahy zůstaly v rovině chladné korektnosti.

„Jsem rád, že vás vidím, plukovníku. Dokonce bych řekl velmi rád. Mám jistý problém. Ty dva bližší astronefy jsou pirátská karga, která přivázejí na základnu zbývající materiál a plány propulsorů. Třetí patří komandantu Nuk-Soovi, který to všechno vymyslel.“

„Buďte klidný, já už se o ně postarám. Ukryjte se mezitím za pátou planetu.“

Hned poté odpálil křižník dvě salvy po šesti střelách na pirátské nákladní lodi. Parker chtěl celou záležitost ukončit co nejrychleji a nešetřil proto municí. Potom jeho plavidlo zrychlilo a jalo se pronásledovat Nuk-Soa. Další salva na sebe nedala dlouho čekat.

Mark na palubě Merkura si hlasitě oddechl a sesul se s úlevou do křesla. Ray mezitím začal brzdit a měnit směr letu.

„Obleť planetu dokola, chci vidět, jak Parker těm mizerům zatopí.“

„V dané situaci je určitě příjemnější být divákem než účastníkem. Zůstala nám totiž dvě poslední torpéda.“

Merkur přešel na novou trajektorii a po šesti minutách dokončil oblet planety. Když se vynořil z jejího stínu, na obrazovce vnější viditelnosti zářily dva duhové oblaky, rozpínající se pomalu do okolního kosmu. To bylo vše, co zbylo z pirátských transportních astronefů. Křižník teď byl na dostřel od plavidla Nuk-Soa.

18

Nuk-So klimbal v pilotním křesle, které neopustil od nuceného startu lodi. Racionálněji uvažující Mac Nab se odebral odpočívat do své kajuty. Zvuk výstražného signálu vytrhl piráta z dřimoty. Vyskočil na nohy a protíral si oči, zatímco kovový hlas počítače odříkával:

„Neznámý astronef opouští planetu. Značné zrychlení. Letová osa 85 stupňů a 12 stupňů.“

Zároveň se na obrazovce objevila silueta Merkura, který již prolétl ionosférou.

„Já to pořád říkám, že tenhle Stone je přišerně mazaný, ale na mě si stejně nepříjde. Konečně přišel čas účtování.“

Stiskem palce uvedl do chodu zážehový mechanismus propulsorů. Trup lodi se roztřásl jako plnokrevník ve startovním boxu. S očima přilepenýma na displeji propočítával pirát optimální dráhu pro dostižení Merkura. V přesně vypočítaném okamžiku dal motorům povel k plnému výkonu.

Prudké zrychlení málem porazilo Mac Naba, který doklopýtal do pilotní kabiny, aby zjistil co se děje.

„Á, vidím, že Stone opustil svou skrýš,“ uchechtl se cynicky. „To od něj bylo neopatrné.“

Nuk-So se soustředěným výrazem v tváři programoval své řízené střely, když Mac Nab náhle vykřikl:

„Pozor! Zahájil palbu! Na civilní jachtu je docela slušně vyzbrojen.“

„To není žádná výletní jachta, ale kamuflovaný člun S.D.P.P. Jak by se jinak mohl utkat se So-Ghunem?“

„Proč nenastavíte ochranný štít?“

„Máme ještě trochu času. Stone mě chtěl vylekat, aby mi zabránil ve střelbě. Ale na to mu já neskočím. No a je to, tak holky kupředu.“

Jeho silné prsty se dotkly několika spínačů najednou a střely opustily komory v boku lodi, MacNab byl viditelně stísněný a na čele se mu perlily velké krůpěje potu. Bylo to poprvé, co se zúčastnil skutečného boje. Až doposud byl pouze svědkem rabování neozbrojených nákladních lodí... případně masakru jejich posádek.

Čtyři nepřátelská torpéda se rychle přibližovala.

„Nevypustíte návnadu? Máte ji přece ve výzbroji,“ ozval se přiškrceným hlasem inženýr.

Thlusté pirátovy rty se roztáhly do vychytralého úsměšku.

„Právě na to Stone čeká. Kdybych vypustil maketu, musel bych změnit letovou dráhu a trvalo by nejméně tři minuty, než bych se zase dostal do palebné pozice.“

„To by nemělo vadit, vždyť sotva odstartoval.“

„Nejspíš zapomináte, že jeho loď je vybavena novými motory. Je schopen dosáhnout kritické rychlosti pro přechod do subprostoru za kratší dobu, než je obvyklé. Nerad bych, aby nám zmizel přímo před nosem.“

„Nemůže exploze čtyř raket vyvolat energetický šok?“ staral se Mac Nab.

„Žádné strachy, máme zesílený generátor.“ Červené hlavice torpéd se již hrozivě rýsovaly na obrazovce. První dvě narazily na silové pole a rozplynuly se v gigantickém záblesku. O deset sekund později explodovala druhá dvojice.

Osvětlení pilotní kabiny zakolísalo. Rozblikalo se několik výstražných kontrollek, signalizujících poruchu systému. Nuk-So vychrlil sérii nadávek, z nichž většině Mac Nab ani nerozuměl.

„To je neskutečné! Oba páry raket vybuchly současně. Takovou přesnost seřízení dokáže snad jenom kouzelník.“

„Nebo dobrý informatik. Musel je naprogramovat ten jeho robot.“

Nezúčastněný hlas počítače oznamoval:

„Přehráti třetí sekce generátoru. Automatická regulace funguje normálně. Oprava bude skončena za jednu minutu a třicet osm sekund.“

Blikání kontrollek postupně ustalo. Nuk-So se zase mohl soustředit na dálkový zaměřovač. Tvář se mu zkrivila vztekem, když zjistil, že Merkur se uhnul jeho střelám a velkou rychlostí se vzdaluje. Momentálně byl mimo dostřel.

Zlostným pohybem vypnul ochranné pole, aby poskytl veškerou energii hnacím jednotkám. Brutální zrychlení ho přibilo do křesla, ale přesto nespouštěl zraky z obrazovky. Jednu chvíli si už začal myslet, že se k Merkuru přibližuje. Klamná naděje! Přístroje ho přesvědčily, že vzdálenost mezi oběma astronefy neúprosně narůstá.

„K čertu s těmi novými propulsory!“

Nuk-So náhle k překvapení Mac Naba radostně vyjekl.

„Naši! Už jsou tady! Právě se vynořili ze subprostoru. A zrovna v místě, kde mohou Stoneovi zkřížit cestu. Je v pasti!“

Pirátovi nadšením přeskakoval hlas. Horečně uvedl do chodu videoradio. Jakmile se na obrazovce objevila tvář, vyrazil ze sebe:

„Okamžitě sestřelte ten stroj, co k vám směřuje. Je to špicl! Nesmí uprchnout!“

„Rozumím veliteli, hned...“

Zvuk poplašeného zařízení ho přerušil v půli věty.

„Právě na nás vypálil. Musím zapnout ochranné silové pole... nemohu opětovat palbu...“

Následovalo několik okamžiků napjatého ticha. Pak se z videorádia ozvalo:

„Je tu další loď... křižník Vesmírné policie... pálí po nás...“

Nuk-So, neschopen jakékoli reakce, přihlížel zničení svých dvou zásobovacích lodí.

„Musíme zmizet, než se pustí ten křižník do nás,“ rozječel se Mac Nab hlasem, napovídajícím, že není daleko od nervového zhroucení.

Nuk-So se konečně probral ze strnulosti. Změnil dráhu astronefu a přitom mumlal:

„Přisahám, že si nedám pokoj, dokud toho Stonea nenajdu. Za tohle všechno mi draze zaplatí. Stáhnou mu kůži za živa, centimetr po centimetru, parchantovi.“

„Křižník zamířil k nám,“ vyjekl zoufale Mac Nab. „Nemůžeme zrychlit?“

Komandant starostlivě sledoval údaje z počítače.

„Generátorová sekce číslo tři je stále mimo provoz. Schází nám dvacet procent celkového výkonu. I tak bychom se měli ponořit do subprostoru za tři minuty a dvacet sekund.“

V pilotní kabině zavládlo tíživé ticho. Mac Nab, s očima přikovanými k obrazovkám, odpočítával v duchu vteřiny. Křižník se neúprosně přibližoval. Ted' se z jeho trupu odlepilo šest střel.

„Pálí,“ zaúpěl informatik.

Nuk-So s úzkostlivým výrazem sledoval letové údaje. Ještě dvě minuty...

„Torpéda jsou nám už v patách, zapněte ochranný štít.“

Piráta odmítavě zavrtěl hlavou, až se kolem něho rozstřílely kapky potu.

„Ztratili bychom rychlost. Naši jedinou šancí je dostat se do subprostoru dřív, než nás dostihnou. Už jsme tam mohli být, kdyby nám ten prokletý Stone nepoškodil palbou generátor. O důvod víc, aby platil.“

Mac Nab se s vypoulenýma očima díval na zadní obrazovku, kde šest poslů smrti každým okamžikem nabíralo na velikosti. Kus za nimi se objevilo dalších šest kovových doutníků. Parker se neohlížel na výdaje.

„Jedna minuta třicet pět sekund... třicet čtyři...“ hlásil automatický pilot, odpočítávající čas, který chyběl do ponoření.

„Kolize za čtyřicet sekund,“ oznámil nevzrušeně syntezátor počítače.

„Ne... ne!“ vzepřel se zoufale Nuk-So. „Návnadu, rychle!“

Jeho prsty se dotkly několika spínačů. Rozžala se červená výstražná kontrolka a kovový hlas oznamoval:

„Změna směru není možná. Příliš vysoká rychlost. Životu nebezpečné přetížení.“

Z pirátova hrdla se vydral chraplavý řev. Padla na něho hrůza. Třesoucí se rukou zapjal ochranný štít na plný výkon. Rychlost lodi okamžitě poklesla. Obrazovka se náhle prudce rozzářila, když první vlna torpéd narazila do ochranného silového pole. Světlo v pilotní kabině zhaslo, aby jej vzápětí nahradilo slabé nouzové osvětlení. Trup lodi se prudce otřásl a začal vibrovat.

Jedna po druhé se rozsvěcovaly havarijní kontrolky, zatímco neosobní hlas vypočítával škody.

„Porucha sekce číslo dvě generátoru... požár propulsoru číslo jedna... pokles tlaku ve skladistním prostoru.“

Mac Nab s vytřeštěným pohledem řval:

„Co se děje? Musíme se vzdát...“

Nedočkal se odpovědi. Další mohutná exploze otřásla lodí a vrhla inženýra hlavou proti podpěrné konzoli počítače. Ztratil vědomí.

Nuk-So postihl podobný osud, ale díky své odolnější fyzické konstituci se rychle vzpamatoval. Aniž by zavadil pohledem o svého bezvládného komplice, mumlal si pro sebe:

„Záchraný modul... jediná šance... musím se k němu dostat... musím...“

Třemi nejistými kroky doklopýtal ke dveřím pilotní kabiny. Právě v tom okamžiku dorazila druhá vlna torpéd. Gigantická exploze. Nuk-So ucítil nesmírný žár vystřídáný vzápětí smrtícím chladem. Nestačil již ani vykřiknout. Okamžitá dekomprese mu roztrhla plíce. Poslední záblesk myšlenky. Umírá, aniž by se stačil pomstít.

Na palubě Merkuru pronesl Ray, sledující zkázu pirátského astronefu, svéráznou pohřební řeč:

„Zase o jednoho ničemu méně. Nuk-So si nejspíš za chvíli potřeše v pekle pravici se svým kamarádem Ar-Kunem. Už si nemusíš dělat starosti.“

„Doufejme, že nemá ještě další společníky, o kterých nevíme.“

Rozsvítila se obrazovka videoradia. Plukovník Parker se usmíval, což u něho byl značně neobvyklý jev.

„Řekl bych, že to není vůbec špatná bilance. Tři piráti během několika minut, to se nestává každý den.“

„Čtyři,“ opravil ho Mark. „Můžete z vašich počítačových pamětí vymazat komandanta So-Ghuna. Měli jsme s ním dosti bouřlivou výměnu názorů, hned při našem vynoření ze subprostoru v tomto planetárním systému.“

„To je vynikající! Pátráme po něm už dlouhou dobu. Byl dvakrát odsouzen k smrti, bohužel vždy v nepřítomnosti.“

„Váš příchod na scénu byl učiněným dobrodiním. Nebýt vás, Nuk-So by určitě unikl. Jak to, že jste se objevili tak brzy, prakticky okamžitě po naší výzvě?“

„Admirál Neuman si dělal starosti, že se dlouho neozýváte a tak mě dal rozkaz přemístit se sem a skrytě pozorovat dění kolem čtvrté planety.“

„Chvályhodná iniciativa! Sám bych měl co dělat, aby se mi podařilo zmizet v suprostoru a pirátům by

zůstal jak materiál, tak plány nových motorů. Ted' bych ale měl odeslat hlášení admirálovi.“

„Nemusíte spěchat. Nepotřebujete si doplnit zásoby?“

„Uhádl jste, s municí jsme už na dně.“

„Přirazte k mé lodi a mezitím co se Ray postará o nakládání, zvu vás k sobě na kus řeči.“

O čtvrt hodiny později už Mark vstupoval na velitelský můstek křižníku. Parker mu beze slov potřásl pravicí. Prosté gesto, vyjadřující nicméně přátelské pouto mezi oběma muži.

„Ted' můžete zavolat admirála.“

Na vysvětlenou dodal:

„Bude lepší, když se s ním spojíte z mojí lodi. Naše zprávy jsou automaticky šifrovány, takže budete mít jistotu, že se nedostanou k nepovoleným uším. Tahle pohraniční akce je obzvláště choulostivou záležitostí.“

Ohlásil se službu konající spojovací důstojník:

„Admirál je na příjmu, plukovníku.“

Zatímco se Mark usazoval do křesla před videoradio, Neuman se viditelně usmál, což byla, stejně jako v případě plukovníka Parkera, vzácnost.

„Jsem rád, že vás vidím, chlapče! Neměli jsme o vás žádné zprávy a už jsem si pomalu začínal dělat starosti.“

Mark se pustil do líčení svých zážitků od So-Ghunova útoku až po šťastný zásah Parkera. Admirál ho při jeho vyprávění ani jednou nepřerušil. Až když Mark skončil, zavrtěl hlavou a povzdechl si.

„Něco podobného se může přihodit snad jenom vám. Sklenění pavouci a anorganické myslící housenky jako spojenci. Pirátská základna je tedy zničena?“

„Absolutně!“

„To je vynikající zpráva. Plnil jste náročný a nebezpečný úkol, ale výsledek stojí za to. Jakmile si doplníte zásoby, vraťte se na Zemi. Vy také, Parkere. Nebylo by moudré dráždit svou přítomností v téhle oblasti Denebany.“

Chtěl bych ještě připomenout, admirále, že jsem bytostem na této planetě slíbil naši ochranu.“

„Zaznamenal jsem to na příslušných místech. Pro celou planetu bude platit zákaz přistávání všech kosmických lodí. Je to rozumné i z toho důvodu, že podle toho, co jsem pochopil, se ta stvoření podobná želvám nechovají příliš přátelsky. V každém případě však pošlu kopii Rayových nahrávek Univerzitě a Muzeu. Tyhle formy života budou nepochybně velmi zajímat exobiology.“

Po kratší odmlce admirál doplnil:

„Oznamte mi čas vašeho přistání na astroportu Cosmos Jetu. Rád bych vám osobně poblahopřál.“

Když obrazovka potemněla, Parker poznamenal:

„Admirál má výbornou náladu. Málokdy prokáže takovou čest některému ze svých agentů.“

„To bude nespíš tím, že nepatřím mezi jeho podřízené. Oficiálně jsem totiž na dovolené. Za deset dní se musím hlásit na S.D.P.P. Dám za to krk, že generál Khov mě čas strávený na této akci z dovolené neodečte.“

„Proč nepřejdete k nám, kapitáne? Víím, že admirál si vás velmi váží a za pár měsíců byste mohl být plukovníkem.“

Mark pobaveně zavrtěl hlavou.

„Díky, Parkere! Raději zůstanu u své Služby. Pronikat do primitivních civilizací, projíždět se na hřbetech koní, či jim podobných jezdeckých zvířat po cestách necestách, rozdávat a ještě častěji přijímat rány, poznávat zajímavé lidi, navazovat a ztrácet přátelství, taková je moje práce a nehodlám ji měnit.“

Parker zamyšleně přikývl.

„I když nesdílím váš zájem o divochy a život na primitivních planetách, myslím, že vás chápu. Hodně štěstí, kapitáne.“

Po návratu na Merkur Ray oznámil:

„Všechno je hotovo! Mám naprogramovat zpáteční let?“

„Co nejkratší cestou! Rád bych ještě strávil pár dní s Elzou.“

19

Merkur měkce dosedl na přistávací plochu z oceli a plastexu. Motory ztichly, vysunuly se kovové

schůdky. V následující chvíli zastavilo o několik metrů dále přepychové transvozidlo. Vystoupila z něj Elza, které už v ústřety přibíhal Mark.

Krátce se objali využívající skutečnosti, že je trup lodi chránil před pohledy z kontrolní věže.

„Marku, byla jsem bez sebe strachy. Proč ses neozýval?“

„Promiň, Elzo, zabránila mi v tom celá řada nečekaných komplikací. Později ti všechno podrobně vyliším.“

„To doufám! Rezervovala jsem si večer jen pro nás dva, žádná pozvání nepřijímáme. Teď si ale musíme pospíšet. Vedení společnosti a technici už netrpělivě čekají na tvé zprávy o nových propulsorech.“

V konferenčním sále se kolem Warwicka shromáždila asi desítka lidí. Ředitel se tvářil ustaraně.

„Kapitáne Stone, jsme všichni nesmírně rádi, že jste se v pořádku vrátil. Velice nás ovšem mrzí, že došlo k přerušení spojení s vaší lodí. Neměli jsme proto možnost kontrolovat průběh letu a funkci propulsorů.“

„Palubní nahrávače pracovaly spolehlivě, takže budete mít k dispozici podrobné záznamy. Já sám mohu potvrdit vysokou kvalitu motorů. Od nynějška můžete s klidným svědomím uvažovat o zavedení jejich sériové výroby.“

Konstruktéři, kteří se přímo zúčastnili na realizaci projektu, dali najevo své mínění souhlasným potleskem. Warwick však zavrtěl odmítavě hlavou.

„Bohužel, nemohu sdílet váš optimismus. Dříve než dodáme na trh nový výrobek, na jehož kvalitách závisí reputace Cosmos Jetu, trvám na nové sérii zkušebních testů. Ty by se měly uskutečnit za účasti odpovědných odborníků a ne... promiňte... amatéra.“

„To ale zabere spoustu času,“ namítla Elza.

„Lepší ztratit nějaký čas, než svou pověst. Neúspěch by pro nás mohl znamenat katastrofu.“

„A co když piráti využijí dobu, kterou jim takto poskytneme, k vybavení vlastních lodí zdokonalenými motory?“ ozval se Mark.

„Jak by to mohli dokázat, teď, když jste zneškodnil toho zrádce Dodda?“

Během této diskuse vstoupil do sálu nikým nepovšimnut admirál Neuman. Doprovázeli ho plukovník Still a další dva muži z Vesmírné policie. Admirál se svým suchým tónem nečekaně zapojil do hovoru.

„A co když Dodd nebyl sám?“ Jeho slova způsobila, že všichni rázem ztichli.

„Co se nám to tu snažíte namluvit?“ přerušil mlčení Warwick.

„Zjistili jsme, že piráti obdrželi další informace a to až poté, co byl Dodd zatčen.“

„Tomu nemohu uvěřit! Za svůj personál ručím. Máte pro toto absurdní tvrzení nějaké důkazy?“

„Jistěže! A je jich dost k tomu, abychom mohli dotyčnou osobu zatknout. Pane Warwicku, račte nás doprovodit! Budete postaven před justiční počítač a souzen pro průmyslovou špionáž, krádež firemních dokumentů a spřažení se s piráty.“

Admirálovo sdělení všechny přítomné ohromilo. Warwick se vzpamatoval jako první. Vrazil ruku do kapsy saka, kde ukrýval laserovou pistoli. Když už byl odhalen, chtěl se alespoň pomstít a zabít Stonea a Elzu Swensonovou. Byla to navíc podle jeho mínění jediná šance, jak přimět Ctihodnou Společnost, aby mu přišla na pomoc.

Již zvedal svou zbraň, když mu prudký úder srazil paži. Hned poté inkasoval ránu pěstí do žaludku, která mu vyrazila dech. Bolest ho donutila, aby se předklonil. V této pozici ho zasáhl direkt do brady, po němž se v bezvědomí zhroutil k zemi.

Mark zasáhl rychle, tvrdě a účinně. Zatímco dva agenti Vesmírné policie odnášeli bezvládné tělo ředitele, Elza odvedla admirála a Marka do své kanceláře.

„Měl bych se vám omluvit, že jsem vás do celé záležitosti nezavěstil dříve, ale chtěl jsem maximálně využít momentu překvapení. Nenapadlo mne, že by u sebe mohl mít zbraň. Naštěstí kapitán Stone vyřešil celou situaci velice elegantně.“

„Jak se vám podařilo Warwicka odhalit?“ zeptala se Elza. „Choval se vždycky příkladně, byl pracovitý a vypadal, že má na srdci jen blaho firmy.“

„Po prostudování zprávy kapitána Stonea bylo zřejmé, že Dodd nebyl jediným informátorem z Cosmos Jetu. Jak jinak by mohl So-Ghun tak přesně vědět, kdy a kde se Merkur vynoří a znát dokonce

výkonnost jeho generátoru? Nu, a konečně, co dva další pirátské astronefy, které kromě materiálu přivážely i kopie plánů?“

„Dobrá, ale proč jste podezírali právě Warwicka a ne jiné pracovníky projekční kanceláře? Ti měli také přístup k dokumentaci.“

„Na tom má zásluhu plukovník Still... a také trocha policejní rutiny. Je štěstí, že zdokonalené androidy nevyrobí příliš mnoho společností. Zajímali jsme se, jestli si Warwick asi tak před půl rokem nějakého neopatřil na Terranii XIX. Získali jsme, pochopitelně diskrétně, i mnoho dalších informací o jeho osobě.“

„Stále nechápu, proč nás zradil? Nebyl ženatý a vydělával si víc než slušné peníze.“

„Nejspíš mu to stále ještě nestačilo. Zjistili jsme, že trávil hodně času na Venusii. Sami víte, že i drobné rozptýlení tam přijde velice drahé a lákadel je spousta.“

Venusie byla planeta s téměř idylickým podnebím a s mnoha přírodními krásami. Prakticky úplná absence nerostných zdrojů však měla za následek, že bylo upuštěno od její kolonizace. Koupilo si ji jedno finanční konzorcium, aby tam zřídilo rekreační centrum pro zámožnou klientelu. Po pravdě řečeno se ale z Venusie stalo v průběhu let jedno velké hráčské doupě a středisko všech možných dalších neřestí, provozovaných na patřičné společenské úrovni.“

„Pokud vím, tak úřady na Venusii dost žárlivě střeží anonymitu svých zákazníků,“ namítl Mark.

Admirál lišácky přimhouřil oko.

„Od vaší poslední pohnuté návštěvy Venusie je její nový policejní šéf ochoten poskytovat i důvěrné informace, pokud ho o to osobně požádám. Takže jsme zjistili, že Warwick tam utrácel spousty peněz. Ctihodné Společnosti proto nedalo moc práce si ho zavázat. Psychická sondáž by nám to měla potvrdit.“

Admirál zamířil ke dveřím, ale ještě než opustil místnost, otočil se:

„Teď, když jejich plány neuspěly, už můžete být klidná, slečno Swensonová. Nicméně doporučoval bych vám zpřísnit bezpečnostní opatření v továrně Cosmos Jetu.“

„Co se stalo s androidem, vlastně s androidkou,“ neodpustil si ještě otázku Mark.

„Usilovně po něm pátráme. Warwick by nám k tomu měl leccos povědět. Ještě jednou díky, kapitáne! Prezident byl zprávou o zničení tajné základny doslova nadšen. Dostanete od něho oficiální děkovný dopis, stejně jako generál Knov. To by vám mělo, přinejmenším, přinést pár dní dovolené navíc.“

„Jak znám Khova, tak z toho určitě nic nebude,“ zasmál se poněkud kysele Mark.

20

„Moji milí přátelé, navrhuji, abychom si připili na zdraví admirála Neumana,“ řekla Elza slavnostně a pozvedla číši.

Od Markova návratu na Zemi uplynuly tři dny. Warwickova psychická sondáž potvrdila Neumanovy předpoklady a pomohla odhalit ředitelovy komplice, kteří byli v krátké době zatčeni. Ctihodná Společnost nejenže utrpěla porážku, ale ztratila řadu významných členů.

Elza uspořádala na oslavu této události komorní večírek, na který se dostavili jak admirál, tak plukovník Still. Pozvala rovněž světlovlásku Magdu a její dvě přítelkyně a také několik konstruktérů Cosmos Jetu. Letové záznamy z Merkuru potvrdily vynikající funkci nových propulzorů, takže bylo rozhodnuto přistoupit k průmyslové fázi projektu.

Magda, která ve svém černém kožešinovém paletu vypadala velice elegantně, rozmlouvala s admirálem, Markem a Elzou. Ta právě s nádechem jemné sebeironie konstatovala:

„Ještě štěstí, že jsem vás poznala na tom snímku, který mně ti ničemové poslali, aby vzbudili mou žárlivost.“

„Pořídili ji při mém odchodu z nemocnice. Nebyl jsem právě v nejlepší formě a tak mě Magda musela podpírat. V každém případě je však žárlivost velice nepěkná vlastnost, které by ženy neměly nikdy podléhat.“

Magda vrhla na Marka pobavený pohled.

„No jistě, typicky mužské uvažování. Jestlipak jste na své poslední výpravě nepřežil nějaký milostný román? Přiznejte se!“

„Románek by byl příliš silný výraz, ale musím se přiznat, že jedna rozkošná bytost o mne jevila značný zájem. Byla velice šarmantní a ráda by se mi nejspíš odměnila za to, že jsem jí zachránil život.“

„No a podala vám nějaký důkaz své vděčnosti?“ neholdala Magda opustit téma.

„Takový, jaký asi máte na mysli, nikoliv.“

Když si všiml, že se Elze přestává tato konverzace líbit, vyjmul z kapsy kombinézy trojrozměrnou fotografii a podal ji mladým ženám.

„Chcete vidět mou přítelkyni Ko-An?“

„Hrůza!“ vyjekly obě ženy současně při pohledu na velkého průhledného pavouka.

„Nedejte se oklamat prvním dojmem! Pohybuje se velmi graciálně a dovede se výborně bavit. Potíž je jenom v tom, že dodnes nevím jestli je to on, nebo ona.“

Magda se zasmála, odkrývající své bělostné zuby.

„Navzdory všem zmíněným kvalitám bych asi nebyla nadšena představou, jak mi to stvoření leze do postele.“

Admirál pobaveně přikývl.

„Docela vás chápu! Nicméně exobiologové byli ze Stoneových dokumentačních materiálů u vytržení. Rádi by s ním osobně pohovořili, protože je zajímají všechny podrobnosti. Tato forma života, kde je uhlík nahrazen křemíkem, je ve známé části vesmíru naprosto jedinečná.“

Mark si teatrálně povzdechl:

„Dobrá, admirále. Zajdu za nimi. O jeden den zpovídání víc nebo míň. Jenom doufám, že nebudou vyžadovat, abych se tam okamžitě vypravil znovu.“

„Buďte klidný, prezident akceptoval přání těch bytostí zůstat izolováni od naší civilizace. Takovou misi by nepovolil.“

„Alespoň jedna dobrá zpráva! Kdoví, jestli by se nějaký zapálený vědec nepokusil svádět mou přítelkyni Ko-An!“

Náhle se ozvalo tlumené zapraskání. Dveře vedoucí do vstupní haly se prudce rozlétly a do místnosti vpadli dva muži, jejichž vzhled připomínal profesionální zápasníky. Byli oblečeni do přiléhavých černých kalhot a krátkých vest stejné barvy. Mnohem znepokojivější než jejich vzhled však byla skutečnost, že v rukou třímali laserové pistole. Za nimi kráčela vysoká tmavovlasá dívka, pěkné, souměrné postavy. Pouze poněkud ztrnulé rysy její tváře napovídaly, že se jedná o androida.

„Ruce nahoru a ustupte až na konec sálu,“ nařídil jeden z příchozích a udělal rukou držící zbraň výmluvné gesto.

Přítomní zůstali nerozhodně stát, kromě Raye, který udělal krok vpřed a klidným hlasem pronesl:

„Vnikli jste násilím na soukromý pozemek! Porušili jste tím zákon!“

„Zavři hubu! A ustup nebo tě sejmu,“ vyštěkl jeden z útočníků.

„Co chcete?“ pokračoval Ray nevzrušeně.

„Který z vás je kapitán Stone? Ať okamžitě vystoupí, jinak postupně zlikviduji všechny přítomné, počínaje ženami.“

Než se mohl Mark pohnout, Ray postoupil o dva kroky vpřed a zastavil se před oběma vetřelci.

„Mám tomu rozumět tak, že hodláte použít své zbraně? Podle platných zákonů jsme tedy v situaci legální sebeobrany.“

Jeden z násilníků, do nepříčetnosti rozzuřený Rayovým proslovem zařval:

„Zdechni, hovado!“

Stiskl spoušť své zbraně, mířící na čelo androida. Laserový paprsek se po kontaktu s ochranným silovým polem změnil ve spršku neškodných jisker. Odpověď byla okamžitá. Ray aktivoval svůj digitální laser a zasáhl protivníkovu ruku s pistolí. Muž vykřikl bolestí a upustil zbraň na podlahu. V následujícím zlomku sekundy byl stejným způsobem odzbrojen i druhý útočník.

Ten ze sebe vyrazil vztekly řev a v jeho levačce se objevil nůž. Z pouzdra se zlověstným zábleskem vyskočila ostrá čepel. Než stačil Ray zareagovat, vrhl se muž na Elzu, stojící k němu nejbližší, se slovy:

„Zapáchnu tě jako...“

Měl však smůlu, protože na své cestě se střetl s Magdou. Jeho zápěstí sevřely ocelové kleště a hned poté mu loktem projela ostrá bolest. Drtivým úderem malíkové hrany mu blondýnka přerazila pažní kost. Nestačil ani vykřiknout, protože další úder vedený na jeho šíji ho připravil o vědomí.

„Tihle samci jsou opravdu směšní, nemyslíte?“ obrátila se Magda ležérním tónem na Elzu.

Ta nebyla schopna odpovědět. Zděšeně sledovala vysokou brunetu, která po zneškodnění svých druhů

vytáhla z opasku zbraň, zatímco její panoramatické vidění sledovalo jednotlivé mužské tváře. Na identifikaci Stonea jí stačily tři sekundy. Již zvedala paži, aby splnila příkaz, který jí naprogramoval její majitel do paměti spolu se snímkem Marka. V tom se mezi ní a jejím cílem objevila cizí silueta.

Tmavovláška udělala rychlý úkrok stranou, aby se dostala znovu do palebné pozice.

Korpulentní Máša, která k ní stála nejbližší, si toho všimla. Vrhla se vpřed a smetla přitom jednoho z hostů, který jí stál v cestě. Nešťastník, který odlétl nejméně tři metry, musel mít pocit, že do něho najel tank. V okamžiku, kdy ukazováček androida stiskl spoušť, vyrazila Máša jeho paži vzhůru, takže laserový paprsek ožehl strop.

Silným trhnutím pak vykroutila brunetě zbraň z ruky. Ta okamžitě odpověděla prudkým úderem levačky na žaludek nečekaného protivníka. Každý normální smrtelník by byl po takovém zásahu K.O. Máša však zůstala na nohou. Pochopila, že její soupeřka je rychlejší a má silnější úder než ona. Jediným řešením bylo pokusit se jí znemožnit pohyb.

Tmavovláška v domněnku, že její protivnice je vyřazena z boje, hledala pohledem svou zbraň. Máša vyrazila chraplavý řev a vrhla se na ni celou svou vahou. Android reagoval bleskově: Jeho paže obemkly tělo houževnatého nepřítele. V tíživém tichu uběhlo několik nekonečných sekund. Mašina tvář zrudla a její rysy se bolestivě zkřivily. Bruneta byla silnější než ona. Cítila, jak její svaly povolují, dech se jí vytrácel. Zmobilizovala veškerý zbytek své energie v posledním zoufalém pokusu vyprostit se ze smrtícího objetí. Nechtěla si připustit porážku... V tom okamžiku zazněl v jejích uších ironický hlas:

„Tak už by toho objímání mohlo být snad dost? Nech si užít taky kamaráda.“

Ray uspal dobře mířeným úderem na spánek darebáka, který na něj předtím vystřelil. Když se ujistil, že o druhého útočníka se postarala Magda, otočil se k tmavovlasé androidce. Spatřil pistoli mířící na Marka, a jeho elektrické neurony zachvátila panika. Nemohl střílet, protože dva z hostů se nacházeli v čáře výstřelu. V tu chvíli zasáhla Máša.

Dosud nepoznaný strach o přítele dosáhl takové intenzity, že trvalo chvíli, než byly androidovy obvody schopné normální funkce. Uvědomil si, že Máša je u konce svých sil. Vyrazil jí na pomoc. Napadl svůj ženský protějšek zezadu. Uchopil brunetu za paži, a zkroutil jí ji za záda. Jeho protivnice byla sice nesmírně silná, ale Rayův generátor byl silnější. Pomalu ji neutralizoval i druhou paži, která stále drtila Mášu.

Ta, konečně volná, téměř bez dechu, s rudými tvářemi a zbrcená potem se sesula na kolena, zatímco tmavovláška se snažila zbavit se nového nepřítele. Zmítala sebou, pokoušela se o úder hlavou, ale všechno marné.

„Buď hodná, holčičko,“ zahučel jí Ray do ucha, „nebo ti vytrhnu ruce z ramen.“

Zároveň vyslal:

„Marku, je třeba ji inaktivovat. Ovládací zařízení je pod jejím levým nadrem.“

Stone uchopil zepředu límec její kombinézy a jediným silným škubnutím ji roztrhl. Objevilo se velice pěkné poprsí. Uskokem stranou se vyhnul kopnutí, které mu chtěla kráska uštvědit do rozkroku. Jeho ruka nahmatala krytku, otevřel ji a ukazováčkem nastavil spínač do vypnuté polohy.

Android, zbavený přívodu energie, znehybněl. Ray povolil sevření a nechal dívčího robota padnout na koberec. Mručel si:

„Jak se mohla dostat až sem?“

V tom okamžiku se místností rozlehl silný hlas.

„Policie! Ani hnout!“

Do místnosti vpadli dva agenti Vesmírné policie třímající v rukou laserové pistole účtyhodného kalibru. Admirál jim vyšel v ústřety. Výraz jeho tváře nevěstil nic dobrého.

„Jak to, že zasahujete až teď?“ pronesl mrazivým hlasem.

„Hlíдали jsme před hlavním vchodem do domu... Nikdo tudy neprošel... Pak jsme si všimli, že strážný v hale zmizel. Našli jsme ho v bezvědomí u dveří vedoucích do podzemního parkoviště... Tamtudy pravděpodobně...“

Neuman je břitce přerušil.

„Sepište hlášení! Přivolejte posily! Odstraňte odtud těla těch individuí a androida. Ať prohlédnou jeho paměťové krystaly a zatčené podrobí psychické sondáži. Rychle!“

Zaražení policisté se chopili stále bezvládných těl nezvaných hostů, zatímco další muži v uniformách, kteří se objevili za pár minut, odvěkli inaktivovaného androida. Opět zavládl klid. Admirál se Elze mírně uklonil a s vážným výrazem pronesl:

„Omlouvám se vám za tento politováníhodný incident. Přestože si myslím, že nebezpečí již pominulo, nechám váš dům střežit. Doufám, že jeho ochrana bude účinnější než dnes.“

Ray se mezitím věnoval Máše, která stále ještě klečela. Rychlá prohlídka za pomoci rentgenových paprsků ukázala, že nebyly poškozeny žádné vnitřní orgány. Žena však stále ještě těžce lapala po vzduchu.

Ray ji vzal do náruče a zvedl ji, jakoby ignoroval její úctyhodnou váhu. Přistoupila k němu Elza.

„Zanes ji do zadního pokoje. Tam si bude moci v klidu odpočinout.“

Když se Ray se svým břemenem vzdálil, Elza se obrátila k přítomným:

„Milí přátelé, zdá se, že tato příhoda je definitivní tečkou za našimi nepříjemnostmi. Myslím, že si všichni zasloužíme sklenku dobrého pití.“

Její slova se setkala s všeobecným souhlasem a alkohol brzy rozptýlil minulé nepříjemné zážitky. O hodinu později se hosté začali chystat k odchodu. Magda se naklonila k Markovi:

„Už také pomalu půjdeme. Doufám, že Máša bude v pořádku. Pojd'me se podívat, jak se jí daří.“

Před dveřmi do pokoje se zarazila. Zevnitř se sem neslo zřetelné vzdychání a sténání, které zjevně nebylo způsobeno špatným zacházením.

„Ach! Rayi!...Rayi!“

Magda se nevěřícně zadívala na Marka, který nemohl potlačit úsměv.

„Ray občas používá netradiční oživovací metody, ale myslím, že s nimi má dost úspěch.“

Zmatená blondýna se otočila a vykročila zpět.

„Nechme je dokončit... tu... léčbu,“ řekla rozpačitě. „Myslím, že si budu muset dát ještě panáka. No tohle...“

Právě dopíjela druhou sklenici whisky, když se Máša objevila ve dveřích. Tváře měla červené a oči se jí leskly. Na pohoršený pohled Magdy ze sebe pohotově vyrazila:

„Vím, co si asi teď myslíš, ale jsem přesvědčena, že jsem Amazonky nezahladila. Ray není muž, ale android.“

Obě její přítelkyně se daly do smíchu. Když skončily, Máša na půl žertem, napůl vážně, dodala:

„Kdyby ostatní muži byli jako Ray, myslím, že bych musela poněkud zrevidovat své mínění o tom mužském pronárodu.“